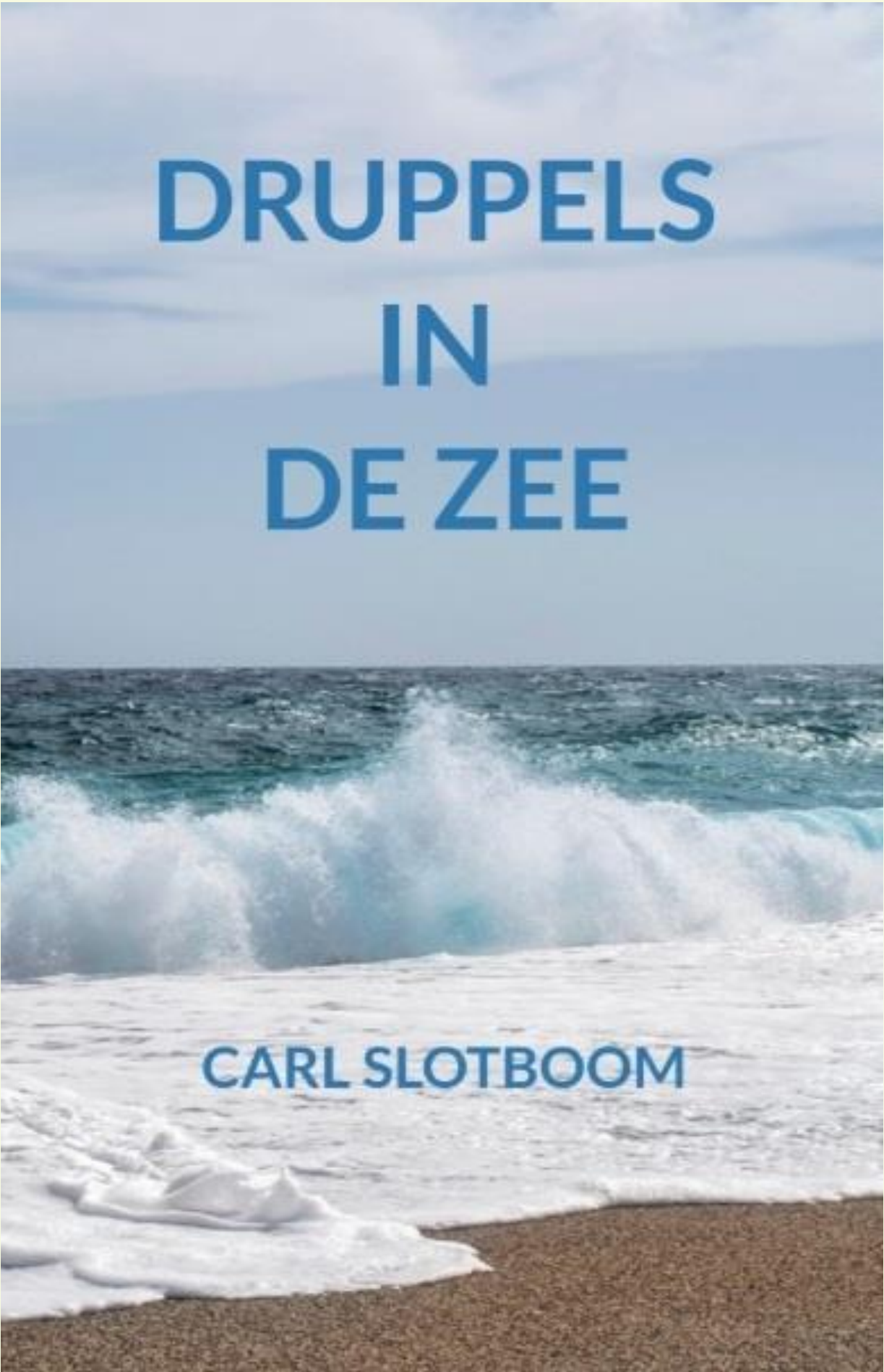

The background of the cover is a photograph of a beach. In the foreground, there is a sandy beach with some white foam from a wave. A large wave is crashing in the middle ground, creating a lot of white spray. The ocean extends to the horizon under a blue sky with some light clouds.

DRUPPELS IN DE ZEE

CARL SLOTBOOM

DRUPPELS IN DE ZEE

CARL SLOTBOOM

DEELS OP WAARHEID GEBASEERD

DRUPPELS IN DE ZEE

Copyright © 2023 Carl Slotboom

ISBN: 9789465383156

Tweede druk januari 2026

www.carlslotboom.nl

carlslotboom@kpnmail.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Het verhaal van Becky is onder de titel

'EN AL DIE MEUK'

als toneelstuk verschenen bij:

Toneeluitgeverij Grosfeld B.V.

Berlicum (NB)

Toneelfonds Janssens

Antwerpen (België)

Onder de titel

'ILLUSIONEN'

verschenen bij:

Plausus Theaterverlag

Bonn (Duitsland)

Illusionen blüh'n im Sommerwind
treiben Blüten die so schön
doch so vergänglich sind
pflückt sie erst an deinem Wege die Erfahrung
welken sie geschwind

Illusionen schweben sommerblau
dort am Himmel deines Lebens
doch du weißt genau
jenes wolkenlose Traumbild
deiner Phantasie erfüllt sich nie

Illusionen blüh'nde Wirklichkeit
zum Tanz der Jugendzeit
ein erster Hauch von Leid
wird sie verweh'n
doch so lang ein Mensch noch träumen kann
wird sicher irgendwann
ein Traum ihm in Erfüllung geh'n

**Ik ben niet bang om dood te gaan,
maar ik ben bang om niet meer te leven**

**Lino Ventura
1919-1987
filmacteur**

Becky,

Een tijd geleden heb ik Eva gevraagd jou dit manuscript te geven, als ik er zelf niet toe in staat zou zijn.

Eva is altijd iemand geweest die, wanneer zij eenmaal iets beloofd had, haar afspraken nakwam. Je hebt inmiddels kennis met haar gemaakt en zij heeft je verteld waar ik nu ben, althans waar zij denkt dat ik ben. Zelf ben ik er nooit van overtuigd geweest dat ik daar terecht zou komen, maar eigenlijk is dat ook helemaal niet belangrijk, aangezien ik de afgelopen maanden zoveel andere waarden heb leren kennen, dat de meeste dingen waar ik in mijn leven over nagedacht en gedroomd heb of van plan was ooit nog te gaan doen, daarbij in het niet vallen.

Toen ik in het diepste dal terecht gekomen was, waar een mens voor mijn gevoel althans maar in kan belanden, kwam je in mijn leven. De wereld leek even stil te staan, om onmiddellijk daarna met duizelingwekkende snelheid verder te draaien.

Vandaag moest ik terugdenken aan onze eerste ontmoeting.

Het motregende die dag en ik kan je vertellen dat ik behoorlijk nerveus was. Jij overigens ook, je friemelde voortdurend aan de zoom van je jas.

Ik vertelde je dat ik van plan was een boek over je te schrijven. Het was niet de waarheid, maar ik moest tenslotte toch iets zeggen

wilde je mij je levensverhaal vertellen. Het begon dus met een leugen, maar ik verzeker je dat hij eindigt met de waarheid. Tussen deze leugen en deze waarheid, liggen jouw en mijn verhaal.

Nadat ik je een aantal keren had ontmoet en met Eva over deze ontmoetingen had gesproken, was zij het die mij uiteindelijk het advies gaf toch maar een boek te schrijven over hetgeen je mij vertelde. Ik ben haar daar heel dankbaar voor.

In het manuscript dat je nu in handen hebt staat jouw verhaal beschreven, zoals je dat aan mij in al die gesprekken hebt verteld. Maar niet alleen jouw verhaal vind je er in terug, ook mijn verhaal zul je tegenkomen. Tezamen vormen ze, hoewel je nu deze samenhang nog niet kunt zien, één verhaal. Aan het eind van dit manuscript zul je het begrijpen en het einde, dat wil ik je nu alvast vertellen, is absurd.

Leven begint elke dag opnieuw. Toen ik dreigde te verdrinken in mijn ellende, toen ik aan de rand van de afgrond stond, begon ik eindelijk te leven.

Bob.

Op het moment dat hij zich afvraagt waarom de wereld om hem heen uit louter groene kleuren bestaat en het lijkt alsof elke bodem onder zijn voeten wordt weggezogen, begint hij te vallen. Diep en zonder einde, voorbij aan ruimte en tijd, in een eindeloze stilte, waarin dimensies niet meer bestaan en elke gewaarwording, elk besef nog slechts een vacuüm zonder inhoud is. Een kunstmatige val, eindigend in absolute duisternis, daar waar het iets nog slechts een niets is.

Op hetzelfde moment bereikt een zilvergrijze Audi de stadsgrens van Eindhoven. Slechts enkele kilometers van het centrum verwijderd begeeft de auto het. Onderweg had hij af en toe al wat gehaperd, maar nu, zo kort voor het einddoel, geeft hij er helemaal de brui aan. 'Godverdomme,' vloekt Erwin, terwijl hij een trap tegen het portier geeft.

'Hoe ver is het nog naar Veldhoven?' wil Becky weten.

'Een kilometer of tien,' antwoordt Cody. 'We kunnen naar het station lopen en daar de bus nemen.'

'Ik heb geen geld,' zegt Erwin. De anderen blijken ook platzak te zijn.

'Dat is voor later zorg,' vindt Becky, 'laten we eerst maar naar het station gaan.'

De auto laten ze staan, wat moeten ze ook anders. De politie vindt hem wel en zal de eigenaar wel laten weten waar hij zijn wagen op kan halen. Dat is allemaal niet de zorg van het drietal.

Als hij zijn ogen opent ziet hij weer die groene kleuren. Vaag dansen ze door de ruimte, zweven als schimmen om hem heen. Ze schijnen iets van hem te willen, schudden hem heen en weer, roepen hem vanuit het diepste der aarde, vanaf een andere planeet.

'Meneer van Walraven?'

Hij begrijpt het niet en vraagt zich af waar hij is. Hij probeert het zich te herinneren. Het denken kost hem moeite. Het is alsof hij zich een weg moet banen door een dichte nevel, die elke herinnering, elk besef aan de werkelijkheid blokkeert. Hij voelt zich misselijk en heeft hoofdpijn. Zijn oogleden zijn loodzwaar en vallen vanzelf weer dicht.

'Meneer van Walraven? Wakker worden.'

Weer wordt hij op onaangename wijze heen en weer geschud. Langzaam opent hij zijn ogen en probeert zich te oriënteren. Hij verbaast zich, dat het bed waarin hij ligt niet het zijne is en dat het bovendien in een ruimte staat, die hem absoluut niet bekend voorkomt. Een lichte paniek begint zich van hem meester te maken en hij verlangt terug te keren naar de plek vanwaar hij zojuist gekomen is.

'De operatie is achter de rug, meneer van Walraven.'

Hij staart naar de vrouw die over hem heen gebogen staat en die tegen hem glimlacht.

Langzaam komt het besef.

Het ziekenhuis, de operatiezaal, de instrumenten, de geuren, de geluiden en het kapje dat de anesthesist hem op zijn gezicht had gedrukt.

Hij had haar aangekeken en zich afgevraagd waarom haar kleding groen was, alles om haar heen groen was. Toen was het vallen begonnen.

Hij weet het weer en verwondert zich over het feit dat herinneringen zo snel terug kunnen keren. Zijn lichaam is zwaar en zijn voeten zijn als ijsklompen en dat laatste stoort hem het meest. Hij heeft het gevoel te moeten huilen. Hij wil iets zeggen, maar voelt dat het onmogelijk is, te moeilijk.

'U bent op de uitslaapkamer. U blijft hier voorlopig nog liggen en dan

brengen we u naar de intensive care.'

Als de verpleegkundige zich omdraait is hij al in slaap gevallen.

Erwin en Cody breken auto's open en rijden daarmee het hele land door, gewoon voor de lol. Als de benzine op is of de wagen zo afgejakkerd is dat hij niet meer verder wil, laten ze hem gewoon ergens staan. Soms ook steken ze hem in de fik.

Becky heeft de beide jongens leren kennen in de coffeeshop waar ze elke avond komt. Regelmatig gaan ze met z'n drieën rijden. Zomaar ergens naar toe. Maakt niet uit waarheen. Becky geniet, een gevoel van onafhankelijkheid, vrijheid. Dit is nog eens iets anders dan op van de zenuwen in een trein of tram te zitten, met de angst in je lijf dat je wordt betrapt op zwartrijden en weer mee moet naar het politiebureau. Ze had al bekeuringen genoeg uitstaan voor het rijden zonder kaartjes. Nee, dit was het echte leven. Cody achter het stuur, naast hem Erwin en Becky achterin. Schoenen uit en benen strekken, plaats genoeg. Heerlijk de weg onder je voorbij te zien stuiven, de bomen als een versnelde film aan je venster voorbij te zien vliegen.

Ze zijn op weg naar Veldhoven, waar Cody en Erwin een kraak willen zetten.

Cody heeft er gewoond. Bijna een jaar, in een huisje op een recreatiepark, samen met zijn toenmalige vriendin. Toen hij haar op een middag met een ander in bed betrapte, heeft hij eerst het interieur kort en klein geslagen en vervolgens zijn spullen gepakt. Met zijn ouders had hij al een paar jaar geen contact meer, dus kwam Cody op de straat terecht. Na maandenlang in de openlucht te hebben geslapen, vroeg Erwin hem in het kraakpand te komen wonen waar deze samen met anderen onderdak had gevonden. Erwin voorzag in zijn onderhoud door in warenhuizen en op drukke markten zakken te rollen van argeloze mensen, meestal ouderen. Al heel spoedig vond hij in zijn nieuwe vriend een broeder in de kunst. Ook Cody hield zich bezig met zakkenrollen en kleine diefstallen. Daarnaast bleek hij een expert in het openbreken van auto's te zijn.

'De huisjes op het recreatiepark zijn in deze tijd van het jaar nog niet

allemaal bewoond,' zegt Cody en laat Becky een sleutel zien.
'Heb ik altijd bij me gehouden, voor je kunt niet weten waarvoor.'
'Maar woont je ex er dan nog?' wil Becky weten.
'Nee, die is een paar weken nadat ik pleite was, met die gozer waar ze mee neukte, samen gaan wonen. Er wonen nu andere mensen.'
'En nu maar hopen dat die sleutel nog past,' zegt Erwin.
'Geen probleem,' vindt Cody, 'binnenkomen doen we sowieso.'

Het is tien uur in de avond als ze bij het station van Eindhoven aankomen. Ze hebben bijna drie kwartier gelopen en Becky is doodmoe. Bij het busstation staat een bus die naar Veldhoven gaat. De chauffeur kijkt verveeld naar het kleine gezelschap dat op zijn bus afstapt.

'Ga je naar Veldhoven?' vraagt Becky.
'Staat voorop,' zegt de chauffeur op vermoeide toon, terwijl hij een handgebaar naar boven maakt.
'Ik zie het,' zegt Cody, 'Veldhoven.'
'We hebben geen geld,' zegt Becky, die het trapje opgelopen is en naast de chauffeur staat.
'Ja, dan kun je niet mee,' antwoordt deze.
'Kun je geen uitzondering voor ons maken?'
'Dan kan ik wel aan de gang blijven.'
'Ik woon in Veldhoven bij mijn ouders en ik geef een feestje. Dit zijn vrienden die in Utrecht wonen. Ik heb ze van het station gehaald. Hun portemonnee is gejat in de trein.'
'Jullie kwamen niet van het station,' zegt de chauffeur. 'Jullie kwamen van die kant.'
'Dat klopt,' zegt Becky, die niet voor één gat te vangen is, 'mijn auto staat met pech een paar straten verderop en ze hebben even gekeken of ze hem aan de praat konden krijgen.'
'Geen geld dus.'
'Nee,' antwoordt Becky, 'en nu weet ik niet hoe ik naar huis moet komen.'
'Oké,' zegt de chauffeur, 'voor deze ene keer dan.'

Enkele ogenblikken later rijdt de bus naar Veldhoven. Het is inmiddels half elf.

Het is donker als hij wakker wordt. De deur staat op een kier en in de ruimte daarachter brandt licht. Er prikt iets in zijn arm en als zijn ogen aan het duister gewend zijn, ziet hij boven zijn hoofd een plastic zak met daarin een vloeistof. Aan de zak hangt een slangetje, waarvan het uiteinde aan een canule bevestigd is, die met een flinterdun naaldje in zijn rechterarm zit. Hij heeft geen idee wat er in de plastic zak zit, dat heel langzaam, druppelsgewijs in zijn lichaam terechtkomt. Er zijn veel dingen in het leven die we maar over ons heen laten komen, zonder ons af te vragen wat het is en waarvoor het dient. Gebeurtenissen in ons bestaan, die we met geen mogelijkheid een andere wending kunnen geven en die ons dwingen ons neer te leggen, vrede te hebben bij de daarbij behorende feiten. Dat had hij ook gemoeten, vanaf de dag dat hij in de spreekkamer van dokter Zwarthoed had gezeten, tot aan de dag van vandaag en zelfs in de dagen die nog zullen komen. De woorden van de dokter waren als hamerslagen en de waarheid was kil en meedogenloos, zoals waarheden nu eenmaal kunnen zijn.

Hij kan zich erover opwinden, zich kwaad maken en zich steeds weer de vraag stellen waarom het juist hem moet overkomen. Het heeft geen zin, verloren tijd.

Het slangetje dat in zijn neus zit en waardoor extra zuurstof aangevoerd wordt irriteert hem en hij probeert er niet aan te denken. Het mag er morgen uit heeft de dokter gezegd. Het verband, dat het grootste deel van zijn hoofd bedekt, voelt vreemd en warm aan, alsof hij een muts op heeft die te strak zit.

Zijn gedachten gaan terug naar die ochtend, dat hij achter zijn bureau zat en als uit het niets ondragelijke hoofdpijn kreeg. Die ochtend waarop alles begon.

Hij kan zich herinneren dat hij naar het toilet was gelopen, op zijn knieën had gezeten en had gebraakt. Hij had gehoopt dat daarna de pijn zou zakken. Deze werd daarentegen alleen maar heftiger. Met de

grootst mogelijke moeite was hij opgestaan, had zich vastgehouden aan de wastafel en met zijn handen tastend langs de wanden was hij teruggelopen naar zijn kantoor. Het was meer strompelen dan lopen geweest, terwijl voor zijn gevoel met zware hamers tegen de binnenkant van zijn schedel werd gebeukt. Het was moeilijk geweest om in een rechte lijn te lopen en de linkerkant van zijn lichaam voelde vreemd aan, alsof het er niet bij hoorde. Hij had zich verward gevoeld, kon zijn gedachten niet ordenen, alsof hij buiten de werkelijkheid had gestaan. Collega's zagen onmiddellijk dat er iets met hem aan de hand was en op de vraag of er een ambulance gebeld moest worden, had hij met klem nee geantwoord. Vaag wist hij zich naderhand te herinneren dat iemand hem naar huis had gebracht en dat Eva kort daarna van haar werk thuis was gekomen. Die nacht nam de hoofdpijn in hevigheid toe en voelde hij zich zo beroerd worden, dat Eva besloot een dokter te bellen. Deze zag onmiddellijk de ernst van de situatie en liet hem naar het ziekenhuis vervoeren, waar allerlei onderzoeken werden gestart.

Naast zijn bed staat een nachtkastje en hij herinnert zich, dat hij in het laatje daarvan die ochtend zijn horloge had gelegd. Door een kier van de gordijnen ziet hij de lichten van de stad, maar heeft geen idee op welk stadsdeel hij uitzicht heeft. Toch heeft hij vanmorgen voor het raam gezeten en naar buiten gekeken. Hij probeert zich voor de geest te halen wat hij precies heeft gezien en moet, hoewel het nauwelijks twaalf uur geleden is, moeite doen om zijn herinnering aan de oppervlakte te krijgen. Gek toch dat herinneringen soms onbereikbaar zijn. Ze zijn er ongetwijfeld. Alles, elke gewaarwording blijft ergens opgeslagen, je kunt er echter soms niet bij. Misschien komt het door de narcose en kan hij straks wanneer hij ...

Plotseling weet hij het weer. Het is het centrum, de achterkant van het station. De grote parkeerplaats, de vele auto's en de loopbrug over de beide perrons en spoorrails. Hij strekt zijn arm uit om het gordijn aan de kant te schuiven, maar het bed staat te ver van het raam. Vreemd dat hij dat niet kon inschatten, het raam leek zo dichtbij.

In het bed tegenover hem draait iemand zich om en in de ruimte achter de deur klinken voetstappen. Hij houdt zijn adem in, ligt bewegingloos, dan is het weer stil. Een kamer met vier bedden, waarvan er, voor zover hij kan zien in het donker, twee leeg zijn. Hij denkt aan vroeger, aan zijn moeder die regelmatig in het ziekenhuis lag, op zalen met soms meer dan twintig bedden. Echt tot rust kwam je niet, zeker niet tijdens de bezoeken.

Hij ligt op zijn rug en het verbaast hem dat hij zich zo rustig, eigenlijk heel ontspannen voelt. Hij staart naar het plafond en probeert nergens aan te denken. Gedachteloos wil hij zijn, het gevoel hebben dat er een kraan opengezet wordt en zijn hersenen leegstromen. Nergens aan denken, een leegte creëren, een vrijheid. Het lukt niet. Een mens schijnt voortdurend ergens aan te moeten denken, het gaat vanzelf, een proces dat niet gestopt kan worden.

De deur gaat open en een verpleegkundige komt binnen.

'Hoe voelt u zich?'

'Als een man die in een ziekenhuis ligt en geopereerd is.'

'Wilt u iets hebben om te slapen?'

'Nee, dank u.'

Het is kort na middernacht als Cody, Erwin en Becky eindelijk bij de ingang van het recreatiepark staan. Vanaf het busstation hadden ze ruim een half uur moeten lopen. Eerst het dorp uit, toen langs de provinciale weg en tenslotte linksaf het bos in. Het was stikdonker geweest en Cody wilde zijn zaklantaarn niet aandoen om batterijen te sparen. Becky was een paar keer gestruikeld over losliggende takken en kreeg, naarmate de voettocht vorderde, steeds meer spijt dat ze zich had laten verleiden om mee te gaan.

'Dat is het kantoor,' zegt Cody en wijst op een gebouw waarvan Becky alleen het silhouet ziet en dat aan het begin van het recreatiepark staat. 'De huisjes staan verder in het bos.'

'Je weet toch wel zeker dat er niemand op dit terrein is?' wil Erwin weten. 'Ik bedoel, een bewaker of zo.'

'Zie jij een bewaker?'

'Dat wil toch niet zeggen dat er niemand is?'

'Als je van plan bent te gaan zeiken, heb ik liever dat je oprot.'

'Wat gaan we nu doen?' vraagt Becky.

'We gaan eerst naar het huisje waar ik heb gewoond.'

'En als daar nu iemand is?' vraagt Erwin.

'Doe je nu mee of niet?' bijt Cody hem toe.

'Natuurlijk doe ik mee.'

'Als er iemand in het huisje is, pakken we gewoon een ander huisje. We zijn verdomme niet voor niets gekomen.'

Dan ziet Cody het huisje, waar hij ooit met zijn vriendin heeft gewoond.

'Hier is het,' zegt hij, terwijl hij naar het raam loopt en naar binnen kijkt. Er ligt een laken over de zitbank. 'Hier is niemand. Kom op.'

De sleutel blijkt nog te passen en heel voorzichtig sluipen ze naar binnen. Een kleine keuken, twee slaapkamers, een badkamer met toilet en een woonkamer. Het huisje wordt bewoond, maar er is op dat moment niemand aanwezig. Erwin en Cody beginnen onmiddellijk met het doorzoeken van kasten en laatjes. Becky licht hen bij met de zaklantaarn. Er is niets van waarde te vinden. Becky laat zich op een bed vallen, ze is doodmoe en moet moeite doen niet in slaap te vallen.

'Ik barst van de honger,' zegt Cody. 'Naast het kantoor is een supermarkt, daar gaan we ook nog even naartoe.'

Zonder de zaklantaarn aan te doen, lopen ze in de richting van het kantoor. Erwin heeft in een van de laatjes in het huisje een schroevendraaier gevonden, die nog wel eens van pas zou kunnen komen.

'Eerst naar het kantoor,' fluistert Cody, 'ik weet waar het geld wordt bewaard.'

Wat Erwin precies doet met de schroevendraaier kan Becky niet zien in het donker, maar enkele ogenblikken later gaat de deur open en kunnen ze naar binnen. Cody weet de weg, dat is duidelijk. Doelbewust loopt hij naar een stalen kast en opent met de schroevendraaier de deur. Het gaat eenvoudig en snel.

'Altijd al een gammele kast geweest,' zegt Cody, terwijl hij een

geldkistje uit de kast pakt en het op een bureau zet. Het sleuteltje steekt aan de buitenkant in het slot. Hij opent het kistje en stopt de inhoud in zijn jaszak. Via een verbingsdeur komen ze in de supermarkt. Bij de kassa hangen plastic zakken, die ze vullen met drinken en etenswaren, vooral veel chips en snoep. Voorzichtig lopen ze even later terug naar het huisje, waar ze zich op de grond in het donker te goed doen aan hetgeen ze hebben gejat.

Cody blijkt meer dan vierhonderd euro buitgemaakt te hebben, die hij meteen begint te verdelen. Becky kan niet meer en gaat op een bed liggen, waar ze vrijwel onmiddellijk in een diepe, droomloze slaap valt. Erwin en Cody hangen op een bank en roken een jointje. Ze hebben besloten de nacht in het huisje door te brengen en tegen de ochtend de bus naar Eindhoven te nemen en met de trein terug te reizen naar Utrecht. Naar bed gaan durven ze niet, er zou bewaking over het terrein kunnen lopen. Af en toe vallen ze in een lichte, onrustige slaap en schrikken wakker van elk geluid.

Tegen zes uur maken ze Becky wakker. Ze voelt zich misselijk, heeft hoofdpijn en wil zo snel mogelijk naar huis. Het liefst zou ze onder de douche willen, maar Cody weet haar te overtuigen dat ze beter hun biezen kunnen pakken, voordat er mensen op het terrein aan het werk gaan. Een paar minuten later staan ze in het kleine gangetje en opent Cody heel voorzichtig de buitendeur. Onmiddellijk doet hij de deur weer dicht.

'Verdomme, bewaking,' sist hij fluisterend tussen zijn tanden. 'Op de grond! Liggen!'

Gedrieën liggen ze op de grond. Buiten zijn stemmen te horen, mannenstemmen. Ze luisteren gespannen en voelen hun hart in hun keel kloppen. Becky voelt het kloppen tegen haar slapen. Onaangenaam en pijnlijk.

Aan het geluid van de stemmen te horen maken ze op dat de mannen om het huisje heen lopen.

'Ze gaan naar de achterkant,' fluistert Cody. 'Ik doe de deur open en dan wegwezen. Ieder voor zich.'

Becky wil iets zeggen.

'Kop houden!' bijt Cody haar toe.

Gespannen luisteren ze waar de stemmen naartoe gaan. Als Cody ervan overtuigd is dat de mannen achter het huisje zijn, opent hij behoedzaam de voordeur. Als hij naar buiten wil gaan staat er een bewaker voor z'n neus.

'Wat is dit, godverdomme!' vloekt de man. 'Wat moet dat hier?!'

'Sodemieter op, klootzak,' zegt Cody en wil de man opzij duwen. Deze is echter vastbesloten het drietal niet te laten gaan en duwt Cody terug het gangetje in.

'Hier blijven jullie!'

Plotseling ziet Becky hoe Erwin een stap naar voren doet en Cody naar achteren trekt. In een flits ziet ze een schroevendraaier. De bewaker gilt en krimpt ineen.

'Rennen!' schreeuwt Erwin.

Becky staat aan de grond genageld en kijkt naar de man die aan haar voeten ligt. Er komt bloed uit zijn buik. Naast hem ligt de schroevendraaier. Dan voelt ze hoe Cody haar bij haar arm pakt en meesleurt.

Een verpleegkundige had de gordijnen opengeschoven. Ze had een vriendelijk gezicht en had gevraagd of hij goed had geslapen. Om haar een plezier te doen had hij ja gezegd.

In het bed tegenover hem ligt een oude man, op zijn rug en met zijn ogen dicht. Misschien is hij wel dood, denkt Bob. Vannacht geruisloos gestorven, zonder dat iemand er getuige van is geweest. Hij vraagt zich af hoe het zou zijn te sterven, zonder dat iemand erbij aanwezig is. Zou hij er iemand bij willen hebben, behoefte hebben aan gezelschap als hij zijn laatste adem uit zou blazen? Opeens beseft hij dat hij door de dood wordt omringd. Hier, in een ziekenhuis liggen zieke mensen. Mensen die bezig zijn te sterven, op dit moment, terwijl buiten de zon schijnt. De dood is zo wreed nog niet.

Een verpleegkundige komt binnen.

'Uw vrouw heeft gebeld.'

'Het is niet mijn vrouw.'

'Ze zei van wel.'

'Goed, dan laten we het zo. Wanneer heeft ze gebeld?'

'Gisteravond. U sliep en ze wilde niet dat we u wakker zouden maken.'

'Ik bel haar straks wel even.'

De man tegenover hem doet zijn ogen open, komt half overeind en steekt, zonder een woord te zeggen, zijn hand tegen hem op. Dan gaat hij weer liggen en doet zijn ogen dicht.

Bob voelt zich moe, misselijk en zijn mond is droog. De eerste dagen mag hij nauwelijks drinken en het gevoel van dorst zal hij nog wel even houden, heeft de dokter gezegd.

Hij beseft dat hij geen idee heeft wat er allemaal gaat gebeuren vandaag, maar bedenkt tegelijkertijd dat het hem ook eigenlijk niet zoveel interesseert. Hij zal straks, wanneer er weer een verpleegkundige komt, weleens informeren. Misschien ook niet. Misschien helemaal niets vragen en gewoon maar kijken wat er op hem afkomt, zich laten verrassen.

Hij denkt aan Eva. Waarom zei hij nou dat ze zijn vrouw niet is? Het klopt, dat wel, ze zijn niet getrouwd, maar is ze daarom niet zijn vrouw? Moet je speciaal getrouwd zijn om het predicaat man en vrouw te mogen dragen? En wat had het nou voor zin gehad om dat aan de verpleegkundige te vertellen?

In het laatje ligt zijn mobiele telefoon. Straks Eva maar even bellen.

Als Becky in de trein zit komt ze enigszins tot rust. Ze kan zich niet herinneren ooit zo hard te hebben gerend en ooit zo bang te zijn geweest. Wat een klootzak, denkt ze, wat een ongelofelijke klootzak! Dat doe je toch niet? Je steekt toch iemand niet zomaar overhoop? Natuurlijk probeer je weg te komen, dat is logisch, maar toch niet ten koste van anderen? Ze vindt dat je dan zo flink moet zijn om in te zien dat je het spelletje hebt verloren. Jammer dan, dan maar de bak in, maar dit ... nee, sorry hoor.

De trein maakt vaart. Gebouwen, huizen, straten, volkstuintjes, nog meer gebouwen, nog meer volkstuintjes, alles schiet aan haar venster voorbij. Becky staart naar buiten zonder werkelijk iets te zien. Ze

vraagt zich af waar Cody en Erwin zijn gebleven. Als Cody haar niet had meegetrokken, had ze waarschijnlijk nu ergens op een politiebureau gezeten. Ze had overal stemmen gehoord, van alle kanten kwamen kerels aanrennen en God mag weten waar ze allemaal zo snel vandaan waren gekomen. Tien meter voor haar uit rende Cody, Erwin was nergens te zien, die was waarschijnlijk in een andere richting gevlucht. Op een gegeven moment was ze Cody kwijtgeraakt, opeens was hij er niet meer. Becky had geen idee waar ze naartoe moest, bleef maar rennen. Voor haar gevoel had het uren geduurd voordat ze bij de uitgang kwam. Godzijdank, geen politie, geen bewaking.

Jezus nog aan toe, denkt Becky, zomaar iemand een schroevendraaier in zijn buik rammen, dat is toch wel het laatste! Bij mijn vader was dat destijds heel wat anders, die zat met z'n vieze poten aan mijn lichaam en die had ik echt neergestoken, als hij dat nog één keer had gedaan. Maar deze man deed helemaal niets, die deed gewoon zijn werk.

Verdomme, als Cody of Erwin maar niet waren gepakt, want dan kon je er op wachten dat vandaag of morgen de politie ook bij haar voor de deur zou staan.

Om zeven minuten over negen rijdt de trein vanuit Eindhoven het Centraal Station van Utrecht binnen. Enkele ogenblikken later rinkelt, ruim veertig kilometer verderop, in de handtas van Eva haar mobiele telefoon.

'Met Eva.'

Op hetzelfde ogenblik stapt Becky uit de trein.

Het is een zonnige dag.

'Gaaf u ziffen.'

Eva gaat als eerste ziffen, dan hij, op het puntje van zijn stoel. Hij weet nu al dat hij zo direct naar alle waarschijnlijkheid kramp in zijn bovenbenen zal krijgen, maar blijft desondanks in deze ongemakkelijke houding ziffen. Hetgeen hij verwacht binnen enkele ogenblikken van dokter Zwarthoed te zullen horen, zou wel eens zo ingrijpend kunnen zijn, dat zijn lichaam als vanzelf dieper in de stoel zou kunnen zakken. Zijn geest balanceert tussen angst en hoop, de angst overheerst. Ergens in zijn lichaam, ter hoogte van zijn maag, begint het te vibreren. Niet heftig, niet verontrustend, maar het stoort hem. Vanuit zijn ooghoeken kijkt hij naar Eva en denkt aan gisteravond en de nacht die daarop volgde. Hij was helemaal niet van plan geweest met haar te vrijen. Vrijen met Eva was bijna gelijk aan een uitputtingsslag, waarvan de gevolgen uren daarna nog merkbaar waren. De laatste dagen waren zijn gedachten bij het gesprek dat hij met de dokter zou hebben en bij het feit wat hij te horen zou krijgen. Voor seks was geen ruimte. Hij dacht er niet aan en kon zich er zelfs even niets bij voorstellen. Toen ze echter uit de badkamer kwam, gekleed in haar peignoir en hij de aanzet van haar kleine stevige borsten had gezien, gezien had hoe haar tepels zich verhardden en aan de binnenkant tegen de stof prikten, voelde hij dat hij een erectie kreeg.

Onder het bureau van dokter Zwarthoed staat een computer en op zijn bureau een beeldscherm. De dokter beweegt zijn muis over zijn muispad, terwijl hij ingespannen naar het scherm tuurt. Hij klikt een aantal keren op de muis en heeft, behalve goedemorgen en gaat u zitten, nog altijd niets gezegd. Bob vraagt zich af of dit een goed, dan wel een slecht teken is. Dan draait de dokter het beeldscherm in de richting van Bob en Eva en zien ze een röntgenfoto, genomen vanaf de bovenkant van het hoofd. Het hoofd van Bob.

'We doen het hier,' zei Eva, terwijl ze haar peignoir langs haar lichaam op de grond liet vallen, 'hier op de bank, op de vloer van de kamer, desnoods op de salontafel.'

Ze deed zijn knieën uit elkaar en ging tussen zijn benen staan. Met zijn beide handen omklemde hij haar billen en drukte zijn gezicht in haar warme, vochtige schoot, waar het rook naar de liefde en de hartstocht. Hij kustte haar buik en streelde haar borsten en tepels.

Dokter Zwarthoed kijkt hen aan, eerst naar Eva, dan naar hem. Zijn handen liggen gevouwen op zijn bureau alsof hij een gebed uit wil spreken. Vervolgens staart hij weer naar het beeldscherm en dan weer terug naar Bob en Eva.

Terwijl Eva haar ene been over het andere slaat en Bob weet dat ze zich ongemakkelijk voelt, moet hij opeens aan vroeger, aan zijn kinderjaren denken. Niet bewust, maar zijn gedachten lijken stuurloos te zijn geworden, terwijl ze zich toch zouden moeten concentreren op het hier en nu. Misschien een vlucht, een vlucht voor de werkelijkheid, voor hetgeen komen gaat. Dan verbreekt de arts tegenover hen de stilte en in een oogwenk worden zijn gedachten geordend en is hij weer terug in de spreekkamer.

'Ik ben bang dat ik geen goed nieuws voor u heb,' zegt de dokter.

Eva recht haar rug en kijkt Bob van opzij aan. Hij voelt het bloed uit zijn gelaat wegtrekken. Zijn mond is droog en zijn hart bonst in zijn keel.

'Het spijt me het u te moeten zeggen, maar u heeft een hersentumor.'

Even is er helemaal niets, een vacuüm, een luchtledigheid, gevolgd door een onheilspellende stilte.

Nagenoeg op hetzelfde moment komen de woorden van de dokter als hamerslagen op zijn schedel terecht. Eva pakt zijn hand, hij voelt het nauwelijks. Hersentumor? Hij? Dit moet een vergissing zijn, patiëntgegevens zijn verwisseld, hij zit bij de verkeerde arts, in het verkeerde ziekenhuis. Op deze stoel hoort iemand anders te zitten.

'Neemt u mij niet kwalijk,' zou dokter Zwarthoed zo direct zeggen. 'Ik heb mij vergist, u mankeert niets. Tot ziens.'

Dokter Zwarthoed zegt echter niets van dit alles.

'Kom! Kom, ik wil je voelen! Nu, hier, vanavond. Helemaal en zonder reserve. Met alles erop en eraan.'

Ze kust hem met een ongekennde passie en haar mond was heerlijk warm en vochtig, haar tong wild en hartstochtelijk. Ze omklemde zijn hoofd, ze kneep, ze streelde, ze trok aan zijn haren, terwijl ze haar borsten tegen zijn bovenlichaam drukte en met haar harde tepels over de zijne wreef.

Langzaam had ze zich daarna op zijn schoot laten zakken en met haar hand zijn stijve penis in haar vagina gebracht. Hij wilde iets zeggen, maar zijn stembanden weigerden dienst. Hij kust haar tepels, zoog ze naar binnen en liet zijn tong er overheen en omheen glijden, terwijl zij langzaam op zijn schoot op en neer wipte en hij zijn harde penis in haar warme vagina heen en weer voelde glijden.

Eva is de eerste die haar spraak terugvindt, terwijl zijn gedachten een eigen leven lijken te leiden en niet bij de zaak betrokken wensen te blijven. Een afweermechanisme dat zelfwerkend schijnt te zijn. Hij staart langs de dokter naar de wand. Er hangen kindertekeningen, felle kleuren, onduidelijke voorstellingen en hij vraagt zich af wat er van de makers van de tekeningen is geworden, of ze ook hier op deze stoel hadden gezeten en wat de dokter hen had verteld.

'En wat betekent dat concreet?' hoort hij Eva zeggen. 'Wat gaat er gebeuren en wat is de prognose?'

'Om met uw laatste vraag te beginnen,' zegt de dokter en speelt daarbij met zijn vulpen, 'daar kunnen we in dit stadium nog niets van zeggen.'

Weer is er die stilte en ook deze keer lijkt er geen eind aan te komen. Bob probeert kalm te blijven, na te denken, de dingen scherp te blijven zien. Godallemachtig ... een hersentumor.

Weer is het Eva die het woord neemt. Die dokter zal onderhand wel denken dat hij thuis niets te vertellen heeft.

'En wat gaat er nu gebeuren?'

'We stellen een operatie voor.'

'Een operatie?'

Bob hoort de verbazing in haar stem. Feitelijk hoort hij haar zeggen: waarom opereren als hij toch binnen afzienbare tijd doodgaat. Dat hoort hij Eva zeggen, zonder dat ze het uitspreekt. Onzin, beseft hij tegelijkertijd.

'Ja, we openen de schedel van uw man door er een soort luikje in te maken.'

Het valt hem op dat ze niet zegt: het is mijn man niet, iets dat ze altijd zegt wanneer een ander het over hem als haar man heeft. Dit keer maar even niet.

'We noemen een dergelijke ingreep craniotomie,' gaat dokter Zwarthoed verder. 'Via deze opening wordt de operatie verder uitgevoerd. De chirurg verwijdert zoveel mogelijk tumorweefsel. Na beëindiging van de operatie wordt het luikje weer in de schedel teruggeplaatst.'

'U zei net dat u in dit stadium nog geen prognose kunt geven,' zegt Eva, terwijl ze haar ene been over het andere slaat. 'Wat betekent dat concreet?'

'Dat betekent,' antwoordt dokter Zwarthoed, 'dat hetgeen operatief wordt verwijderd, wordt opgestuurd en wordt onderzocht. Na ongeveer een week hebben we de uitslag van dit onderzoek binnen en pas dan weten we om wat voor soort tumor het hier gaat.'

De rest hoort Bob niet meer, hij heeft zich volledig afgesloten, Eva moet het hem thuis maar eens rustig vertellen. Hij voelt zich

misselijk worden en hoopt dat het allemaal niet te lang meer zal duren. Hij wil hier weg. Weg uit deze kamer, weg van de dokter in zijn witte jas, de gang op, naar buiten. Weg! Hij heeft dringend behoefte aan frisse lucht, wil ademen, wil leven!

Als ze even later buiten staan, verbaast hij zich erover dat hij niets heeft gezegd en niets heeft gevraagd.

'Bob?'

'Hm.'

'Slaap je?'

'Nee.'

'Van alle keren dat we hebben gevreeën was deze keer de beste, de lekkerste.'

'Ja.'

Hij voelde zich heel langzaam wegglijden in de eerste slaap en vreemde gestalten kwamen vanuit zijn onderbewuste tevoorschijn, gedachten vlogen zonder enige vorm van censuur in alle richtingen.

'Bob?'

Hij schrok.

'Sliep je al?'

'Bijna.'

'Sorry.'

'Wat is er?'

'Zie je er erg tegenop?'

'Je bedoelt om morgen naar die dokter te gaan?'

'Ja. Zit je er tegenaan te hikken?'

'Nou ja, ik sta niet te springen, als je dat bedoelt.'

'Ik ben bij je, hè.'

'Ja.'

'Welterusten.'

'Welterusten, Evalief.'

Op een regenachtige voorjaarsmorgen kondigt de dood zich aan. Als een schaduw glijdt hij Bobs leven binnen, geruisloos, gelijk een sluipmoordenaar. Vanaf dat moment is hij Bobs vaste begeleider, klemt zich aan hem vast en is niet van plan van de zijde van zijn slachtoffer te wijken. Hij zal er altijd zijn, elke dag, elke nacht, elk uur, elke ademdeug, tot aan het einde zijner dagen.

Was er de eerste keer dat ze bij dokter Zwarthoed in de spreekkamer zaten nog hoop geweest, ook al was die hoop slechts een nietig sprankje, nu is het een groot, zwart, diep gat, waar Bob voorover ingetuimeld is.

Wat dokter Zwarthoed op deze voorjaarsmorgen, tien dagen na de operatie vertelt, is niet meer en niet minder dan een doodvonnis. Het wachten is alleen nog op de beul, maar zijn komst is onherroepelijk. De vraag is alleen, wanneer.

'Een tumor van de vierde graad, een glioblastoom,' zegt dokter Zwarthoed, 'in goed Nederlands, een zeer kwaadaardige vorm van kanker.'

De man tegenover hem heeft het over chemotherapie, kwaliteit van leven opschroeven en over wonderen die tenslotte de wereld nog niet uit zijn. Hetgeen hij zegt dringt slechts fragmentarisch tot Bob door en weer hoopt hij, tegen beter weten in, dat er een vergissing in het spel is, dat alles wat gezegd wordt niet *is* gezegd, niet gezegd *kan* zijn. Weer doet Eva het woord. Hij ziet haar mond bewegen, open- en dichtgaan, maar hoort geen geluid. Ze lijkt op een actrice in een

stomme film.

Terwijl de wereld van Bob als een kaartenhuis ineenstort, worden in een opvangcentrum voor dakloze meisjes opnamen gemaakt voor een televisiedocumentaire over zwerfjongeren, die op een later tijdstip zal worden uitgezonden. Voor de camera vertelt de vierentwintigjarige Rebecka Westen haar verhaal.

'Ik heb van het leven alleen maar de kruimeltjes gekregen, de koek is altijd voor de anderen. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven. Vanaf mijn geboorte was ik gedoemd een leven te leiden waar anderen hun neus voor ophalen. Nu, op mijn vierentwintigste, word ik door de maatschappij gezien als een niets, als uitschot, als asociaal. Het leven dat ik leid is hard, keihard, maar hard zijn heb ik in de loop der jaren wel geleerd. Om te kunnen overleven in mijn wereld moet ik van mij afslaan, zoals ik geslagen werd toen ik voor het eerst in deze wereld werd geplaatst. Telkens weer laten zien wie en wat je bent is het motto. Goed, dat heb ik dus geleerd, weliswaar gedwongen, maar inmiddels weet men wie en wat ik ben en dit stukje zelfrespect laat ik mij door niemand ter wereld nog afnemen; het is immers het enige dat ik bezit.

De maatschappij, of zoals ik het noem "de gewone mensen", in hun nieuwe auto's en tussen hun veilige muren, oordelen en veroordelen, zonder naar de reden te vragen waarom ik ben zoals ik ben. In hun ogen ben ik alleen maar lastig en kost het de gemeenschap, waar zij als belastingbetaler deel van uitmaken, bovendien handen vol geld om me op de been te houden, vinden ze. Maar de wereld is van iedereen en omdat ik deel uitmaak van iedereen, is die wereld ook van mij of de maatschappij het daar nu mee eens is of niet. Mijn wereld bevindt zich weliswaar aan de rand van de maatschappij, maar desondanks heb ik, zoals ieder ander, het recht om te leven. Dat mijn manier van leven velen niet aanstaat kan me niets schelen, ik haal mijn schouders op voor hun mening. Dat ik leef zoals ik leef is tenslotte niet mijn schuld. Het is niet mijn schuld dat ik geen enkele basis onder mijn

voeten heb en dat ik niet, zoals de meesten van ons een zekerheid heb, waar ik op terug kan vallen.

Voorlopig heb ik onderdak, weliswaar niet het onderdak dat ik me voor ogen heb, maar ik zwerf in ieder geval niet meer over straat. Hoewel ik 's avonds een deur achter mij op slot kan draaien en in een bed kan slapen, voel ik mij nog altijd een zwervmeid.'

De wanhoop had meedogenloos toegeslagen. Het einde kan niet zo verschrikkelijk zijn dan de angst ervoor. Niet meer te mogen leven, niet meer te mogen zijn, afscheid te moeten nemen van alles en iedereen. Het is om krankzinnig van te worden. Gevangen in zichzelf, in zijn denken, zijn doen en laten. Het bestaan is een doolhof geworden, zonder in- en uitgang. Welke weg hij ook volgt, overal is de dood. De dood die aan hem kleeft, de dood die hem in zijn ijzeren wurggreep houdt, die over hem heerst, die beslist.

Sinds die regenachtige voorjaarsmorgen, toen dokter Zwarthoed hem verteld had hoe de vlag erbij hing, gezegd had dat hij, ondanks de eventuele chemokuur en God mag weten wat voor behandelingen ze allemaal nog meer in petto hadden, in feite opgegeven was, want daar kwam het toch op neer, probeert hij te overleven. Hij heeft zijn handen vol om enigszins op de been te blijven, contact met het leven te blijven houden, een leven dat mechanisch is geworden, slechts een opeenvolging van automatische handelingen.

Verdriet, woede, machteloosheid, een storm aan gevoelens, hij kan zich er niet tegen verzetten en kan geen enkel gevoel een plek geven. Hij smeekt Eva weg te gaan, iemand te zoeken die gezond is en waarmee ze een toekomst op kan bouwen. Eva lijkt hem niet te horen, lijkt gevoelloos te zijn voor de argumenten die hij aandraagt. Mijn God, denkt hij, ik sta je geluk in de weg en je ziet het niet, je wilt het niet zien! Tegelijkertijd weet hij dat zijn voorstellen absurd zijn en dat Eva hier helemaal niets mee kan.

Hij voelt zich verslagen. Verslagen door een onzichtbare, die uit het niets tevoorschijn is gekomen en klaarstaat om hem de genadeklap toe te dienen. Vandaag of morgen zal hij omvallen, omvallen als een oude boom.

Hij speelt met de gedachte om er voortijdig uit te stappen, niet af te wachten tot de dood hem komt halen, omdat het wachten hem waanzinnig maakt.

Niets is over van alles wat hij ooit had gedaan en wat hij ooit nog van plan was te gaan doen. Verleden, heden en toekomst lijken te zijn geabsorbeerd door een zwart gat van waaruit niets nog kan ontsnappen.

Eva staat aan de zijlijn, is machteloos, radeloos. Ruimte voor haar verdriet en wanhoop is er niet. Hij ziet het niet, hij kan het niet zien. Zijn existentie schudt op zijn grondvesten en aan de rand van de afgrond, op het moment dat alles definitief lijkt in te storten, hij te pletter dreigt te vallen, komt de vierentwintigjarige Rebecka Westen in zijn leven.

'Ik heb van het leven alleen maar de kruimeltjes gekregen,' hoort hij haar zeggen, 'de koek is altijd voor de anderen.'

Gebiologeerd, als in een trance staart hij naar het beeldscherm. Niet zozeer naar het meisje dat haar verhaal vertelt, maar naar de foto aan de wand achter haar. Hij knijpt zijn oogleden een weinig dicht en door zijn wimpers kijkt hij naar het portret dat nu een ogenblik close-up in beeld is.

Dit kan niet waar zijn! Onmogelijk! Zweet parelt op zijn voorhoofd. Hij heeft geen idee wat het meisje zegt, hij luistert maar half en vangt daardoor slechts flarden op, die elk verband, elke samenhang missen. Hij is geschokt, maar kan het allemaal nog geen precieze plek geven. Duizenden gedachten schieten door zijn hoofd, chaotisch, zonder enige structuur.

Hij moet bellen, nu! God mag weten waarom, maar dat is voor later zorg. Eerst gehoor geven aan de impuls, later komt het nadenken.

'U begrijpt dat wij geen gegevens mogen verstrekken aan derden.'

'Ik begrijp het. Ik begrijp het heel goed, maar u kunt toch wel een

uitzondering maken?'

'Het spijt me.'

Verdomme, ook dat nog! Wat nu?

Fred! Natuurlijk, Fred. Dat hij daar niet aan heeft gedacht. Journalist met contacten bij de televisie. Schept altijd zo op over zijn netwerk, kan hij nu bewijzen.

'Ik had je moeten bellen.'

'Geen probleem.'

'Ik had moeten informeren hoe het met je gaat.'

'Geen probleem, Fred, geen probleem.'

'Maar hoe gaat het dan met je?'

'Vertel ik je later, ik wil graag dat je iets voor me doet.'

'Voor jou altijd.'

Een week later belt Fred terug.

'Ze woont in een opvangcentrum voor dakloze meisjes.'

'En waar is dat?'

'Luister, Bob, je hebt dit niet van mij.'

'Nee, ik heb dit niet van jou.'

'Als ze erachter komen krijg ik de grootste problemen.'

'Je kunt me vertrouwen, je kent me.'

'Oké, schrijf op.'

Ruim een week later staat hij oog in oog met Rebecka Westen. Hij zal haar nog vaak ontmoeten.

Als men Bob de afgelopen weken zou hebben gezegd, dat door het zien van een televisiedocumentaire de dood op een tweede plan zou komen te staan en dat leven weer zinvol zou worden, had hij dat naar alle waarschijnlijkheid niet geloofd en de persoon in kwestie voor gek verklaard.

De omslag in zijn leven is bijna even krankzinnig voor woorden, als hetgeen dokter Zwarthoed had verteld op die regenachtige voorjaarsmorgen.

De goddelijke vogel, genaamd Feniks, die in staat was uit zijn eigen as te herrijzen, lijkt opeens de gedaante van een ten dode opgeschreven man te hebben aangenomen.

Bob, die aan niets gelooft, jaloers kan zijn op mensen die hun steun zoeken en vinden bij een God of anderszins, die toeval of voorbestemming wegwuift, naar het land der fabelen verwijst, is er plotseling van overtuigd, dat hetgeen hij in de documentaire gezien en gehoord heeft, hem iets kenbaar wil maken, een diepere betekenis heeft. Het geloof aan deze diepere betekenis laat hem niet meer los, wordt hardnekkiger, begint hem te achtervolgen en dwingt hem tenslotte op zoek te gaan naar, zoals hij het zelf noemt, de waarheid. Ten grondslag aan deze waarheid ligt een vermoeden, een vermoeden dat Bob kreeg op het moment dat hij de documentaire zag en dat hem sindsdien niet meer heeft losgelaten.

Gelijktijdig vraagt hij zich af of alles, weliswaar onbewust een door hemzelf in het leven geroepen hersenspinsel is om zichzelf op de been

te houden, zijn naderende einde naar de achtergrond te doen schuiven, niet na te hoeven denken aan hetgeen onvermijdelijk te gebeuren staat.

Hoe hij het ook wendt of keert, hij blijft ervan overtuigd dat, wil zijn theorie niet met hem op de loop gaan, hij iets zal moeten doen, actie zal moeten ondernemen. Hij moet op zoek naar de waarheid.

Bovendien, en daar is Bob zich meer dan terdege van bewust, is zijn tijd beperkt, zeer beperkt. Daar was dokter Zwarthoed heel duidelijk over geweest.

Het vinden van de waarheid moet diens gevolg snel en binnen de grenzen van de resterende tijd gebeuren, voordat de tijd hem heeft ingehaald.

Bob staart naar het papiertje waarop hij het adres van Rebecka Westen heeft genoteerd. Hier ligt het einde van de waarheid, maar om daar te komen zal hij bij het begin moeten beginnen, alles in volgorde en weloverwogen.

Plotseling heeft hij weer hoop en tegelijkertijd vraagt hij zich af waarop. Hij heeft geen idee, maar dat is ook niet zo belangrijk. Hoop biedt nieuwe perspectieven, nieuwe vooruitzichten, wie weet een nieuwe, zij het ook nog zo korte toekomst.

Leven begint elke dag opnieuw. Met de dood voor ogen, begint Bob te leven. Te leven als nooit tevoren.

Dit is het verhaal van Bob.

Het verhaal van Bob en van Becky.

Enigszins nerveus sluit Bob van Walraven het portier van zijn auto af en loopt in de richting van de brug. Er valt een lichte motregen, maar de temperatuur is heel aangenaam. Aan de overkant van de gracht zijn stratenmakers bezig de straat op te breken. De klinkers worden door drie collega's in de laadbak van een rode vrachtauto gegooid. De chauffeur heeft zijn raam geopend en hangt nonchalant naar buiten. Zijn beide armen bengelen langs het portier. Er passeren twee meisjes, die door hem nauwgezet worden gevolgd en waarvoor hij ruimschoots de tijd neemt.

Even schiet het door zijn hoofd terug te gaan, de afspraak niet na te komen. Een volslagen krankzinnige gedachte. Bovendien heeft hij aan de telefoon zijn naam gezegd, ze zullen ongetwijfeld gaan bellen en hem ter verantwoording roepen.

Voor de brug slaat hij linksaf. Op dit gedeelte van de gracht zijn de huizen smal, de meeste hebben groene deuren en een opstapje van enkele treden. Op nummer achttien belt hij aan. De vrachtauto rijdt over de brug, slaat rechtsaf en verdwijnt uit het zicht. Hij blijft hem nog enige tijd horen, ook al kan hij hem niet meer zien. In een van de huizen aan de overkant hangt op de eerste verdieping een vrouw uit het raam. Ze praat met een andere vrouw, die beneden op straat staat en een klein wit hondje aan een lijn houdt. Hij kan niet verstaan wat de beide vrouwen zeggen.

De man die hem binnenlaat heeft golvend, naar achteren gekamd haar en een vriendelijk gezicht. Hij leidt hem naar een glazen deur die

toegang verschaft tot een klein kamertje.

'Rebecka is er al,' zegt hij, terwijl hij de deur voor hem opent en hem gebaart naar binnen te gaan. 'Hier kunnen jullie rustig praten.'

Als hij de deur achter zich dichtdoet staat ze op. Even gaat er een lichte schok door hem heen en hij hoopt dat ze het niet heeft gemerkt. Haar oogopslag, de foto aan de wand.

Ze is niet al te groot, heeft donker, bijna zwart, halflang haar dat nodig gekamd zou moeten worden en bruine sprekende ogen. Haar huid is lichtgetint en hij vindt haar, meer nog dan toen hij haar op de televisie zag, beslist niet onknap.

'Bob. Bob van Walraven,' zegt hij, terwijl hij haar een hand geeft.

'Becky.'

In het kamertje staan slechts twee stoelen. Op het bureau staat een computer en er liggen enkele papieren, blauwe en groene. Bob neemt plaats op een van de stoelen en Becky gaat tegenover hem zitten. Het kleine venster is geopend en biedt uitzicht op een blinde muur. Deprimerend, denkt hij bij zichzelf, terwijl Becky haar handen in haar schoot legt en hem aankijkt. Ze schijnt nerveus en haar vingers friemelen aan de zoom van haar jack.

In de ruimte aan de andere kant van de glazen deur rinkelt een telefoon. Iemand pakt hem op. Een vrouw. Omdat hij met zijn rug naar haar toe zit kan hij haar niet zien, alleen horen. Becky kijkt hem nog altijd aan. Hij zal iets moeten zeggen.

'Hoe oud ben je, Rebecka?'

Mijn god, wat een idiote vraag om mee te beginnen, had hij nou werkelijk niets anders kunnen bedenken? Bovendien weet hij hoe oud ze is, dat is hem enkele dagen geleden door de Stichting verteld.

'Vierentwintig.'

Goed, de kop is eraf.

'Je weet wat de bedoeling is?' vraagt hij.

'Ja.'

'Minimaal tien gesprekken van anderhalf- tot twee uur. De gesprekken worden op tape opgenomen en later door mij uitgewerkt.'

'De Stichting zei dat ik ervoor betaald krijg.'

'Je kunt kiezen: of ik betaal je per gesprek, of je deelt mee in de winst als het manuscript ooit door een uitgever wordt uitgegeven.'

'Betaal me maar per gesprek.' Ze neemt waarschijnlijk liever het zekere voor het onzekere.

'Ik dacht overigens dat je Rebecka heette.'

'Zo heet ik officieel, maar iedereen noemt me Becky, vroeger thuis al. Het klonk zo vreemd toen je zo-even Rebecka zei, net of je het tegen een ander had.'

'Goed, dan zal ik je ook Becky noemen.'

Even speelt hij met de gedachte de hele zaak niet door te laten gaan. Wie weet wat hij zich allemaal op de hals haalt. Misschien is het verstandiger om te stoppen nu het nog kan, nu er nog niets is. Gewoon zeggen dat hij er bij nader inzien toch maar vanaf ziet.

'Wanneer beginnen we?'

'Ik bel je,' zegt Bob, 'ik moet eerst nog een paar andere dingen doen.'

'Ik heb alle tijd van de wereld,' zegt ze, terwijl ze opstaat, 'ik kan bijna altijd, behalve in het weekend.' Dan opent ze de deur en is verdwenen.

In het kleine kantoortje treft hij de man die hem heeft binnengelaten. Bob geeft hem een hand. 'Bedankt voor uw bemiddeling.'

Als hij even later op de gracht staat, is Becky reeds uit het zicht verdwenen.

Het motregent nog steeds.

Als Bob naar zijn auto loopt, worstelt hij, zoals hij al doet sinds die documentaire, met de vraag of hij het Eva zal vertellen, of hij het haar moet vertellen. Niet van die televisiedocumentaire, dat is eigenlijk maar bijzaak, een belangrijke bijzaak weliswaar, maar het zwaartepunt ligt toch elders. Nee, hij worstelt met de vraag of hij Eva moet vertellen van het gesprek dat hij deze middag met Becky heeft gehad en van de gesprekken die hij de komende tijd met haar zal hebben. Ze zal dan, heel begrijpelijk uiteraard en Eva kennende, onmiddellijk willen weten waarom hij gesprekken met haar heeft en wat het doel van deze gesprekken is. Wil hij dat? Wil hij in dit stadium

vertellen wat hij voelt en denkt of liever nog even wachten? Moet hij misschien eerst zelf alles maar eens een plek in zijn gevoel geven?

Meer nog dan de vraag of hij het haar moet vertellen, houdt hem de vraag bezig of hij het tegenover haar verplicht is. Ze is tenslotte zijn levenspartner, ze hebben voor elkaar gekozen, ook al zijn ze officieel geen man en vrouw. Heeft zij er, zo vraagt hij zich af, na al die jaren, zo kort voor het einde recht op? Heeft zij, met het einde in zicht, recht om te weten wat hem de laatste maanden van zijn leven bezighoudt? Kun je rechten ontleen aan liefde? Ben je voor de liefde die je van de ander hebt ontvangen verplicht die ander alles te vertellen?

Bij elke optie die hij in overweging neemt rijzen onmiddellijk talloze vraagtekens. Vertellen is en blijft het meest voor de hand liggende, aangezien het Eva, hoewel ze hem er nog niet over aangesproken heeft, niet ontgaan zal zijn dat hij veranderd is de laatste paar dagen. Hij moet erover nadenken. Misschien toch maar even wachten tot hij meer zekerheden heeft.

Ben ik gek? vraagt Bob zich ruim twee weken na de eerste ontmoeting met Becky af, terwijl hij de voordeur op slot draait. Gek geworden, omdat ik datgene ga doen wat ik voor mijn gevoel verplicht ben te doen? Gek geworden, omdat ik handel als in een impuls en niet heb nagedacht over de eventuele gevolgen?

Ongetwijfeld zal iedereen die hij het zal vertellen denken dat er een steekje aan hem los zit. Ze zullen zich afvragen wat hij zich op de hals haalt en vooral wat het, met de dood in het verschiet, voor zin heeft. Wie is hiermee gebaat? Waarom de laatste maanden niet gewoon rustig verder leven? Geen onheil aanrichten, niet vertellen wat men tot nu toe nooit heeft geweten en waar men na zijn dood toch nooit achter zou zijn gekomen.

Ik ben niet gek, denkt hij, wanneer hij een half uur later op de A2 richting Utrecht rijdt. Ik ben alleen maar op zoek naar de waarheid en voor het zoeken naar de waarheid, naar welke waarheid dan ook, hoef je niet gek te zijn.

Hij had een onrustige nacht achter de rug. Eva niet, die sliep als een blok. Om vier uur was hij opgestaan en had in de kamer naar de televisie gekeken. Het was meer zappen dan kijken geweest en toen hij alle zenders doorgezapt had en nergens langer dan een halve minuut was blijven hangen, was hij weer naar bed gegaan. Tegen de ochtend was hij in een diepe, droomloze slaap gevallen en had niet eens gemerkt dat Eva was opgestaan. Toch voelt hij zich goed en zit eigenlijk heel ontspannen achter het stuur.

De eerste dagen na de operatie had hij zich ellendig gevoeld. Hij was voortdurend misselijk en de slangen die uit zijn lichaam kwamen - of erin gingen - hadden hem mateloos geïrriteerd. Niet zozeer de slangen, dan wel het gevoel door middel van techniek in het leven te worden gehouden, niet meer zelf te kunnen functioneren, maar hier hulpmiddelen voor nodig te hebben. Hij wist het wel, die slangen zouden na een aantal dagen worden verwijderd, maar desondanks.

De hoop was van korte duur geweest. Tien dagen na de operatie, op die regenachtige voorjaarsmorgen, toen hij en Eva voor de tweede keer in de spreekkamer van dokter Zwarthoed zaten, was deze hoop in rook opgegaan. Die regenachtige voorjaarsmorgen had het begin van het einde ingeluid.

Als hij in de buurt van Utrecht komt is zijn navigatiesysteem het spoor bijster. Het autootje op zijn beeldscherm rijdt links naast de snelweg, zomaar in het niets, op weg naar nergens. Links en rechts werkzaamheden. Wegen die bij elkaar komen, snelheidsbeperkingen, overal zandheuveld, machines die kuilen graven en weer dichtgooien, nog meer zandheuveld, mannen in oranje zeiljasjes met witte strepen over dwars. Bob verbaast zich erover dat mensen wijs kunnen worden in deze chaos, het overzicht kunnen houden.

Hij vraagt zich af hoe ze zal reageren als hij na al die jaren opeens weer voor haar deur staat. Destijds had ze op geen enkele vraag een antwoord willen geven. Hij had het daarna nog een keer geprobeerd, maar ook toen was het op niets uitgelopen. Hij had het haar niet kwalijk genomen, ze was tenslotte een buitenstaander, die ongevraagd in de zaak betrokken was geraakt. Ze wilde er verder niet mee lastig gevallen worden.

Opeens realiseert hij zich dat ze mogelijk verhuisd is. Niet ondenkbaar, er waren tenslotte meer dan twintig jaar verstreken.

Na enkele minuten is het autootje weer terug op de goede baan. Het leven zet de dingen vanzelf weer op zijn plaats. Dat is hetgeen er straks ook moet gebeuren, straks en in de nabije toekomst; alles moet op zijn plaats worden gezet. Het begin is gemaakt, er is nu geen weg meer terug, het is nu gewoon een kwestie van volhouden. Met elke

kilometer die hij aflegt, voelt hij de waarheid dichterbij komen. Drie kwartier later is het begin van de waarheid in zijn onmiddellijk nabijheid en dat is een geruststellend gevoel.

Hoewel de jaren niet ongemerkt aan Bea Wijtman voorbij zijn gegaan, herkent Bob haar onmiddellijk. Zij daarentegen staart hem aan en aan haar uitdrukking is te zien, dat ze de man die voor haar staat niet thuis weet te brengen.

'Ik ben hier ooit eens twee keer geweest.'

Nadat ze hem van top tot teen heeft bekeken en enige tijd heeft nagedacht, verschijnt er een glimlach om haar lippen.

'Lang geleden,' zegt ze.

'Heel lang geleden.'

'Zeker twintig jaar.'

'Je kunt me in ieder geval niet verwijten dat ik de deur platloop.'

'Dezelfde vragen als destijds?'

'Er zijn er inmiddels een paar bij gekomen.'

'Je hebt de documentaire op de televisie gezien.'

'Ja.'

'En toen dacht je ...' Ze maakt haar zin niet af.

'Ik ben ongeneeslijk ziek en heb niet lang meer te leven.'

De kamer, waar Bob zich op die donderdagmiddag, bijna vier weken na de eerste ontmoeting met Becky bevindt, biedt uitzicht op een ruime binnenplaats, die aan alle kanten wordt omsloten door kolossale, vooroorlogse gebouwen met groene deuren en vele vensters. Het houtwerk is slecht onderhouden en vertoont hier en daar scheuren. Voor een van de vensters is een plaat hardboard getimmerd, waarop iemand met een verfbus een tekst heeft gespoten. Op de binnenplaats staan drie bomen. Ze moeten reeds vele jaren oud zijn. Hun stam is verweerd, met diepe groeven en hun takken zijn dik en geven veel schaduw.

Over de daken klinkt het geroezemoes van de stad. Geluiden van voorbijrijdende trams en auto's, knetterende bromfietsen, stemmen, muziek en geluiden die moeilijk te definiëren zijn. Ondanks deze kakofonie heerst er op de binnenplaats een bijna weldadige rust, een rust die je niet verwacht in het centrum van een grote stad.

Bob en Becky zitten op de rand van haar bed. Meteen bij binnenkomst in de kamer had hij gezocht naar de foto aan de wand. De foto die hij had gezien in de documentaire. Hij was weg en er hing nu iets anders. Naast het bed staat een klein houten tafeltje waarop enkele kaarten staan, die ze heeft gekregen voor haar verjaardag. In een van de twee plastic doodskoppen deponeert ze, wanneer het kleine asbakje te vol dreigt te raken, de as en de peuken. De kamer is groot, de muren zijn vervelend en op de grond ligt zeil. In het midden een houten wand, die de kamer in tweeën verdeelt. De ruimte achter de wand wordt niet

bewoond en er staat alleen een bed waarop een donkerbruine matras ligt. Aan de tussenwand hangt een wasrekje, met daaraan een kleurige beha, die schril afsteekt tegen de deprimerende ruimte waarin ze hangt. Tegen de achterwand is een plank getimmerd waarop allerlei prullaria staat. Aan het voeteneinde van het bed staat een houten stoel, met daarop een goedkope televisie en in een bruine kast liggen en hangen de weinige kleren die ze heeft. Posters met kleurige, agressieve beeltenissen schreeuwen door de kilte van haar bestaan. Een handjevol bezittingen en een leven boordevol ellende.

'Waarom wil je speciaal een boek over mij schrijven?'

'Eigenlijk wil ik een boek schrijven over iemand die op straat heeft geleefd.'

'Het had dus ook iemand anders kunnen zijn?'

'Ja, eigenlijk wel ja.'

Mijn God, denkt Bob. Mijn God, nee, het had geen ander kunnen zijn en van dat boek is ook gelogen. Hij voelt zich onzeker worden en vreest dat Becky het merkt. Ze zal het ongetwijfeld merken, hij is ervan overtuigd dat hij het uitstraalt. Hij heeft nooit kunnen liegen, als kind al niet. Zelfs een leugentje om bestwil lukte hem nooit zonder rood te worden. Ook nu voelt hij dat hij een kleur krijgt.

'Wat wil je allemaal weten?'

Godzijdank, ze heeft zijn onzekerheid en leugen niet gemerkt. Het zou ook kunnen zijn dat hij helemaal niet rood is geworden zo-even, dat hij het zich alleen maar had verbeeld.

'Nou ja,' zegt hij aarzelend, 'wat je allemaal zo hebt meegemaakt in je leven.'

Het klinkt magertjes en weinig overtuigend.

'Waarom heb je eigenlijk die pet op?'

Natuurlijk, die vraag had hij verwacht. Desondanks schrikt hij, maar heeft geen idee waarom precies.

'Daarom,' antwoordt hij, terwijl hij de pet van zijn hoofd neemt.

'Gadver,' zegt Becky en trekt een vies gezicht. 'Heb je een ongeluk gehad of zoiets?'

'Ik ben geopereerd.'

'Wat had je dan?'

'Iets in mijn hoofd dat er niet hoorde. Het is er uit en alles is oké.'

'O, gelukkig.'

'Weet je inmiddels al hoe je je verhaal wilt beginnen?'

'Nee, geen idee.'

'Begin bij je ouders bijvoorbeeld, dan komt de rest vanzelf wel.'

'Mijn ouders,' zucht ze en staart aan hem voorbij. 'Ja, daar kan ik wel het een en ander over vertellen.'

'Een van de weinige dingen die ik mij van m'n vader herinner, was het feit dat hij altijd bezopen was en dat hij zonder enige aanleiding sloeg. Zeker vier, vijf keer per week werd ik door hem onderhanden genomen. Hij sloeg hard, vaak stond ik te duizelen. Regelmatig trok hij m'n broek naar beneden en sloeg met zijn vlakke hand op m'n kont. Uren daarna kon ik nog niet zitten van de pijn.

Nee, een aanleiding om te slaan was er eigenlijk nooit, die werd door vader uit het niets uit de hoge hoed getoverd. Dan weer maakten we te veel herrie, dan weer maakten we te veel rommel, hij vond altijd wel iets om zijn handen te laten wapperen. Wanneer ik met een werkje uit school kwam en dat aan hem liet zien, kreeg ik als beloning een klap voor m'n kop.

Werken deed hij niet, zuipen wel. Vaak kwam het voor dat we nauwelijks te eten hadden omdat het huishoudgeld, waar moeder nota bene voor werkte, in drank was omgezet. Droge boterhammen, droge macaroni, terwijl mijn vader zich buitenshuis te goed deed aan patat en frikadellen.

Ik ben opgegroeid met een vader die zijn gezin liet stikken en zich alleen thuis scheen te voelen in de kroeg. Een vader die pas aandacht voor me begon te krijgen toen ik in de puberteit raakte en mijn lichaam zich begon te ontwikkelen. Ja, eigenlijk ben ik opgegroeid met een vader die geen vader was.

Moeder werkte. Ze draaide als verpleegster nachtdiensten in het ziekenhuis. Week op, week af. In de week dat ze dienst had lag ze de

hele dag in bed. Tegen zes uur stond ze op om voor het eten te zorgen. Nadat ze ons eten had opgeschept, verdween ze weer in haar slaapkamer. Voor de tv, het bord op schoot, aten wij dan. Om half tien stond moeder op, stuurde ons naar bed, nam een douche en een kop koffie en verdween naar het ziekenhuis. Regelmatig kwam het voor dat we, zo gauw moeder de deur achter zich dicht had laten vallen, uit ons bed kwamen en de straat opgingen. Soms liepen we tot na middernacht buiten. Er was geen enkele controle. Moeder werkte en vader zat in de kroeg.

In de week dat moeder niet werkte lag ze tot twee uur, soms tot drie uur in bed. Om negen uur bracht ze ons naar boven, gaf ons een nachtzoen, las soms een verhaaltje voor en ging zelf ook slapen. Zo ging dat, jaar in, jaar uit en pas toen ik dertien jaar was en mijn ouders gingen scheiden en mijn moeder haar baan opzegde, kwam daar verandering in. Toen was het echter te laat om een normaal burgerlijk leven te gaan leiden.'

Een snerpande januariwind raast over het land. Zij giert door de kale takken van de bomen, snijdt vlijmscherp over de uitgestrekte velden en buldert tegen de huizen. Zonder ophouden daalt de sneeuw uit een grijs wolkendek en hangt ragfijne gordijnen op, die de wereld aan het oog onttrekken.

Op haar blote voeten staat Becky op het koude zeil aan het venster en ademt tegen het glas. Haar warme adem doet het ijs smelten en er ontstaat een waterig plekje. Met twee vingers veegt ze het gesmolten ijs weg, drukt haar voorhoofd tegen de koude ruit en kijkt naar buiten. Grote, dikke vlokken dwarrelen vanuit een grijze hemel en Becky kan zich niet herinneren ooit zo'n pak sneeuw te hebben gezien.

Het is doodstil op straat en achter de meeste vensters zijn de gordijnen nog gesloten. In het huis aan de overkant gaat een deur open en er verschijnt een vrouw. In de deuropening blijft ze staan en opent een paraplu. Voorzichtig, om niet uit te glijden, stapt ze naar buiten, sluit de deur af en loopt langzaam in de richting van de bushalte.

Snel trekt Becky haar kleren aan en behoedzaam loopt ze de trap af naar beneden. Het is nog vroeg en iedereen slaapt nog. Ze neemt haar winterjas van de kapstok, zet een muts op, trekt haar handschoenen en laarzen aan en opent de voordeur. Een koude, messcherpe wind snijdt langs haar gezicht. Even blijft ze staan, dan stapt ze de tuin in. Het is heerlijk om door zo'n dik pak sneeuw te lopen. Centimeters diep zakken haar laarzen in de witte massa. Becky

kijkt achterom naar de voetafdrukken die ze achterlaat. Het is een kunst om zo direct terug te lopen en je voeten precies op de plek te zetten waar de eerste afdrukken staan. Met beide handen pakt ze de heg en schudt eraan. De sneeuw vliegt alle kanten op. Dan loopt ze naar de zijkant van het huis. Hier waait het bijzonder hard en ze trekt de muts dieper over haar oren. Wanneer ze zich omdraait, ziet ze de rode letters op de blinde muur. De tekst is er opgespoten met een verfbus. "Dit is een sekshuis", staat er. Becky schrikt, doet een paar stappen terug en kijkt om zich heen.

Haar bed is nog een beetje warm wanneer ze even later onder de dekens kruipt. Ze vraagt zich af wie dit gedaan zou kunnen hebben. Ongetwijfeld kinderen uit de buurt. Had ze onlangs niet zelf gehoord, dat een jongen tegen een andere jongen had gezegd: 'Kijk, daar heb je die meid uit dat sekshuis.' Ze was snel doorgelopen en had nauwelijks nog om zich heen durven kijken. Wat een sekshuis precies is weet Becky niet. Aan de toon waarop de jongen het tegen zijn vriendje had gezegd en aan de manier waarop beiden hadden gelachen, beseft ze echter wel dat het beslist niet iets is waar je bijzonder trots op kunt zijn.

Becky staat op en gaat voor het raam staan. Op de binnenplaats staan enkele bewoners van het huis en praten met elkaar. Aan de overkant gaat een deur open en een man komt naar buiten. Onder zijn arm draagt hij een bundel papieren en verdwijnt vervolgens door een andere deur. De jongeren lopen in de richting van het steegje dat naar de gracht leidt en even later hoort Becky de houten deur achter hen dicht vallen. Over de daken klinkt de sirene van een politieauto. Het geluid zwelt aan en sterft weer weg. De man met de papieren onder zijn arm komt weer terug, blijft in de deuropening staan, bladert door zijn paperassen en maakt rechtsomkeert. Zeker iets vergeten, denkt Becky.

Ze gaat op haar bed liggen, kruist haar armen onder haar hoofd en staart naar het plafond. Ze denkt aan het voorval met de verfbus en

bijna overvallen haar dezelfde gevoelens weer als destijds. Mijn God, wat had ze zich geschaamd.

Moeder had er nogal laconiek op gereageerd, toen ze het had verteld. 'O, dat regent er vanzelf wel af,' had ze gezegd. Toch had ze een paar dagen later een emmer heet water en een borstel gepakt en had de verf zo goed en zo kwaad het ging van de muur geboend. Helemaal verdwenen was het echter niet, maar je kon in ieder geval niet meer lezen wat er had gestaan. Na al die jaren moet ze er bijna om lachen. Moeder die binnenshuis nauwelijks iets schoonmaakte of opruimde en die in de vrieskou had gestaan met een emmer en een borstel. Jammer eigenlijk dat ze nooit te weten is gekomen wie deze smerige streek geflikt had. Het zouden de jongens geweest kunnen zijn, die haar op straat hadden nageroepen, maar evenzogoed zouden de volwassenen het gedaan kunnen hebben. Ze had geweten hoe de buurt over hen had gedacht. In de kleine stad waar ze woonden, stonden ze bekend als de familie Flodder. Het deed pijn en ze had zich geschaamd voor deze twijfelachtige benaming. Maar hadden de mensen ongelijk? Vader die zoop, doorlopend laveloos was en moeder die altijd, ook wanneer ze geen nachtdienst had, in haar nest lag. In huis was het een puinhoop. Schoonmaken was er niet bij en de hygiëne was ver te zoeken.

Overal lag troep en niemand ruimde op. Zolang Becky zich kon herinneren, lag de tafel bezaaid met wasgoed, dat noch opgevouwen, noch gestreken werd. Iedereen die iets nodig had plukte er het zijne uit. De vloer lag bezaaid met allerlei rotzooi, iedereen gooide alles van zich af.

Het aanrecht stond vol met smerige borden, pannen, kopjes en bestek. Wanneer ze iets nodig hadden werd het onder de hete kraan met een versleten borstel afgewassen en regelmatig kwam het voor dat het serviesgoed, dat niet zo vaak werd gebruikt, onder een dikke laag schimmel zat.

Wanneer moeder moest werken en in bed lag, wakte vader de kinderen. Aankleden en het ontbijt klaarmaken moesten ze zelf doen. Vader ging, nadat hij zijn kinderen wakker had gemaakt, terug naar

bed om zijn roes uit te slapen. Zonder zich te wassen en te verschonen zaten ze in de klas. Pas na een week, wanneer moeders dienst erop zat, gingen ze voor het eerst weer onder de douche. Becky, haar broertje en zusje stonken, net als het huis waarin niets werd opgeruimd en schoongemaakt. Hoewel het pijn deed dat hun gezin werd vergeleken met de familie Flodder, begreep Becky het maar al te goed.

Bob had niet verwacht dat het verhaal dat Becky hem zou gaan vertellen, een verhaal van rozengeur en maneschijn zou zijn, maar al na het eerste gesprek is hij ervan overtuigd dat het heftiger zou kunnen worden dan hij zich aanvankelijk heeft voorgesteld. Tegelijkertijd vraagt hij zich af of een mens, die geen enkele ervaring heeft met het leven op straat, zich sowieso een voorstelling daarvan kan maken. Elke voorstelling zou naar alle waarschijnlijkheid ver bezijden de werkelijkheid liggen.

Plotseling beseft hij dat hij nog helemaal niet heeft nagedacht in welke vorm hij alles zal moeten gieten. Als in een impuls heeft hij destijds Fred gebeld en haar adres gevraagd. Nadenken hoe het verder moet, redeneerde hij toen, komt later. Wie dan leeft, wie dan zorgt, voor nadenken was geen ruimte. Bovendien, wanneer die er wel geweest zou zijn, is het maar de vraag of hij daarvan gebruik had gemaakt. Hij was tenslotte maar met één ding bezig geweest: haar vinden.

Dat heeft hij inmiddels. Hij heeft haar gevonden en gezegd dat hij haar levensverhaal wil horen, omdat hij daar een boek over wil schrijven. Een boek wil schrijven over iemand die op straat heeft geleefd. Ja, zo heeft hij dat gezegd.

Mijn God, hij en een boek schrijven. Een boek lezen, ja, maar schrijven, nee. Nu hij erover nadent, vraagt hij zich af waarom hij dat in godsnaam heeft gezegd. Dat wekt verwachtingen. Heeft hij daar eigenlijk wel bij stilgestaan? Ze zal na verloop van tijd willen weten of het boek al vordert, mogelijk zal ze iets willen lezen.

In de kast staat een aangebroken fles wijn, rode Franse wijn. Bob leest het etiket, maar het zegt hem niets. Eva koopt de wijn en die smaakt hem of smaakt hem niet. Van wijnsoorten heeft hij geen verstand. Eva wel, zegt ze. Ze heeft ooit eens een wijncursus gedaan. Opeens waren de glazen niet goed genoeg en de wijnen die ze dronken van een ondermaatse kwaliteit. Uiteindelijk kreeg ze een diploma en mocht ze zich vanaf dat moment vinoloog noemen. Eva de vinoloog. Op die diploma-uitreiking was hij behoorlijk aangeschoten geraakt, hij had alle mogelijke wijnen door elkaar gedronken. Reuze gezellig was het geweest.

Terwijl hij het restje wijn in een glas schenkt en op de rand van de vensterbank gaat zitten en naar buiten staart, is hij zich ervan bewust dat hij een plan dient te maken, een plan van aanpak. Hij kan moeilijk vol blijven houden dat hij een boek wil schrijven, daarmee valt hij vandaag of morgen door de mand. Hij zal dus iets anders moeten verzinnen. Hij moet eerst maar eens bij zichzelf te rade gaan wat hij nu eigenlijk precies wil met de gesprekken die hij met haar zal hebben. Opnemen op tape, dat is hem duidelijk, daar is hij al mee begonnen. Maar dan? Bewaren voor het nageslacht, zoals dat zo mooi heet?

Hij is er zich van bewust, dat hij de komende tijd de dingen die hij wil gaan doen, goed moet organiseren. Hij moet een gedegen structuur aanbrengen, anders wordt het een chaos en chaos is hetgeen hij, zeker nu de tijd zijn grenzen heeft, het minst kan gebruiken. Chaos is sneller aangericht dan opgeruimd. Daar komt bij dat hij zich nu redelijk goed voelt en niet weet hoe dat in de nabije toekomst zal zijn. Ongetwijfeld komt er een moment dat hij niet meer in staat zal zijn naar haar toe te gaan en hij kan onmogelijk van haar verlangen dat ze dan aan het bed van een doodzieke man gaat zitten om haar verhaal te vertellen.

Bovendien zal het denken en praten steeds moeilijker gaan worden en zal er een dag komen, dat hij wellicht niet meer weet wat er om hem heen gebeurt en zal hij hetgeen hij wil zeggen niet meer onder woorden kunnen brengen. Dokter Zwarthoed is daar heel duidelijk

over geweest, heeft er geen doekjes om gewonden. Bovendien heeft hij op internet voldoende informatie kunnen lezen om precies te weten wat hem te wachten zou kunnen staan.

Nee, zo redeneert hij, doen wat je kunt doen, niets meer uitstellen, maar alles gestructureerd en met een doel.

Om drie uur belt hij Eva.

'Waar ben je?'

'In de stad, ik heb nieuwe schoenen gekocht, rode.'

'Ik moet met je praten.'

'Nu?'

'Nee, nu niet, je bent nu in de stad.'

'Wil je dat ik naar huis kom?'

'Nee.'

'Waarom bel je dan?'

'Geen idee, zomaar.'

'Weet je zeker dat ik niet naar huis hoeft te komen?'

'Ja.'

Eva is slank en heeft lange, mooie benen. Ze heeft brede schouders, kleine stevige borsten en goed gevormde heupen. Een smal gelaat, rechte neus en volle lippen. Hoewel ze met haar kortgeknipte haar bijna jongensachtig aandoet, is Eva op en top vrouw; elegant, charmant, sensueel, een tikje uitdagend zelfs. Op een woensdagmiddag in juni leert Bob haar kennen op een terras in de binnenstad. Ze is alleen en bestelt een espresso. Ze komen met elkaar in gesprek. Niets bijzonders, koetjes en kalfjes, alledaagse onderwerpen. Het weer, de mensen, de stad, de bouwputten. Twee maanden later slaapt hij voor het eerst met haar en zegt hij dat hij van haar houdt. Hij streelt haar kleine borsten, kust haar tepels en haar buik en als hij bij haar naar binnendringt voelt hij angst, angst haar te zullen verliezen.

Eva wilde niet trouwen, zelfs niet toen hij haar ten huwelijk vroeg. 'Ik hou van je, maar ik wil niet met je trouwen. Ik wil met helemaal

niemand trouwen. God, nee zeg. Straks ga je nog vragen of je een kind bij me mag verwekken.'

Daarmee was de discussie gesloten, voorgoed. Erop terugkomen zou verloren tijd zijn, dat wist hij. Als Eva eenmaal iets met zo'n stelligheid had gezegd dan was verdere discussie zinloos.

Op een voorjaarsmiddag trok ze bij hem in, als een vanzelfsprekendheid, zonder dat daar van te voren uitgebreid over gesproken was, laat staan duidelijke en concrete afspraken over waren gemaakt.

Het huis pulde uit, barstte uit zijn voegen. Meubels, schilderijen, cd's, frutsels, kartonnen dozen met God mag weten welke inhoud. Boeken, vooral boeken. Eva bezat er honderden en Bob vroeg zich af waar hij alles moest laten.

'Misschien is het handiger wanneer jij gaat verhuizen,' zei Eva lachend.

Het leven ging gewoon verder, eigenlijk veranderde er niets. Alleen zag hij Eva nu elke dag en was hij geen nacht meer alleen. Na drie maanden had ze de huur van haar appartement opgezegd, ze kwam er toch nooit meer. Weer stonden er kartonnen dozen in de gang.

'Dit is nu echt het laatste,' zei Eva, 'meer heb ik niet.'

Eva staart naar buiten en zwijgt. Ze zit op de vensterbank, bewegingloos, haar handen samengevouwen in haar schoot. Het is een geliefde plek, de vensterbank. Ze zitten er vaak op, Bob en Eva, nooit tegelijk, altijd apart. Een diepe, ouderwetse vensterbank waar Eva, nadat ze bij Bob ingetrokken was, een paar gekleurde zitkussentjes in had gelegd.

'Lekker zacht aan de billen,' had ze gezegd en was onmiddellijk gaan zitten.

Ze had geluisterd zonder hem in de rede te vallen. Niet één keer had ze hem onderbroken, zelfs geen aanstalten gemaakt dit te zullen doen. Toen hij alles had verteld wat hij meende te moeten vertellen, zonder dat hij daarbij al te veel in details was getreden, dat vond hij niet gepast, had ze haar blik afgewend, haar handen gevouwen in

haar schoot gelegd en naar buiten gekeken.

Zo werkt dat dus, denkt Bob. Het verleden, de toekomst; je kunt het vertellen, onder woorden brengen in minder dan tien minuten, als in een zucht. Goed, hij had het grondig voorbereid, met als gevolg dat hij het had kunnen zeggen zonder al te veel na te hoeven denken. Dat had hij van te voren al gedaan, uitgebreid en langdurig. Dagenlang had hij hardop in zichzelf lopen praten, declamerend bijna, als iemand die een gedicht opzegt of een toespraak moet houden bij een jubileum of een crematie.

Eva staart nog altijd naar buiten en Bob vraagt zich af of ze zich nog wel bewust is van zijn aanwezigheid. Ongetwijfeld denkt ze na over hetgeen hij haar zo-even heeft verteld, denkt ze na over de waarheid die hij wil zoeken en waarvan hij haar, luttele minuten geleden, deelgenoot heeft gemaakt. Hij kan zich voorstellen dat ze hierover moet nadenken, lang moet nadenken zelfs.

Bob vraagt zich af of hij iets moet zeggen, iets moet vragen misschien. Er is niets dat hem te binnen schiet. Hij heeft voor zijn gevoel alles wel gezegd.

Het ligt nu in de lijn der verwachting dat Eva iets zal gaan zeggen, een vraag zal stellen.

De stilte duurt voort, eindeloos, een mensenleven bijna.

Waarom doet iemand iets met cijfers, denkt Bob en ziet op hetzelfde moment de onzinnigheid van zijn gedachte in, die in geen enkele verhouding staat tot het verhaal dat hij haar zojuist heeft verteld. Het zal een vlucht uit de stilte zijn, die hem langzamerhand begint te beklemmen.

Eva doet iets met cijfers, getallen. Van maandag tot en met vrijdag op de zevende verdieping van een kantoor in Zuidoost. Optellen, aftrekken, delen, vermenigvuldigen en God mag weten wat nog meer allemaal. 's Morgens neemt ze de tram naar het Centraal Station en vandaar de metro. 's Avonds dezelfde weg, hetzelfde openbaar vervoer, maar dan in omgekeerde richting. Ze vindt het leuk, zegt ze, het stoeien met getallen en de uitdaging het zo te berekenen dat het aan het eind van de dag allemaal klopt, er geen cent overblijft, er

geen cent ontbreekt.

Ja, dat is de essentie, denkt Bob. De essentie is dat alles eenvoudigweg moet kloppen. Aan het eind van de dag, aan het eind van de maand, het jaar en tenslotte aan het eind van het leven. Ja, alles moet kloppen.

Dan kijkt Eva in zijn richting.

'Ik begrijp het,' zegt ze en Bob is blij dat de stilte eindelijk voorbij is.

Eva had gezegd dat ze het begreep en had vervolgens voor hem en zichzelf een glas wijn ingeschonken, rode Franse wijn. Daarna was ze gaan zitten, dit keer niet op de vensterbank, maar gewoon op de bank tegenover de man, die haar zo-even een krankzinnige geschiedenis had verteld.

'Er is niets dat ik niet begrijp,' zegt ze, terwijl ze haar ene been over het andere slaat. 'Zelfs het verhaal achter het verhaal dat je me zo-even hebt verteld.'

Bob kijkt haar aan en ze moet ongetwijfeld de verbazing in zijn ogen kunnen lezen. Verbazing en bewondering. Hij weet niet precies welk van beide gevoelens het meest overheerst.

'Je bedoelt dat je begrijpt waarom ik per se haar levensverhaal wil weten?'

Eva neemt een slok wijn en knikt.

'Ik hoef dat niet nader uit te leggen?'

'Nee.'

Hij had het graag willen verklaren, maar is diep in zijn hart blij dat het niet hoeft. Hij is blij dat ze zijn gevoelens begrijpt, dat ze voelt wat hij voelt, zonder dat hij het uit hoeft te leggen. De stof waarvan gevoelens zijn gemaakt, is nu eenmaal niet tastbaar en laat zich niet in woorden vangen. Net als dromen. Uitleggen heeft geen zin.

Ze kijkt hem aan en glimlacht.

'Voor jou is de cirkel rond, als je weet hoe haar leven tot nu toe is geweest.'

'Ik heb geen andere keus.'

'Ik weet het. Pas wanneer je haar levensverhaal kent, kun je voor je gevoel rustig sterven.'

Ze staat op en gaat, met haar rug naar hem toe, voor het raam staan en kijkt naar buiten.

Er is inderdaad niets dat ze niet begrijpt, denkt Bob.

'Een boek,' zegt Eva, draait zich om en nipt aan haar glas.

'Pardon?'

'Je hebt haar gezegd dat je een boek over haar leven wilt schrijven.'

'Ja, dat heb ik gezegd, ja.'

'Maar je hebt nog nooit een boek geschreven.'

'Nog nooit.'

'Ben je van plan dat te gaan doen?'

'Nee, eigenlijk niet.'

'Waarom heb je dat dan gezegd?'

'Ik moest toch iets zeggen?'

'Dat begrijp ik, maar het schept verwachtingen. Ik bedoel, ze verwacht nu dat er een boek over haar wordt geschreven.'

'Ja, daar ben ik ook bang voor.'

'En hoe denk je dat nu aan te gaan pakken?'

'Geen idee, zo ver was ik nog niet.'

Ze gaat weer op de bank zitten en staart in haar glas. Bob vraagt zich af hoe lang de stilte dit keer zal duren. Onmiddellijk daarop hoort hij haar zeggen:

'Zou het voor jou voldoende zijn als je haar levensverhaal zou kennen?'

'Ik weet het niet, daar moet ik over nadenken. Er is zoveel gebeurd de laatste weken, dat ik daar nog niet aan toe gekomen ben. Het is allemaal zo verwarrend.'

'Ik bedoel ermee te zeggen, dat ik me voor kan stellen dat zij ook behoefte heeft aan jouw verhaal. Vooropgesteld, dat je haar over een tijdje jouw gevonden waarheid zult vertellen. Ben je dat overigens van plan?'

'Ook daar moet ik nog over nadenken.'

'Mag ik je een raad geven?'

'Niets liever dan dat.'

'Schrijf dat boek.'

Nu is het Bob die opstaat en voor het raam gaat staan. Een stille zomeravond, geen zuchtje wind. De warmte van de afgelopen dag hangt zwaar tussen de huizen van de stad. Vensters zijn geopend en op straat gaan de mensen nog altijd luchtig gekleed. Hij draait zich om en kijkt naar de vrouw van wie hij houdt en aan wie hij zojuist een geschiedenis heeft verteld, die hij tot voor enkele weken zelf niet wist en die hem als een donderslag bij heldere hemel had overvallen en die zijn leven behoorlijk overhoop heeft gegoooid.

Hij vraagt zich wederom af of het toch niet beter is alles maar te laten rusten. Wat niet weet, wat niet deert, luidt het spreekwoord toch? Geen oude koeien uit de sloot halen, de geschiedenis laat zich niet veranderen, gedane zaken nemen geen keer. Wie is er bovendien bij gebaat? Wat schieten hij en de anderen ermee op?

Aan de andere kant, moeten dingen niet worden gezegd, die al veel te lang verzwegen werden? Moet de waarheid niet boven tafel komen, ook al is de waarheid hard? Was de waarheid voor hem niet hard geweest, toen in die spreekkamer? Hij denkt aan de kindertekeningen aan de wand en aan waarheden die, zonder aanzien des persoons, in dergelijke spreekkamers worden verteld. Heeft zij ook kindertekeningen gemaakt? Ongetwijfeld. Als hij dan haar kindertekeningen niet heeft mogen zien, dan mag hij toch op z'n minst haar verhaal horen? En als hij haar verhaal eenmaal heeft gehoord, heeft zij dan geen recht op de waarheid? Is zijn waarheid tenslotte ook niet haar waarheid?

'Een boek,' zegt hij, terwijl hij op de vensterbank gaat zitten en Eva aankijkt.

'Ja.'

Met beide handen omklemt hij zijn glas. Te stevig, zijn vingertoppen worden wit. Hij probeert zich te ontspannen, maar moet er moeite voor doen.

'Een boek,' herhaalt hij zichzelf. 'Voor haar?'

'Voor haar, voor jezelf, voor mij misschien. Ik weet het niet, vul zelf maar in.'

Hij moet er over nadenken, beseft echter tegelijkertijd dat lang en

uitvoerig nadenken hem niet gegeven is. Hij zal moeten beslissen en wel op korte, zeer korte termijn.

Het huis waarin Becky opgroeit staat op een hoek. Het is een groot huis, gebouwd kort na de Eerste Wereldoorlog en opgetrokken uit rode, zware bakstenen. Het meest in het oog springende aan het drie verdiepingen tellende huis zijn de grote ramen op de begane grond, die zijn uitgebouwd tot een erker.

Links van het huis staat een heg. Een heg die zo hoog is dat je, wanneer je in de erker van de woonkamer staat, de straat niet kunt zien.

Aan de voorkant en links van het huis ligt de tuin, een verwaarloosd stukje land, waaruit onkruid in bonte kleuren omhoog schiet en dat, platgetrapt door kindervoeten, niet van wijken weet en toch elke keer weer de strijd schijnt te winnen.

Een smal tegelpad loopt vanaf een groen, houten hek, waaruit enkele planken ontbreken, naar de voordeur. Boven de voordeur zit een glas-in-loodraam, met daarin vier kleinere raampjes, voorstellende de verschillende seizoenen. De zomer is gebroken en vanwege de tocht vervangen door een stuk karton. Rechts van het huis staat een houten schutting, die het huis met dat van de burenscheidt. Achter het huis, op een klein betegeld binnenplaatsje, staat een groene schuur, waar de fietsen staan en het gereedschap van vader in houten kisten ligt. Vader heeft ooit eens iets gedaan wat met techniek te maken had. Zolang Becky zich echter kan herinneren, werkt vader niet en het gereedschap blijft dan ook onaangeroerd in de houten kisten.

Het huis heeft een lange gang, grote vertrekken met hoge plafonds en

een steile trap, die leidt naar de eerste verdieping, waar vier slaapkamers zijn. Van daaruit gaat een trap, die nog steiler is, naar een zolder die de hele oppervlakte van het huis beslaat.

Als vader en moeder in het huis komen wonen is Becky nog niet geboren. Vader werkt als technicus bij een bedrijf dat koelinstallaties levert aan supermarkten en moeder werkt als nachtzuster in het ziekenhuis. Kort na elkaar worden hun drie kinderen geboren, een jongen en twee meisjes. Het huwelijk is niet best en wordt, naarmate de jaren verstrijken, steeds slechter. Vader begint steeds vaker en meer te drinken en moeder ruimt niets op en laat het huis versmeren. De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet.

Als Becky elf jaar is, werkt haar moeder nog altijd als nachtzuster in het ziekenhuis. Vader is werkloos en brengt zijn dagen door in de kroeg.

Het komt voor dat Becky hem dagenlang niet ziet. Wanneer zij op school zit, verlaat vader het huis en komt diep in de nacht laveloos weer terug. Vader zit in de kroeg, moeder ligt in bed, in huis regeert de chaos en Becky en haar oudere broertje en zusje moeten maar zien dat ze zich redden.

Er is doorlopend ruzie in huis. Iedereen heeft altijd wel iets uit te vechten met de ander, het gaat er zelden normaal aan toe. Beschaafd gesproken wordt er bijna niet. Er wordt hardgrondig gevloekt en men wenst elkaar de meest afgrijpselijke ziektes toe.

Vader ergert zich aan alles, niets is goed. De kinderen maken te veel herrie, te veel rommel, zijn te brutaal, gehoorzamen nooit. Altijd vindt hij wel een reden om te schreeuwen en harde klappen uit te delen.

Vaak begint hij in de deuropening al te tieren.

'Wat is dat hier voor kankerherrie, kan dat rustiger?!' raast hij, terwijl hij de deur met een klap achter zich dichtslaat. 'Het is altijd hetzelfde met die kankerkinderen!'

'Wind je niet zo op,' zegt moeder, zonder van haar boek op te kijken, 'de kinderen zijn helemaal niet thuis, ze zijn naar het zwembad.'

Even is er een lichte onzekerheid bij vader te bespeuren, dan zegt hij:

'Barst teringhoer!'

Als hij overdag naar huis komt, gaat Becky naar boven of naar buiten. Ze verdraagt zijn aanwezigheid slecht. In het park zit ze met kinderen uit de buurt.

Tegen de tijd dat er gegeten moet worden gaat ze dan naar huis. Meestal is vader dan alweer naar de kroeg. De tafel wordt nooit gedekt, kan ook niet, want er ligt van alles op. Het bord op schoot, tv aan, wel zo gemakkelijk allemaal. Als het bord leeg is wordt het op het aanrecht gezet en men gaat zijns weegs. Afgewassen wordt er niet.

Als de kinderen in bed liggen, vader 's avonds bij uitzondering eens vroeg thuis is en moeder niet hoeft te werken, wordt er geschreeuwd en met deuren geslagen.

De tv staat de hele dag aan. De eerste die 's ochtends beneden in de woonkamer komt, zet het apparaat aan en niemand doet moeite om hem zachter of uit te zetten. Niemand schijnt zich eraan te storen. Het is zelfs al een paar keer voorgekomen dat het apparaat de hele nacht aan heeft gestaan.

Tussen de chaos en het lawaai van de televisie en de doorlopende ruzies, lopen en kruipen tal van huisdieren. Een hond, drie katten, een rat, een konijn en twee parkieten. De rat en het konijn zitten ieder in hun eigen kooien, die in een hoek van de woonkamer staan. De parkieten staan voor het raam en schetteren de hele dag.

Als Becky elf jaar is komt moeder op een middag met een jong katje naar huis.

'Voor jou, Becky,' zegt ze en zet het diertje bij Becky op schoot.

Becky is verrast. Hier had ze al zolang naar verlangd, een jong poesje. Het is een lapjeskat en Becky tilt het kleine diertje op en drukt het voorzichtig tegen haar wang. Het is zo heerlijk zacht en het ruikt zo lekker. Becky is gek op dieren. Als ze later groot is wil ze veel huisdieren hebben. Met het poesje op haar arm staat ze voor het raam. De parkieten fladderen in paniek alle kanten op, overal gekleurde veertjes. Buiten op straat staat Danielle, een meisje uit de buurt.

'Danielle, kom je even naar m'n nieuwe poesje kijken?' roept ze in de

deuropening.

Even later zitten ze op de vloer van de woonkamer. Het poesje loopt voorzichtig rond en drukt haar roze neusje overal tegenaan.

'Leuk hè?' zegt Becky en haar ogen glinsteren.

Zonder dat Becky en haar vriendinnetje het merken is vader binnengekomen. Hij heeft een flinke slok op en ziet er verwilderd uit.

'Wat is hier aan de hand en wat moet die klotenkat hier?!'

'Dat is m'n jonge poesje,' zegt Becky, 'ik heb hem vanmiddag gekregen.'

'En wat moet jij hier?' vraagt hij bars aan Danielle.

Deze schrikt en zegt schuchter: 'Becky vroeg of ik even kwam kijken.'

'Dat heb je nu gedaan dus maak dat je wegkomt, ik wil rust. Ik heb geen behoefte aan die kankerherrie.'

Snel staat Danielle op en zonder te groeten schiet ze door de deur de gang in en verdwijnt naar buiten.

'Pak die kat en stop dat beest in je kamer. We hebben al vee genoeg!'

Het kleine poesje scharrelt langs zijn benen en ruikt aan zijn schoen. Dan haalt vader zijn voet uit en schopt het poesje van zich af. Becky gilt en geeft vader een duw. Deze haalt onmiddellijk zijn hand uit en geeft haar een harde slag in haar gezicht. Overstuur pakt ze het poesje en rent de kamer uit.

'Ik wil met je praten.'

'Waarover?'

'Over de laatste dagen.'

Eva heeft altijd geweten dat een dergelijk gesprek op den duur onvermijdelijk zou zijn. Ze heeft zich, voor zover dat mogelijk was en diep in haar hart wist ze dat dit niet het geval kon zijn, in gedachten voorbereid. Meer dan eens. Ze heeft zich inwendig proberen te sterken, een afweermechanisme op te bouwen. Ze wilde, nee ze moest, als het moment eenmaal aangebroken zou zijn, dat Bob met haar zijn laatste wensen zou willen bespreken sterk zijn, hem kunnen steunen. Nu het eenmaal zover is, heeft ze echter het gevoel dat er van haar voornemen niet veel terecht zal komen. Het lijkt alsof de bodem onder haar voeten wordt weggezogen. Ze probeert een houvast te zoeken, maar het is alsof ze gewichtloos door de ruimte begint te zweven, in een zeepbel die elk moment uiteen kan spatten. Misschien zo gek nog niet, denkt ze bij zichzelf. Vanuit de ruimte naar alles kijken en luisteren, betekent een zekere afstand. Alsof je er niet direct bij betrokken bent. Tegelijkertijd weet ze ook dat dit een irreële gedachte is. Ze kan en mag zich niet afsluiten.

'Zo'n gesprek moet er een keer van komen, hè?'

'Het is niet anders, het spijt me.'

In het westen kleurt de hemel loodgrijs en boven zee regent het inmiddels. De atmosfeer is dreigend en er zit onweer in de lucht. De geluiden van buiten zweven als ongenode gasten door het geopende

venster naar binnen en sterven weg zonder gehoor te vinden.

Eva zit op de bank en Bob gaat op de stoel tegenover haar zitten. Ze legt haar handen in haar schoot en draait met haar duim kringetjes over de nagel van haar middelvinger.

Als ze naar hem opkijkt zegt Bob:

'Ik ben vandaag bij dokter van Rooy geweest.'

Met een minieme beweging recht Eva haar rug, zoals ze dat deed in de spreekkamer van dokter Zwarthoed. Die eerste keer, toen de dokter hen vertelde dat hij slecht nieuws had.

Bob heeft zich voorgenomen niet emotioneel te worden, maar moet alle zeilen bijzetten. Ergens heel diep van binnen lijkt er een grote zware steen naar boven te worden gestuwd. Als hij voelt dat zijn strottenhoofd bereikt wordt, slikt hij uit alle macht. Vanmorgen bij de huisarts had hij gehuild. Hij kon er niets aan doen, het kwam uit het niets en hij had zich er niet tegen kunnen verzetten. De dokter had achterover geleund, naar zijn handen gekeken en gezwegen. Na enkele ogenblikken, die een eeuwigheid leken te duren, was hij opgestaan en had een glas water voor hem ingeschonken. Nee, niet huilen nu, niet huilen. Hij wil sterk zijn en Eva niet verdrietiger maken dan ze al is. Ze kijkt hem aan, zegt niets en wacht af.

'Ik heb hem gezegd dat ik, wanneer het eenmaal zover is, niet onnodig wil lijden. Ik heb hem gevraagd of hij me daarbij wil helpen.'

Eva kijkt hem aan en slikt.

'Wil hij dat?'

'Niet iedere huisarts is daartoe bereid, maar van Rooy wil het doen.'

Mijn God, denkt Bob, mijn God, hoe is het mogelijk om een van de belangrijkste beslissingen, misschien wel de belangrijkste in je leven, zo koel en direct te verwoorden. Alsof het een ander betreft.

'Hij wil graag een gesprek met ons hebben.'

Eva wendt haar blik af en staart afwisselend voor zich uit en naar haar handen. Bob denkt aan hetgeen hij zojuist heeft gezegd en voelt opeens de dood in zijn onmiddellijke nabijheid.

'Ik wil op een menswaardige manier sterven, Eva.'

'Ik begrijp het,' zegt ze, terwijl ze weer naar haar handen staart, 'ik

begrijp het.'

Die nacht ziet hij Eva voor het eerst huilen. Zijn Eva, van wie hij altijd heeft gedacht dat ze geen tranen heeft. Zijn Eva, de zelfverzekerde, die het woord deed bij dokter Zwarthoed en een bijna zakelijk gesprek met hem voerde. Zijn Eva, die geen emoties toonde, toen de dokter hem zijn doodvonnis meedeelde. Zijn Eva huilt. Hij neemt haar in zijn armen, staart naar het plafond en weet niets te zeggen. Hij voelt haar weerloze lichaam schokken en haar lauwarme tranen vallen als gloeiende druppels op zijn borst.

Meer dan voorheen beseft hij dat het leven op het punt staat hem alles te nemen. Eva, zijn liefde voor haar, haar liefde voor hem. Alles waarvan hij heeft gedroomd, zijn wensen, zijn verlangens, zijn herinneringen, zijn toekomst. Ja, uiteindelijk zal het leven het leven zelf nemen.

'Ik kan je niet missen,' hoort hij haar zeggen.

Haar woorden hameren aan de binnenkant tegen zijn schedel en hij houdt zijn adem in om niet in snikken uit te barsten. Hij kan haar ook niet missen. Mijn God, hij wil haar niet kwijt. Hij houdt van haar en wil nog zo heel erg lang van haar houden, nog zo heel erg lang bij haar zijn, met haar denken, met haar dromen, met haar een toekomst hebben. Steviger drukt hij haar tegen zijn lichaam en een ogenblik voelt hij zich volkomen gelukkig. Geen dood die op hem wacht, geen lijden, geen afscheid, slechts haar warme lichaam tegen het zijne. In zijn armen, met haar hoofd op zijn borst, valt ze dan uiteindelijk in slaap. Geluk is een momentopname en duurt slechts een ademteug.

Hij denkt aan morgen, aan overmorgen, aan de dagen die hem nog resten. De tijd zit hem op de hielen en zal hem, God mag weten wanneer, op een dag hebben ingehaald. Hij moet nog zoveel doen, nog zoveel regelen. Hij mag er niet te lang mee wachten.

Becky schrikt wakker doordat er onophoudelijk aan de voordeur wordt gebeld. Ze springt uit haar bed, kijkt door het venster naar buiten en ziet het blauwe busje beneden op straat staan. Achter de ruiten kijken nieuwsgierige ogen naar het huis en naar de chauffeur, die maar tegen de deurbel blijft hangen. Wanneer ze het raam opent, begint de man bij de voordeur onmiddellijk te mopperen.

'Ik heb geen uren de tijd. Binnen vijf minuten beneden anders ga ik zonder jullie weg.'

Dan draait hij zich om, loopt met grote zware stappen naar het busje en gaat achter het stuur zitten.

Als een speer loopt Becky naar de slaapkamer van haar zuster. Het duurt een ogenblik voordat deze wakker wordt en beseft wat er aan de hand is.

'Ze staan te wachten, schiet op anders gaan ze zonder ons weg.'

'Is het weer zover?' zegt Claudia, terwijl ze uit bed stapt en zich aan begint te kleden. 'Waar is die klootzak?'

'Wie, vader?'

'Wie anders? Hij moet ons toch wakker maken, of niet soms?'

Als Becky de deur van de badkamer opent, komt haar een zure indringende lucht tegemoet. Op de grond, voor het toilet ligt vader. Hij is aangekleed en slaapt. Op zijn voorhoofd geronnen bloed. Voorzichtig doet Becky een stap in zijn richting. Gadverdamme, hij heeft alles ondergekotst, de viezerik! Hij is natuurlijk weer laveloos thuisgekomen, naar het toilet gegaan en daar in slaap gevallen.

'Het is altijd hetzelfde met jullie,' zegt de chauffeur, als Becky en haar zuster even later in het busje stappen.

'De volgende keer wacht ik niet meer.'

'Mijn vader is ons vergeten te roepen,' zegt Claudia en rommelt in haar schooltas.

'Daar heb ik niets mee te maken,' zegt de man en rijdt de straat uit, 'nu moet ik weer extra hard rijden om jullie op tijd af te leveren.'

'Mijn moeder zegt dat jullie maar met een andere bus naar school moeten,' zegt Richard.

'Zo, zegt je moeder dat?' fleemt Claudia.

'Omdat jullie altijd te laat zijn en de chauffeur dan extra hard moet rijden,' dramt Richard. 'Hard rijden is gevaarlijk.'

'Je moeder heeft groot gelijk,' zegt Claudia, terwijl ze hem liefjes aankijkt. 'Doe haar de groeten en zeg maar dat ze niet zo moet zeiken.'

'Hé, een beetje rustig!' roept de chauffeur, terwijl hij in het spiegeltje kijkt. 'Ruzie maken doe je maar als je op school bent.'

'Ach, lul, barst met je gezeik,' zegt Claudia op zachte toon, zodat de chauffeur haar niet kan horen.

Becky kijkt naar haar oudere zuster. Ze zou willen dat ze ook zo adrem was. Altijd op het juiste moment het juiste woord, de juiste zin. Iedereen in het busje is een beetje bang voor haar en behandelt haar met ontzag. Het is al een keer voorgekomen dat ze een oudere jongen op het schoolplein een paar rake klappen had gegeven. Met een bloedneus en een tand door zijn lip was hij afgedropen.

'Kijk,' had ze tegen Becky gezegd, 'zo doe je dat, wanneer ze een grote bek hebben.'

Ze dronk zelfs al bier. Stiekem op haar kamer. Moeder had haar een keer betrapt, juist op het moment dat ze het flesje aan haar mond had gezet.

'Ben jij nou helemaal!' had moeder gezegd. 'Moet jij je vader achterna?!'

Ze had Claudia het flesje uit haar hand gerukt en de rest van het bier door het toilet gespoeld.

'Dit is de enige plek waar alcohol thuishoort,' zei moeder, die een vreselijke hekel aan drank had. Geen wonder met zo'n kerel.

Als Becky die middag thuiskomt zit er een vreemde man in de kamer. Vader en moeder zitten op de bank en de man zit tegenover hen. In de deuropening blijft ze staan. Als moeder zich in haar richting draait, ziet Becky dat haar ogen betraand zijn. Ze wil vragen wat er aan de hand is, maar vader is haar voor.

'Ga maar naar je kamer, we roepen je straks wel.'

Geschrokken gaat Becky naar boven en gaat op de rand van haar bed zitten. Ze vraagt zich af wie de man is en wat hij komt doen. Hoelang ze op de rand van haar bed heeft gezeten, kan ze zich naderhand niet meer herinneren. Op een gegeven moment was moeder naar boven gekomen en was naast haar gaan zitten.

'Paul heeft ingebroken en zit vast,' zegt moeder en begint weer te huilen.

Ingebroken? Paul? Haar broer? Becky kan het zo snel niet vatten.

'Ze hebben hem op heterdaad betrapt, hij zit in een politiecel.'

'Moet hij naar de gevangenis?' vraagt Becky.

'Nauwelijks vijftien en dan al een strafblad. Vreselijk!'

'Moet hij naar de gevangenis,' vraagt Becky nogmaals.

'Nee, maar bij de volgende misstap moet hij voor de rechter verschijnen en zullen ze hem in de jeugdgevangenis opsluiten.'

Dan staat moeder op en gaat naar beneden. Even later gaat ook Becky de trap af.

Vader zit in de woonkamer, het bloed nog op zijn voorhoofd.

'Ik breek hem al zijn botten!' zegt hij, 'al zijn verdomde botten!'

'Ja, dat is het enige dat je kunt,' bijt moeder hem ongekend fel toe, 'slaan, je handen laten wapperen om je kinderen af te tuigen!'

'Een schandvlek voor de familie!' zegt vader, wiens stem luider begint te worden.

'Ach, man, hou op alsjeblieft!'

'Verkeerde vrienden!' schreeuwt vader en ijsbeert door de kamer. 'Hij heeft de verkeerde vrienden, nietsnutten, leeglopers!'

Verbaasd kijkt moeder hem aan. 'En dat zeg jij?'

Met een ruk draait vader zich om.

'Wat bedoel je hiermee?' zegt hij, terwijl hij een gebalde vuist opheft.

'Heb het hart eens in je lijf,' zegt moeder rustig, en er gaat een onheilspellende dreiging van haar uit. Langzaam laat vader zijn arm zakken.

'Barst, teringwif!' zegt hij uit de grond van zijn hart.

'Je hebt nog nooit naar je kinderen omgekeken, bemoei je er nu ook niet mee alsjeblieft. Rot op naar je kroeg en bespaar me je moralistisch gepreek.'

'Al z'n verdomde botten,' zegt vader, terwijl hij zich omdraait en de kamer verlaat.

Tegen de avond komt Paul thuis. Hij ziet er vermoeid uit en durft nauwelijks op te kijken. Moeder begint weer te huilen.

'Ga naar je kamer, ik wil je voorlopig niet zien,' zegt ze, terwijl ze zich van hem afwendt.

Als ze haar broer de trap op hoort komen, opent Becky de deur van haar slaapkamer. Boven aan de trap blijft Paul staan. Er speelt een glimlach om zijn lippen, alsof hij iets groots heeft verricht. Iets dat niet voor een iedereen is weggelegd en waartoe alleen sterke mannen in staat zijn. Op het moment dat hij de deur van zijn slaapkamer wil openen, verschijnt vader. Snel schiet Paul naar binnen, slaat de deur met een klap achter zich dicht en draait aan de binnenkant de sleutel om. Met enkele passen is vader bij de deur.

'Doe die deur open, stuk ongeluk!'

Aan de andere kant blijft alles stil.

'Doe die deur open anders trap ik hem in!' tiert vader woedend, terwijl hij aan de deurklink morrelt. Dan ziet hij Becky.

'Nieuwsgierig kreng!' bijt hij haar toe en geeft haar met zijn vlakke hand enkele harde slagen in haar gezicht. 'Ga naar je kamer en heb het hart niet dat je tevoorschijn komt, voordat ik met dit stuk verdriet heb afgerekend!'

Becky staat te duizelen. Een warm straaltje bloed loopt uit haar neus en snel verdwijnt ze in haar kamer. Trillend over haar hele lichaam

gaat ze op de rand van haar bed zitten. Het is nu een ogenblik stil op de gang. Dan hoort ze hoe vader de deur van Pauls kamer intrapt en hoe hij zijn vijftienjarige zoon aftuigt.

Die avond, wanneer vader alweer in de kroeg zit, verdwijnt Paul en komt voor het eerst van zijn leven die nacht niet thuis. De volgende dag is hij er ook niet en wanneer hij 's avonds, wanneer moeder naar het ziekenhuis moet, zijn gezicht nog altijd niet heeft laten zien, voelt Becky voor het eerst van haar leven dat ze vader haat. De rustige, in zichzelf gekeerde elfjarige Becky, die in gezelschap nauwelijks iets durft te zeggen en meestal verlegen naar de grond staart wanneer ze wordt aangesproken, voelt een ongekennde woede in zich opkomen. Ze is niet bij machte haar gevoelens een plek te geven. Ze overvallen haar en structuur aanbrengen is niet mogelijk. Het enige dat ze doet is huilen.

Liggend op haar bed, haar armen nog altijd gekruist onder haar hoofd en haar blik gericht op het plafond, verwondert Becky zich over het feit dat een mens in staat is bepaalde periodes in het leven heel nauwgezet te kunnen overdenken.

Het is uiteraard niet voor het eerst dat haar jeugd de revue passeert, maar het denken eraan was tot nu toe altijd fragmentarisch geweest. Vandaag echter rangschikt ze de beelden in volgorde en denkt over bepaalde situaties zelfs heel gedetailleerd na.

Haar gedachten lijken een uurwerk dat, door haarzelf opgewonden, niet meer te stoppen lijkt te zijn. Het tikt maar door. Met elke tik een gedachte, met elke tik een herinnering.

Na twee dagen was Paul weer boven water gekomen. De afstraffing van vader was nog erger geweest dan de eerste keer en weer was Paul verdwenen. Dit keer bleef hij vijf dagen weg. Overdag zwierf hij over straat en 's nachts sliep hij in het park of in een van de autowrakken, die op het sloofterrein stonden, dat aan de rand van de stad lag. Hoewel moeder zich ongerust maakte, ondernam ze geen enkele poging hem te vinden.

Nadat Claudia de middelbare school vroegtijdig had verlaten hing ze maandenlang lamlendig voor de tv. Er volgde een knallende verbale ruzie met moeder en een fysieke mishandeling door vader. Daarop was ook zij verdwenen en dagenlang weggebleven. Naderhand vertelde ze dat ze onderdak had gevonden bij vrienden. Wie deze vrienden precies waren wilde ze niet kwijt.

Moeder eiste dat ze een baantje zou gaan zoeken, wat tenslotte resulteerde in drie krantenwijken.

Steeds vaker ging ze 's avonds, wanneer moeder de deur achter zich in het slot had laten vallen, de straat op en kwam pas diep in de nacht weer thuis. In de buurt werd verteld dat ze met mannen meeging en zich hiervoor liet betalen. Becky durfde het niet te vragen, niet aan Claudia en niet aan moeder.

Vader scheen zich geen zorgen te maken, bemoeide zich met niets en niemand en kwam alleen nog maar thuis om te slapen of om de bankpas van moeder te zoeken.

De ruzies werden steeds heftiger. Moeder die zware diensten moest draaien en vader die het elke keer weer presteerde het verstopte bankpasje van moeder te vinden, waren een niet aflatende bron voor felle woordenwisselingen. Naarmate de frequentie van de ruzies toenamen, haalde vader steeds vaker z'n schouders op en verliet zonder een woord te zeggen het huis.

Uit angst voor zijn agressieve gedrag durfde moeder haar bankrekening niet te blokkeren of een ander pasje aan te vragen.

Nachten achtereen was vader niet bij machte zijn bed te bereiken en viel in de gang, in de badkamer, boven het toilet, of elders in het huis in slaap, wanneer hij laveloos naar huis gekomen was. Met een beetje geluk kotste hij in de pot van het toilet, vaak ook had hij de weg daarheen niet kunnen bereiken en zijn smerigheid ergens in het huis gedeponed. Als Becky twaalf jaar is, voelt ze naast haat een intense minachting voor een zo aan lager wal geraakt beestachtig mens.

Het loopt tegen half twaalf als vader de voordeur opent en laveloos, wankelend zijn weg zoekt naar de woonkamer. Sneller dan Becky

verwacht, heeft hij deze bereikt. In de deuropening blijft hij staan. Hij ziet er vreselijk uit. Zijn haar hangt voor zijn ogen die rood doorlopen zijn en een sliert speeksel loopt vanaf zijn linkermondhoek naar zijn kin. Becky walgt bij de aanblik, wil opstaan en de kamer uitgaan. Vader weet echter van geen wijken en blijft groot en uitdagend tegen de deurpost hangen. Becky kan er niet door.

'Ga aan de kant, ik wil naar bed.'

'Daar had je allang in moeten liggen, snotneus.'

'Ik lag er al in,' liegt ze. 'Ik kon niet slapen en heb nog even in de kamer gezeten.'

'Ik wil dat je nog even opblijft,' zegt vader, pakt haar bij haar arm en duwt haar op de bank.

'Blijf met je poten van me af!' bijt Becky hem toe en wil weer opstaan. Vader is echter sneller en duwt haar weer terug.

'Wat wil je van me?'

Met de rug van zijn hand veegt vader langs zijn kin en er verschijnt een brede grijns over zijn gelaat. Becky walgt van hem en ergens heel diep in haar maag begint het te draaien. 'Nou, wat wil je van me?' vraagt ze nogmaals.

'Ik wil weten hoe groot je borstjes zijn,' antwoordt vader en doet een wankelende stap in haar richting. 'Ik wil je borstjes zien.'

Hij staat nu op minder dan een meter van de bank waarop Becky zit en op het moment dat hij zich voorover buigt, geeft Becky hem een duw tegen zijn schouder. Met een plof, alsof het een zandzak betreft, valt hij voorover op de grond en blijft bewegingloos liggen. Totaal overstuurd rent Becky de kamer uit, holt de trap op en sluit zich op in haar slaapkamer. Met haar rug staat ze tegen de deur. Ze trilt over haar hele lichaam en voelt hoe haar hart in haar keel tekeer gaat. Misschien even rustig op de rand van het bed zitten? Misschien een slokje water drinken? Nee, toch maar niet, niet de gang op, niet naar de badkamer nu. Claudia wakker maken? Haar vragen wat ze moet doen? Verdomme, ze weet niet eens of Claudia wel thuis is. Ze kan het allemaal niet zo snel bevatten. Vader die haar borstjes wilde zien? Vader, haar eigen vader? Waarom in godsnaam? Belangstelling had hij

nooit getoond en nu opeens wilde hij ... En waarom had hij zo vreemd gegrijnsd? Natuurlijk, ze heeft borstjes, hele kleine en ze is daar allesbehalve gelukkig mee. Menigmaal had ze zich gewenst dat ze geen borsten zou krijgen en dat haar lichaam zo zou blijven zoals het was.

Het is onwennig en vreemd, opeens te moeten constateren dat de borsten zich beginnen te ontwikkelen en dat er op de plekken, die altijd heerlijk zacht waren geweest, opeens haar groeit.

Als ze enigszins is gekalmeerd, staat ze op en loopt op haar tenen naar de deur. Langzaam opent ze deze en ingespannen luistert ze. Beneden is alles stil. Zou vader bewusteloos zijn, dood misschien? Zou ze moeten kijken? Hulp moeten halen? Dan, alsof er een masker overheen getrokken wordt, verstart haar gezicht en resoluut draait ze zich om, doet de deur aan de binnenkant op slot en stapt in bed.

Wanneer Becky de volgende dag uit school komt, is vader alweer verdwenen. Ze vraagt zich af of ze Claudia moet vertellen wat er gisteravond is voorgevallen. Misschien dat ze vanavond thuis kan blijven, om haar te helpen wanneer dat nodig mocht zijn. Ze doet het niet. Die avond ligt Becky al in bed, wanneer vader weer laveloos naar huis komt. Ze hoort hem de trap op stommelen en even later kotsend boven het toilet hangen. Ze heeft haar deur op slot gedraaid en het raam op een kier gezet. Haar slaapkamer ligt precies boven de tuin en wanneer ze zich eerst aan de buitenkant langs de muur laat zakken, is de sprong niet al te groot. Misschien een paar schaafwonden, een verstuipte enkel, maar breken zal ze zeker niets. Wanneer ze even later hoort hoe het toilet wordt doorgetrokken, gaat ze rechtop in haar bed zitten. Haar kleren liggen binnen handbereik, klaar om uit het raam te worden gegooid. Het is donker buiten en niemand zal het zien wanneer ze zich in de tuin aankleedt. Dan hoort ze de deur van vaders slaapkamer en even later is het doodstil in huis.

De schoft! denkt Becky en stapt van het bed. De vieze, vuile, gore schoft!

Ze opent het raam en gaat op de vensterbank zitten. Ze draait een

shagje en merkt dat haar handen trillen. In het gebouw tegenover haar zit een vrouw achter een smerige ruit en tikt met overgave op een toetsenbord. Ergens rinkelt een telefoon, vier keer, vijf keer, dan is het weer stil. Onder haar venster verlaat een meisje het gebouw en stapt de binnenplaats op.

'Jullie kunnen allemaal de gore kanker krijgen!' schreeuwt ze door de openstaande deur in de richting van het kantoortje en verdwijnt vervolgens met grote passen in het steegje. Met een klap valt de zware houten deur achter haar dicht. Voer voor de groep, denkt Becky en trekt krachtig aan haar sigaret.

Die avond, de avond dat vader haar borstjes had willen zien, was het begin geweest van een maandenlange seksuele intimidatie. Keer op keer had hij gevraagd of hij haar borstjes mocht zien en telkens was Becky naar boven gerend en had zich opgesloten in haar kamer. Hem te ontvluchten was niet al te moeilijk geweest. Hij was telkens zo laveloos, dat elke onverwachte beweging van haar kant, nooit op tijd door hem kon worden geregistreerd. Voordat hij beseftte wat er gebeurde, was Becky al boven. Ze had zich verwonderd over het feit, dat de tweede keer en de keren die hierop volgden, de angst veel minder was geweest.

Echt bang was ze geworden op die dinsdagavond. Bang voor vader, maar meer nog bang voor zichzelf.

Moeder had nachtdienst, Claudia was kort na haar weggegaan en Becky zat in de kamer voor de tv en keek naar een programma dat haar niet interesseerde, maar waarnaar ze toch keek bij gebrek aan iets beters. Vader had ze al een aantal dagen niet gezien. Volgens moeder had hij al twee nachten niet thuis geslapen.

'Hij zal wel bij die hoer liggen,' had ze gezegd.

Becky wist dat vader naar de hoeren ging. Meerdere keren per week volgens moeder. Het enige wat haar daaraan stoorde, was het feit dat hij zijn seksuele uitspattingen betaalde met het geld dat hij pinde van haar bankrekening. Verder kon het haar niets schelen. Stel je voor dat hij niet ging en haar lastig zou vallen. Ze moest er niet aan denken.

Om kwart over elf wordt een sleutel in het slot van de voordeur gestoken en komt vader thuis. Geschrokken staat Becky op, drukt de tv uit en wil naar boven. In de deuropening ontmoeten ze elkaar.

'Nog niet in bed?'

'Ik ben onderweg,' antwoordt Becky en bukt zich om onder zijn arm door te lopen.

'Je hebt me nog steeds je borstjes niet laten zien,' zegt vader, terwijl hij haar bij haar arm pakt.

'Nee,' bijt Becky hem toe, 'en daar kun je lang op wachten!'

Nog altijd heeft vader haar arm vast.

'Laat me los, je doet me pijn!'

'Dat vinden alle meisjes lekker,' zegt vader en verstevigt zijn greep.

Plotseling voelt Becky een hand in haar kruis. Ze staat aan de grond genageld en durft zich niet te verroeren.

'Dit lijkt me ook een lekker plekje,' hoort ze vader zeggen, terwijl hij zijn hand steviger tegen haar vagina drukt. 'Heb je daar al haartjes?'

Met een ongekennde kracht rukt Becky zich los, zo onverwachts, dat vader zijn houvast verliest en op de grond valt. Zonder na te denken over de eventuele gevolgen rent ze naar de keuken, opent de la en pakt het vleesmes. Vader is inmiddels overeind gekomen en staat in de deuropening. Langzaam en dreigend loopt Becky in zijn richting, in haar hand het scherpe mes. Vader staat aan de grond genageld. Zijn gelaat is krijtwit en nooit zag Becky zo'n verbazing in de ogen van een mens.

'Wat heeft dit te betekenen?!' zegt hij, terwijl hij achteruit, de armen als afweer voor zich uitgestrekt, de gang inloopt. 'Leg ogenblikkelijk dat mes weg, snotneus, ben je nou helemaal besodemieterd!'

'Als je nog één keer met je vieze poten aan me durft te komen, steek ik je overhoop, schoft die je bent!' zegt Becky rustig, terwijl ze langzaam op hem toeloopt.

'Leg dat mes weg, godverdomme!'

Een ogenblik staan ze tegenover elkaar. Dan draait Becky zich om, loopt naar de keuken en legt het mes weer in de la. Enkele minuten later wordt ze meedogenloos door haar vader afgetuigd.

Hij heeft er lang over na moeten denken, maar ziet uiteindelijk in dat andere opties, wil hij geloofwaardig blijven, uitgesloten zijn. Eva heeft gelijk, de belofte een boek te zullen schrijven schept verwachtingen en er zal een moment komen dat Becky nieuwsgierig wordt en misschien iets wil lezen. Hij kan niet tot in lengte van dagen nee blijven zeggen, of zeggen dat ze geduld moet hebben. Ze zal daar op den duur ongetwijfeld geen genoegen mee nemen en zal erop staan dat ze mag lezen wat hij over haar schrijft.

Mijn God, waar en hoe moet hij beginnen? Wat heeft hij zich op zijn hals gehaald? Hij heeft zich behoorlijk in de nesten gewerkt. Een boek schrijven. Hij en een boek schrijven. Langzaam begint het besef door te dringen dat hij heeft gehandeld, zonder over de consequenties nagedacht te hebben.

Er zijn momenten dat hij op het punt staat haar te zeggen, dat hij nog nooit een boek heeft geschreven, dat hem dat ook niet zal lukken en dat hij met de gesprekken wil stoppen. Tegelijkertijd weet hij dat hij dit niet zal doen. Hij is op zoek naar de waarheid en die ligt ten grondslag aan het proces dat in gang is gezet en dat nu onmogelijk nog gestopt kan worden. Zijn waarheid is tevens haar waarheid en daarom alleen al moet hij doorzetten.

Natuurlijk, hij kan haar vertellen naar welke waarheid hij op zoek is, dat zou het probleem van het boek in een klap oplossen. Maar wil hij het haar vertellen? Daar is hij voor zichzelf nog niet uit. Dat is mede afhankelijk van de relatie, die er mogelijk tussen hem en haar zal

kunnen ontstaan en daar is in dit stadium nog geen zinnig woord over te zeggen.

Zal hij Fred vragen hem te helpen? Fred heeft ervaring met schrijven. Schrijft voor gerenommeerde tijdschriften en kranten. Zal Fred, vooropgesteld dat hij hem zou vragen en Fred ja zou zeggen, in staat zijn een boek te schrijven? Fred schrijft artikelen en doet interviews. Prachtig allemaal, geen twijfel mogelijk, maar een boek schrijven? Nou ja, vragen kan in ieder geval. Fred is geen beroerde kerel en altijd tot helpen bereid. Misschien toch Fred maar eens bellen.

'Zou ik niet doen,' zegt Eva beslist. 'Elke inmenging van buitenaf zou voorbij kunnen gaan aan hetgeen jij denkt en voelt.'

'Maar ik heb nog nooit een boek geschreven.'

'Alles moet eens de eerste keer zijn.'

'Sterven ook.'

Op zijn bureau staat een eenvoudige, kleine, goedkope taperecorder met ingebouwde microfoon. Onmiddellijk na elk gesprek luistert hij de opname af en maakt aantekeningen. De dag daarop werkt hij zijn aantekeningen uit op zijn laptop.

Meteen de eerste keer heeft hij zich erover verwonderd, dat het toch niet zo moeilijk is als hij aanvankelijk had gedacht. Goed, hij is geen auteur, maar vindt toch dat het schrijven hem aardig lukt. Al zal het misschien nooit een boek worden, hij kan Becky in ieder geval, mocht ze er naar vragen, iets te lezen aanbieden.

Na een aantal keren bemerkt hij dat hij aardigheid in het schrijven begint te krijgen en dat er een zekere voldoening vanuit gaat. Voldoening om haar verhaal in gestructureerde banen te leiden, er een leesbaar geheel van te maken.

'Ik vraag niets,' zegt Eva. 'Als je iets wilt vertellen moet je het uit jezelf doen, ik vraag er niet naar.'

'Oké.'

'Het is jullie verhaal, van jou en van Becky en ik wil niet de indruk wekken dat je mij iets moet vertellen, terwijl je dat misschien helemaal niet wilt.'

'Ik heb er geen probleem mee.'

'Dan is het goed.'

'Mijn moeder heeft me nooit geslagen,' zegt Becky, terwijl ze naast Bob op het bed gaat zitten. 'Eigenlijk heeft ze het zo slecht nog niet gedaan. Goed, ze sliep veel, liet ons vaak aan ons lot over, maar ze had altijd wel belangstelling voor ons. Elke dag vroeg ze wat we op school hadden gedaan en met wie we hadden gespeeld na schooltijd. 's Avonds, als ze vrij was tenminste, bracht ze ons naar bed, gaf ons een nachtzoen en las soms een verhaaltje voor. Ze komt uit een net gezin, gewoon huisje-boompje-beestje. Bij oma thuis was het altijd opgeruimd. We kwamen er niet graag, omdat oma niet tegen rommel en lawaai kon. Maar kinderen maken nu eenmaal rommel, wij in ieder geval wel, we waren niet anders gewend dan tussen rommel te leven. Lawaai maakten we ook. Gewoon praten deden we niet, we schreeuwden altijd. Moest ook wel, de hele dag stond de tv keihard aan, zelfs wanneer er niemand thuis was.'

Er wordt op de deur geklopt en een meisje met een donkere huid komt de kamer in. Ze is mooi, slank en heeft haar gitzwarte haren tot een staart samengebonden.

'Zeg,' begint ze, zonder zich van Bobs aanwezigheid iets aan te trekken, 'heb jij je geld al gehad?'

'Nog niet,' antwoordt Becky, 'ze zijn laat deze keer.'

'Ik zit verdomme helemaal zonder.'

'Vraag of je het kunt krijgen, je hebt er tenslotte recht op.'

'Dat heb ik vorige week ook al gedaan en toen zeiden ze dat ik niet altijd zo moest zeuren, de zeikerds. Heb je een vloeitje?'

Becky peutert een vloeitje uit het pakje dat op het tafeltje ligt.

Het meisje pakt het vloeitje aan, draait zich om en verlaat, zonder nog iets te zeggen, de kamer. Bob hoort haar de trap aflopen. Misschien gaat ze inderdaad om haar geld vragen.

'In het totaal hebben we recht op tweehonderd euro per maand,' zegt Becky. Per week krijgen we vijftwintig euro zakgeld. Wat aan het eind van de maand overblijft, is voor kleren of voor dingen die je nu eenmaal nodig hebt. We moeten zeggen wat we van plan zijn te kopen en dan krijgen we daar geld voor. Kassabonnetjes hoeven we niet te overleggen.'

'Je zou er dus ook drugs voor kunnen kopen,' zegt Bob.

'In principe is dat mogelijk, maar daar heb je jezelf mee. Je hebt toch kleren nodig, tandpasta, shampoo, toiletpapier, zeep, tampons en al die meuk.'

'Meuk?'

'Een stopwoordje van me. Het betekent niets en tegelijkertijd alles.'

'Oké.'

'Drugs zijn hier streng verboden. Met de regelmaat van de klok wordt de kamer doorzocht. Dat vind ik wel vervelend, dat gerommel tussen je spullen. Ook moeten we onze urine laten testen.'

'Elke dag, elke week?'

'Nee, zo af en toe. Het tijdstip is trouwens nooit van tevoren bekend, het doorzoeken van de kamers ook niet.'

'Je had het over je moeder,' zegt Bob, uit angst dat ze te veel afdwaalt en hij het overzicht zal verliezen.

'Ik weet niet of ik mijn leven anders in had kunnen delen met zo'n kerel. Natuurlijk verwijt ik haar een aantal dingen, maar ik zou niet kunnen zeggen dat ze het slecht heeft gedaan, nee, eigenlijk niet. Volgens mij kwam mijn vader ook uit een vrij net gezin, maar ik weet het niet zeker. Drinken deden ze geloof ik niet. Het was wel een rare familie, dat wel. Een zuster van mijn vader had vier kinderen. Elk kind van een andere man. Op een dag leerde ze een Mexicaan kennen en is met hem de Oceaan overgestoken. Niemand heeft haar ooit nog teruggezien. De oudste dochter, die toen al volwassen was, heeft de

drie anderen opgevoed. Dat kan ik me nou niet voorstellen, hè. Je laat toch zomaar je kinderen niet in de steek? Soms hoopte ik dat m'n vader ook iemand uit een heel ver land zou leren kennen en met haar zou vertrekken, hoe verder, hoe beter. Maar nee hoor, hij was niet weg te branden, de klootzak! Volgens mij heeft hij in zijn jeugd een klap van de molen gehad, dat kan niet anders. Er moet ergens iets mis zijn gegaan. Aangeraakt heeft hij me nooit meer, dat had ik hem voorgoed afgeleerd. De opmerkingen over mijn borstjes bleven, zelfs wanneer mijn moeder erbij zat. Telkens weer zei ze dat hij daarmee op moest houden, maar daar trok hij zich niets van aan. Snap jij dat nou?'

Ze kijkt Bob vragend aan. Hij snapt het niet, maar geeft geen antwoord.

'Ik heb nog een aantal keren met het mes voor hem gestaan en één keer is hij zelfs het huis uitgevlucht. Later bleef hij gewoon zitten; hij wist toch wel dat ik niet zou steken. Telkens wanneer ik het mes weer op zijn plaats had gelegd, tuigde hij me af. Het kon me niets schelen, het deerde me op den duur niet meer. Met elke klap bouwde ik een muurtje om mij heen. Ik voelde slechts minachting voor hem en ik walgde van zijn aanblik en aanwezigheid. In stilte hoopte ik dat hij zou oprotten en nooit meer terug zou komen. Ter plekke dood neervallen, vond ik ook goed.'

Ze strijkt de haren uit haar gezicht. 'Jezus nog aan toe, is dat slecht wanneer een kind zo over haar vader denkt?'

Bob geeft geen antwoord. Wat moet hij zeggen? Hij kan haar gelijk geven en zeggen dat hij het zich kan voorstellen, dat ze dergelijke gedachten had, maar zelfs wanneer hij dat zou doen, zou ze er niets aan hebben. Bovendien, welk antwoord hij ook zou geven, haar gevoelens naar haar vader veranderen er toch niet door.

Becky slaakt een zucht en staart langs Bob heen de kamer in.

Vierentwintig, maar een kind nog, denkt hij, een volwassen kind. Even voelt hij de neiging in zich opkomen haar tegen zich aan te drukken, haar vast te houden in haar ellende. Hij doet het niet. Bovendien zou ze zijn aanhaling verkeerd kunnen interpreteren en boos kunnen

worden.

Nee, hij doet het niet, maar het kost hem moeite.

Bob is door alles wat Becky over haar vader heeft verteld, zeer aangeslagen. Met je handen aan je dochter komen, jezelf zo vernederen, is iets dat Bob niet kan begrijpen. Hij kan het niet loslaten en telkens ziet hij de vader voor zich, die zich vergrijpt aan het jonge meisje. Het kind moet in een hel hebben geleefd. Een hel waar chaos en angst overheersten en waar niemand was die orde op zaken stelde. Ieder voor zich, vechten om te overleven. Bob wordt er misselijk van.

Claudia gaat met mannen mee en laat zich hiervoor betalen. In de buurt wordt het verteld en Becky heeft het zelf gezien. Op een avond is ze Claudia gevolgd. Achter het station, daar waar de hoertjes staan, stapte ze bij een man in de auto.

Later in bed kan Becky niet in slaap komen. Ze ligt op haar rug en staart naar het donkere plafond. Plotseling voelt ze zich eenzaam en verlaten. Moeder is aan het werk, vader zit in de kroeg, Paul zwerft over straat en Claudia speelt de hoer. Wat een leven.

'Ik geloof alleen in mezelf. Ik weet, het klinkt arrogant, maar het is de waarheid.'

Beneden in de gang klinken stemmen. Bob kan niet verstaan wat er wordt gezegd, maar het lijkt er nogal heftig aan toe te gaan. Becky schijnt het niet te merken, ze praat in ieder geval gewoon verder. Alles went, zelfs geschreeuw om je heen.

'In de buurt woonde een meisje dat 's zondags naar de kerk ging. Rooms eh ... nee protestant geloof ik, ik weet het niet. Heel streng in ieder geval. Een rok en een baret en al die meuk. Soms ging ik met haar mee. Van haar moeder moest ik dan ook zo'n baret op m'n hoofd. Ik zag eruit als een aap. Ik vond het wel leuk in die kerk. Er stond een kerel op zo'n hoge stoel en die vertelde allerlei verhalen. Ik begreep er geen bal van, maar ik ben altijd gek op verhaaltjes geweest. M'n ouders wilden niets te maken hebben met welke kerk dan ook en ze hadden dan ook goed de pest in, als ik met dat meisje meeging. Kon me niets schelen. 's Zondags was het altijd zo rustig op straat, ik verveelde me altijd kapot. Veel kinderen waren met hun ouders ergens naartoe, wij gingen nooit weg. Wij gingen nooit weg, maar m'n ouders hadden wel de pest in als ik met dat vriendinnetje naar de kerk ging. Wat had ik dan moeten doen, de hele dag bij ze op schoot zitten? Ik zwierf altijd over straat, 's zondags niet, dan was het saai en vervelend in de buurt. Kunnen we even een kleine pauze houden? Ik word moe van al dat geouwehoer.'

Bob zet de taperecorder stop en strekt zijn benen. Het is onaan-

genaam voortdurend op een bed te moeten zitten en geen leuning in je rug te voelen. Hij staat op en loopt naar de plank, die tegen de achterwand is getimmerd en waar allerlei rommeltjes op staan. Plastic doodskoppen, ansichtkaarten, een paar modelautootjes, waxinelichtjes, een mes.

'Dat mes lag vroeger onder mijn hoofdkussen, voor het geval mijn vader het in zijn hoofd mocht halen om in mijn kamer te komen.'

'En, heeft hij dat ooit gedaan?'

'Nooit. Had hij ook niet moeten doen, hij was dood geweest. O ja, dat weet ik zeker.'

Er klinkt gestommel op de trap. Iemand komt naar boven. Dan wordt een deur met een klap dichtgesmeten en is het weer stil.

'Vind je het moeilijk om over vroeger te praten?' vraagt Bob, terwijl hij voor het raam gaat staan.

'Best wel. Weet je, ik had niet gedacht dat het me zoveel zou doen. Door die gesprekken met jou, lijkt het wel alsof m'n jeugd weer heel dichtbij is, alsof het gisteren was.'

'Je vertelde dat je af en toe naar de kerk ging.'

'Ga jij weleens naar de kerk?'

'Nee, nooit.'

'Geloof je ook niet?'

'Vroeger wel, maar de laatste jaren niet meer.'

'Hoe kan dat nou? Eerst wel, dan niet.'

'Soms gebeuren er dingen in je leven, die ervoor zorgen dat je over bepaalde zaken na gaat denken, met als gevolg dat je je geloof verliest.'

'Weet je, ik ben weleens jaloers op mensen die wel geloven, het lijkt me zo lekker veilig. Denk je dat m'n vader me ook geslagen zou hebben, wanneer hij in God zou hebben geloofd?'

'Ik weet het niet.'

'En z'n smerige opmerkingen over m'n borstjes? Mensen die in God geloven doen zo iets toch niet? Die zijn volgens mij veel te bang dat God hen hiervoor zal straffen.'

'Ook gelovige mensen maken zich schuldig aan allerlei dingen die niet

door de beugel kunnen, zelfs incest.'

'Incest heeft hij niet gepleegd ... hoewel ... Wat vind jij, was het incest?'

'Ja.'

'Zo heb ik dat nooit gezien. Gadverdamme, de schoft! Hij vloekte de hele dag. Als hij z'n bek opendeed kwam er een vloek uit. Jezus nog aan toe, wat kon die kerel vloeken zeg. Bij dat meisje thuis werd gebeden. Ik wilde haar ooit eens afhalen om buiten te gaan spelen en tikte tegen het raam. Ze zaten nog aan tafel en keken allemaal naar beneden. Ik dacht dat ze zaten te huilen.

"We zaten te bidden," zei ze, toen ze even later buiten kwam.

"Bidden," vroeg ik, "wat zeggen jullie dan als je bidt?"

"Nou, we bedanken voor het eten en zo."

Ik begreep er geen barst van, dat had haar moeder toch zelf gekocht en klaargemaakt?

Ik geloof alleen in mezelf, maar daar kun je ook weinig mee beginnen, vind je niet?'

'Nee, dat vind ik niet. Ik denk dat het belangrijk is om in jezelf te geloven. Wanneer je daarnaast in een God gelooft is dat mooi meegenomen, maar geloof op de eerste plaats in jezelf. Tenslotte moet je je hele leven met jezelf leven.'

'Ja,' zegt Becky en moet erom glimlachen.

Dokter Zwarthoed is duidelijk geweest en de huisarts, dokter van Rooy, heeft het bevestigd: er is geen enkele behandeling meer mogelijk. De medische wetenschap is in zijn geval aan het eind van haar kunnen en uitsluitend in staat palliatieve zorg te verlenen, om op deze manier zijn leven enigszins draaglijk te laten zijn. Waar deze palliatieve zorg precies uit bestaat, is nog niet helemaal duidelijk, maar pijnbestrijding zal een belangrijke rol gaan spelen.

'Pijn hoeft niemand meer te hebben tegenwoordig,' had van Rooy gezegd. Het klonk als een geruststelling en hoewel het ongetwijfeld ook zo was bedoeld, had het niet het beoogde effect. Bobs houding ten opzichte van zijn ziekte en de gevolgen daarvan, veranderde er niet door. De medicatie zou worden afgestemd aan de mate waarin hij pijn zou hebben, wat er eenvoudigweg op neer zou komen, dat er steeds meer medicamenten zouden worden toegediend. Dit alles tot op zekere hoogte. Daar is Bob heel stellig in.

'Het is voor de eerste keer in mijn loopbaan als uitvaartverzorgster dat ik met een cliënt om de tafel zit die zijn eigen uitvaart komt regelen,' zegt de vrouw die tegenover hem zit en zich heeft voorgesteld als Annelies de Groot.

'Ik moet u eerlijk bekennen,' zegt Bob, en moet er zelfs om glimlachen, 'dat het voor mij ook de eerste keer is. Ik vrees echter dat het tevens de laatste keer zal zijn.'

Het gebouw waar Bob zich op die dinsdagmiddag bevindt, ligt aan een ventweg aan de rand van de stad, ingeklemd tussen een kantoor van makelaar H.F. Tuylen en een bedrijf dat keukens verkoopt. Langs de ventweg staan veel gebouwen, in de meeste zijn bedrijven gevestigd, eenvoudig en snel te bereiken, tijd is geld. Er staan ook een aantal gebouwen leeg. Grote, uit rode baksteen opgetrokken kolossen, waar nog geen huurders of kopers voor zijn gevonden. Bob heeft weleens gehoord dat het de eigenaren niet zo veel uitmaakt, ze schijnen ook zonder verkocht of verhuurd te zijn hun geld op te brengen.

In de ruimte waar hij zich op deze dinsdagmiddag bevindt dringt de buitenwereld niet door. De ventweg, de gebouwen, al dan niet verhuurd of verkocht, de vracht- en personenauto's die voorbijrijden, de mensen; dit alles hield op te bestaan, toen Bob de deur achter zich dichtdeed. Hier, in het gebouw van de dood, overheerst de stilte.

Bob denkt aan Eva en aan het feit dat ze niet weet dat hij hier zit. Hij vraagt zich af of hij zich tegenover haar schuldig moet voelen, of hij haar had moeten vragen mee te gaan, of haar op zijn minst had

moeten vertellen wat hij die middag van plan was. Hij heeft het niet gedaan en vraagt zich af, waarom niet. Hij zal het haar vanavond moeten zeggen en ze zal het hem ongetwijfeld niet in dank afnemen. Hij zal met goede argumenten moeten komen, om haar te overtuigen dat het beter was om deze stap alleen te zetten. Mijn God, Eva.

De vitrages voor de ramen zijn dichtgetrokken en vaag tekenen zich de contouren van de gebouwen af die tegenover het uitvaartcentrum staan. Aquarellen in grijsgrauwe tinten. In het donkere glas in de deur kijkt hij naar zijn spiegelbeeld; een man zonder toekomst, een mens zonder hoop. Hij sluit zijn ogen, voelt een lichte misselijkheid en hoopt dat het gesprek niet al te lang zal duren. Hij heeft het gevoel zich een weg te moeten banen door een dichte nevel die van geen wijken weet en die uiteindelijk op zal lossen in de zoete geuren van de dood.

Dan hoort hij zichzelf praten, met een stem die van elders schijnt te komen en van zijn mond gebruik maakt, om de vrouw tegenover hem duidelijk te maken wat er wordt bedoeld. Hij hoort hoe de stem vertelt van zijn ziekte, zijn naderende dood en zijn liefde voor Eva. Een aaneenschakeling van woorden, eindeloze zinnen, nagenoeg zonder adempauze, galmt door zijn lichaam en vibreert tot in de kleinste, diepst verborgene vezel. Hij heeft het gevoel dat elk woord tegen de wanden te pletter slaat en als druppels langzaam naar beneden glijden, om daar als bittere tranen uiteen te spatten. Zijn tranen.

Plotseling valt de stilte, die als een ijzeren hand zijn keel omklemt en hem het ademen onmogelijk maakt. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd, die hij met de rug van zijn hand wegveegt. Hij ademt zwaar en heeft het gevoel dat zijn lichaam in brand staat. In het donkere glas van de deur ziet hij hoe hij opstaat en besluiteloos in de kamer blijft staan.

Hij moet hier weg! Weg uit deze ruimte, weg uit dit gebouw. Hier, waar de dood zich in elke hoek schuilhoudt en de levenden met een afschuwelijke grimas toelacht en hen met holle stem toeroept dat elke deur slechts een ingang is.

Hij wil schreeuwen, zoals mensen schreeuwen wanneer ze het onheil zien naderen en beseffen dat er geen vluchtweg is. Hij opent zijn

mond, maar er komt geen geluid. Hij hapt naar lucht en heeft het gevoel dat hij elk moment zijn bewustzijn zal verliezen.

Dan staart hij naar het glas in zijn hand. Annelies de Groot moet hem dat hebben gegeven. Hij kan het zich niet herinneren. Tijd en ruimte moeten voor een ogenblik hebben stilgestaan. Langzaam gaat hij weer zitten, op het puntje van de stoel. Het koude water brengt hem terug in het hier en nu. Hij probeert zijn gedachten te ordenen, verbanden te zoeken, aanknopingspunten te vinden om verder te kunnen gaan. Hij moet dit gesprek tot een goed einde brengen, vandaag, nu, in deze kamer. Nogmaals terugkomen zou hij niet aankunnen.

'Laten we verdergaan,' zegt hij, nadat hij nog een slok water heeft genomen. 'Laten we verdergaan.'

Annelies de Groot stelt vragen, discreet en op zachte toon alsof hij al is overleden. Op het beeldscherm van haar laptop verschijnt een lijst, waar de ruimtes voor de antwoorden zijn opengelaten. Voor elke bezoeker een lijst, voor elke bezoeker een open ruimte, maatwerk en lopende band. Gestorven wordt er elke dag en de lijsten moeten kloppen.

Ja, hij wil gecremeerd worden en in de urnenmuur worden bijgezet.

'Dat mag pas na een maand,' zegt Annelies de Groot. 'De urn moet een maand in het crematorium blijven, in de zogenaamde algemene nis. Staat in de Wet op de lijkbezorging.' Als een uit het hoofd geleerd versje somt ze een aantal opties op, wat er daarna zoal mogelijk is: bijzetten, verstrooien, begraven, mee naar huis nemen, in de tuin of in de kamer zetten.

O, nee, denkt Bob, ik zie Eva toch echt niet met een urn in de kamer zitten.

'Nee,' zegt hij, om het thema te beëindigen, 'bijzetten in de urnenmuur.'

De uitvaartverzorgster raadt hem aan de nis af te laten sluiten met het oog op vandalisme. 'In dat geval kan er worden volstaan met de eenvoudige standaard urn van het crematorium, die immers aan het oog wordt onttrokken door een afsluitplaat.'

Niet te geloven, denkt Bob, waar je als dode al niet aan moet denken.

Nee, geen overdreven teksten op de afsluitplaat, alleen zijn volledige naam, geboortjaar en jaar van overlijden.

'En de kist?'

'Pardon?'

'We hebben een fotoboek,' zegt Annelies de Groot, 'waarin onze modellen staan afgebeeld en waaruit u een keuze kunt maken.'

Ook de dood is een bedrijf.

'Moet ik die keuze nu maken?'

'Wat u wilt.'

Nee, dat wil hij niet, hij hoeft het boek niet te zien. Hij heeft geen behoefte foto's te zien van kisten in allerlei soorten en maten en een keuze maken wil hij al helemaal niet. Het is allemaal al confronterend genoeg. Eigenlijk wil hij het liefst zo snel mogelijk hier vandaan en wenst dat hij Annelies de Groot nooit had leren kennen, dat dit gesprek nooit had plaatsgevonden, dat hij de beslissing om hier naartoe te komen nooit had genomen. Maar was er een alternatief geweest? Er moesten zaken worden geregeld en dat moest hij nu eenmaal zelf doen. Annelies de Groot is nergens debet aan. Ze doet haar werk, niet meer en niet minder en bovendien zit hij hier geheel vrijwillig. Hij mag nu niet stoppen, hij moet het tot een goed einde brengen. Hoe sneller, hoe beter.

'Een eenvoudige kist,' zegt hij, omdat de vrouw hem maar aan blijft staren. 'Zo eenvoudig mogelijk, blank hout of iets dergelijks, zoekt u maar iets uit. Mocht u er niet uitkomen, dan zal Eva dat te zijner tijd wel doen. Eva heeft gevoel voor zulke dingen, ze is erg creatief moet u weten.'

Waar gaat dit over? denkt hij bij zichzelf. Wat een onzin ... ze is erg creatief. Dat verzin je toch niet? Alsof je voor het uitzoeken van een doodskist van huis uit een talent voor creativiteit moet bezitten.

Als hij in zijn auto zit, de straat uitrijdt en het uitvaartcentrum achter zich laat, lijkt de dood een hand op zijn schouder te hebben gelegd en dichterbij te zijn dan ooit. Zijn hoofd is zwaar en hij moet moeite doen om zijn aandacht bij het drukke verkeer te houden. Hij rijdt de stad uit in noordelijke richting, zonder doel. Het enige doel dat hij voor ogen

heeft, is zo snel en zo ver mogelijk van het gebouw des doods weg te rijden. Weg van het gebouw, de beklemmende stilte, Annelies de Groot en haar fotoboek met de foto's van de kisten, als in een catalogus van een postorderbedrijf. Hij moet Eva bellen. Hij heeft geen idee wat hij tegen haar wil zeggen, maar hij heeft opeens de sterke behoefte haar stem te horen. Hij zet de auto aan de kant van de weg en dan pas dringt het tot hem door, dat hij de stadsgrens allang is gepasseerd en dat hij aan de rand van de polder staat. Waar heeft hij z'n telefoon gelaten? Toch niet in dat afschuwelijke gebouw? Hij koopt nog liever een nieuwe dan terug te moeten. Hij voelt in zijn zakken en vindt hem tenslotte in het dashboardkastje. Hij toetst haar nummer in. 'Hallo, dit is Eva, ik ben er even niet, maar je kunt na de toon een bericht achterlaten.'

Zijn hoofd rust tegen de hoofdsteun en hij sluit zijn ogen, de telefoon nog in zijn hand. Hij probeert nergens aan te denken, maar weet dat dit onmogelijk is, een mens is niet in staat zonder gedachten te zijn. Ja, straks, als de tijd hem heeft ingehaald, zullen er geen gedachten meer zijn, zal er helemaal niets meer zijn.

De telefoon gaat.

'Je had gebeld zag ik.'

'Ja.'

'Is er iets bijzonders?'

'Nee, eigenlijk niet. Waar ben je?'

'Op mijn werk natuurlijk. Wat is er dan?'

'Niets.'

'Maar je belde.'

'Ik ben bij het uitvaartcentrum geweest.'

'Wáár ben je geweest?'

'Bij het uitvaartcentrum, ik heb een paar zaken geregeld.'

'Geregeld? Wat heb je geregeld dan?'

'Kunnen we daar vanavond over praten?'

'Waar ben je nu?'

'Ergens in de polder.'

'Ik kom naar je toe.'

'Waarom?'

'Omdat ik denk dat dit noodzakelijk is.'

'Je bent op je werk, je kunt niet zomaar de polder inrijden. Wat wil je hier komen doen dan?'

'Jou ophalen.'

'Dat is echt niet nodig.'

'Weet je dat zeker?'

'Ja.'

Elke donderdagmiddag zit Bob naast Becky op het bed in haar kamer in het tehuis voor dakloze meisjes. Bij het opstaan is er een onbestemd gevoel, dat in de loop van de ochtend overgaat in een soort nervositeit, die hem rustig en tegelijkertijd onrustig stemt. Rond de klok van half elf gaat hij dan achter zijn bureau zitten en leest, om alvast in de sfeer van het komende gesprek te komen, op zijn laptop de laatste paar pagina's van het manuscript. Af en toe voegt hij iets toe of verwijdt iets, overwegend is hij tevreden en blijft het zoals het is.

In de meeste gevallen is hij te vroeg bij het tehuis en moet hij wachten tot het tijd is om naar haar toe te gaan. Hij wacht in de auto of slentert door de buurt. Doelloos, om de tijd te doden, voortdurend op zijn horloge kijkend. Als hij zich dan in het kleine kantoortje meldt bij een leidinggevende van het tehuis en hij even later naast Becky zit, voelt hij zich volkomen kalm en ontspannen. Op deze momenten kan hij zich, tot zijn eigen verbazing, afsluiten van de harde realiteit, zijn ziekte en het onvermijdelijke einde. Hier, in deze deprimerende kamer, komt het hem voor alsof dit alles niet bestaat, het slechts een boze droom is, gedroomd in een ander leven, in een andere dimensie. Ja, gedroomd door een ander, iemand buiten hemzelf. Beelden vervagen en vermengen zich met haar verhaal, tot ze uiteindelijk in onzichtbare deeltjes uiteen zijn gevallen en aan zijn geestesoog zijn onttrokken.

De vierentwintigjarige Becky, met haar bruine, sprekende ogen, tilt

hem op en neemt hem mee, naar een voor hem volslagen onbekende wereld. De wereld van de straat, de wereld van de zwervers en de junks, de wereld van de verliezers, die altijd daar staan waar de klappen worden uitgedeeld. Ze neemt hem mee naar de verborgen plekken in haar bestaan, daar waar de hardheid scepter zwaait en een ieder meedogenloos afstraft, die niet opgewassen is tegen het bestaan aan de rand van de maatschappij.

Vreemd genoeg heeft ze nog niet één keer gevraagd of zijn manuscript al vordert en wat de verdere plannen zijn wanneer het eenmaal klaar is. Ze vertelt haar verhaal, maar heeft verder geen enkele interesse. Misschien, zo denkt Bob, heeft ze genoeg aan haar hoofd en kan ze er gewoon niets bij hebben, waarover ze ook maar enigszins na zou moeten denken. Haar leven is breekbaar als glas en voorzichtigheid is geboden. Slechts een deur van een armzalige kamer in een tehuis voor dakloze meisjes, scheiden haar van haar oude gewoontes. Wie eenmaal op de straat heeft geleefd, weet hoezeer de vrijheid lonkt en knaagt. De weg ernaartoe is kort, de weg terug eindeloos.

In een van de werfkelders aan de Oude Gracht in Utrecht heeft zich een groep studenten verzameld. Ze zitten dicht bijeen en het ruikt er naar bier en jeugdige overmoed. Er wordt gelachen, men slaat elkaar op de schouders en steeds weer worden volle glazen besteld. Het leven is verrukkelijk! In de ene hand het glas, de andere hand nonchalant op de schouder van een jonge vrouw. De zoete klank van haar stem vermengt zich met de kakofonie van geluiden, die door de benauwde ruimte schallen en te pletter slaan tegen de wanden, die vol hangen met kleine schilderijtjes en oude foto's, waarop te zien is hoe de werfkelders er ooit uitgezien moeten hebben. Lang geleden, toen er nog handel werd gedreven en de kelders dienden als opslag- en doorgangsruidtes.

Haar zachte jonge vlees drukt tegen zijn lichaam en haar lach is zo dichtbij. In haar ogen spiegelt haar verlangen en haar volle lippen zijn de opmaat naar een nacht vol hartstocht en geluk zonder einde.

Een paar uur eerder had hij haar ontmoet, zomaar ergens in een kroegje, waar ze met drie vriendinnen aan een tafeltje bij het raam zat. Geen uitbundig gezelschap. Hij en zijn vrienden waren het er snel over eens dat de dames nodig opgevrolijkt dienden te worden.

Ze stelden voor naar een van de werfkelders te gaan, daar waar de studenten zich troffen en waar het ongetwijfeld levendiger aan toe zou gaan.

Buiten had ze onmiddellijk haar arm door de zijne gestoken, alsof ze elkaar al heel lang kenden. Zijn vrienden hadden hem met jaloerse

blikken gadeslagen, maar daar trok hij zich niets van aan. Ze hield hem stevig vast, alsof ze bang was dat hij er vandoor zou gaan en ook in de drukke werfkelder bleef ze heel dicht bij hem. Toen ze zich een weg hadden gebaand door de mensenkluwen en eindelijk zaten, schoof ze onmiddellijk weer haar arm door de zijne en was heel dicht tegen hem aangekropen, alsof ze warmte en geborgenheid zocht. Hij nam de tijd haar te bekijken. Ze keek hem aan zonder haar blik af te wenden, alsof ze bereid was zich te laten keuren. Ze was niet onknop, maar haar oogopslag had iets triest. Iets dat hij niet thuis kon brengen, maar waar hij verder ook niet bij stil stond. Er werd drank besteld, gelachen en geleefd.

Als hij uren later met haar naar het huis van een collega wandelt, waar ze de nacht door zal brengen, voelt hij zich licht aangeschoten van het bier dat hij heeft gedronken. Een aangenaam gevoel, dat hem net dat beetje moed geeft om even later achter haar de steile trap op naar boven te lopen. Zonder de lichte roes van de alcohol, had hij ongetwijfeld bij de deur afscheid van haar genomen.

'Bea is er niet,' zegt ze, terwijl ze een sleutel in het sleutelgat steekt en de deur opent.

'Bea?'

'Mijn collega, Bea Wijtman, ze is er niet. Ze zit op Mallorca en komt pas volgende week terug. Ik verzorg haar planten.'

'En blijf jij al die tijd hier?'

'Nee, alleen vannacht, ik ga morgen weer naar huis. Wil je iets drinken?'

'Een glas water misschien.'

Ze haalt een glas water dat hij in één teug leegdrinkt.

Ze gaat tegenover hem zitten, slaat haar ene been over het andere en staart hem aan. Lang, te lang voor zijn gevoel. Hij voelt zich er ongemakkelijk bij en om zich een houding te geven, brengt hij het glas naar zijn mond en laat de laatste druppel naar binnen glijden. Hij voelt zich belachelijk en ze zal zeker denken dat hij nog nooit met een vrouw alleen is geweest. Toegegeven, veel vrouwen heeft hij niet

gehad en de nachten dat hij met hen het bed heeft gedeeld, kunnen op één hand worden geteld. Desondanks durft hij te beweren dat hij een zekere mate aan ervaring bezit, maar weet dat hij dat op dit moment allerm minst uitstraalt. Hij overlegt hoe hij de zaak verder aan wil pakken. Hij is tenslotte met haar naar boven gegaan en hier blijven zitten zonder een woord te zeggen lijkt hem geen goed idee.

Nog altijd kijkt ze hem aan en wacht kennelijk tot hij zijn mond opendoet. Ja, hij zal iets moeten zeggen.

'Wil je blijven slapen?'

Hij schrikt op uit zijn gepeins en haar directheid overvalt hem. De hele avond, vanaf het moment dat ze de kleine sombere kroeg verlieten, had ze zich tegen hem aangedrukt alsof ze bescherming en een veilige plek had gezocht. Hier, nu ze met hem alleen is, lijkt ze die bescherming niet meer nodig te hebben, maar neemt het voortouw en doet hem een voorstel dat hij eigenlijk had moeten doen voor zijn gevoel.

'Het is misschien te laat voor je om nu nog naar huis te gaan.'

Als hij de volgende dag wakker wordt is ze vertrokken. Op het kussen naast hem ligt een briefje: Ik ben om negen uur weggegaan. Trek de deur maar gewoon achter je dicht. Bedankt voor de geweldige nacht.

Hij kijkt op zijn horloge, half elf. Hij gaat op zijn rug liggen, kruist zijn armen onder zijn hoofd en staart naar het plafond. Precies boven zijn hoofd zit een bruine kring, die ongetwijfeld door lekkage is veroorzaakt. Er is speciale verf voor, weet hij. Je smeert het er op en de kring is verdwenen. Speciale verf moet het zijn, gewone verf dekt niet en de kring blijft zichtbaar.

Hij moet diep hebben geslapen toen ze vanmorgen uit bed is gestapt en daarna het huis heeft verlaten. Niets heeft hij gemerkt, niets gehoord. Hij voelt zich een beetje misselijk, komt ongetwijfeld van het bier gisteravond. Vandaag maar een beetje rustig aan doen en vanavond niet al te laat naar bed.

Hij sluit zijn ogen en denkt aan de afgelopen uren. Bedankt voor de geweldige nacht.

Niets weet hij van haar, zelfs haar naam niet.

'Namen zijn niet belangrijk,' had ze gezegd. 'Bovendien zien we elkaar naar alle waarschijnlijkheid nooit meer terug, wat heb je er dan aan als je weet hoe ik heet?'

Daarna was ze opgestaan en was hem voorgegaan naar de slaapkamer. Ze had haar slipje en beha aangehouden en was toen op de rand van het bed gaan zitten en had gekeken hoe hij zich had uitgetrokken. Hij voelde zich bespied en aarzelde zijn onderbroek uit te doen. Toen ze opstond zag hij pas dat ze mollig was. Een stevig lichaam, echter met alles in de juiste proporties. Het wond hem op, hij hield wel van mollige vrouwen. Toen ze even later samen in het tweepersoonsbed lagen en ze bovenop hem had gezeten, had de schuchterheid, die hij enkele minuten daarvoor nog had gehad, plaats gemaakt voor een bijna dierlijke opgewondenheid. Toen ze zich voorover had gebogen en haar volle borsten zijn gezicht raakten, had hij het gevoel handen tekort te komen. Hij masseerde haar zachte, stevige vlees en had de diepbruine tepels een voor een in zijn mond genomen, waar ze zich onmiddellijk hadden verhard. Met haar vochtige vagina wreef ze over zijn stijve penis. Zonder moeite gleed hij even later bij haar naar binnen.

Hij kijkt opzij, naar de plek waar ze heeft gelegen en legt zijn hand op haar kussen. Koud. Behalve het briefje, herinnert niets in het huis aan het feit dat ze hier ooit is geweest. Ze heeft niets achtergelaten, heeft niets vergeten. Alles, zelfs de herinnering, lijkt opgelost in het niets, alsof het nooit heeft plaatsgevonden.

'Je wordt geplaatst in paviljoen C, een paviljoen voor meisjes,' zegt Chris, terwijl hij Becky nauwkeurig in zich opneemt. 'Op het terrein staan vier paviljoens en in elk paviljoen werken vier leiders, waarvan er altijd twee aanwezig zijn, ook 's nachts.'

'Ik ben diep onder de indruk,' zegt Becky en voelt onmiddellijk de stekende ogen van mevrouw Schaafsma in haar gelaat prikken. Geen onaardig mens maar altijd zo betweterig en dat terwijl ze zelf geeneens kinderen heeft.

'De eerste zes weken blijf je binnen,' gaat Chris verder zonder aandacht te schenken aan de sarcastische opmerking. 'Tijdens deze periode mag je uitsluitend onder begeleiding naar buiten. De bewoners die op school zitten of werken moeten zich onmiddellijk na school- of werktijd bij de leiding melden. Zo niet, dan volgen er strenge sancties. Van iedere bewoner wordt verwacht dat hij of zij zich nauwlettend aan de regels houdt. Nou, dat was het voorlopig, de rest komt wel wanneer je hier komt wonen. Voorlopig logeer je hier,' zegt hij lachend, 'en we willen niet dat je meteen al een hekel aan ons krijgt.'

Mij een zorg, denkt Becky en wat die regels betreft: steek die maar in je reet.

'Wanneer word je zestien?'

'Over vier weken.'

'Heb je vragen?'

Becky schudt haar hoofd en haalt ongeïnteresseerd haar schouders

op.

'Geen vragen dus. Goed, dan zal ik Christien roepen, dan kan zij je het paviljoen laten zien.'

'Wie is Christien?'

'Een bewoonster van het huis,' zegt Chris en loopt het kleine kantoorje uit.

'Heb je werkelijk niets te vragen?' zegt mevrouw Schaafsma.

'Nee'.

'Maar er zal toch wel iets zijn dat je graag zou willen weten?' dramt mevrouw Schaafsma verder, 'denk eens goed na.'

'Heb ik al gedaan,' antwoordt Becky kort.

'Misschien schiet je straks nog iets te binnen.'

Na een paar minuten komt Chris terug met een meisje dat ongeveer dezelfde leeftijd moet hebben als Becky.

'Dit is Becky,' zegt Chris tegen Christien, 'ze komt binnenkort hier wonen en komt vandaag kennis maken en blijft een nachtje logeren.'

'Moet ik meteen al binnenblijven?'

'Nee, je kunt naar buiten als je dat wilt. Binnenblijven doe je vanaf het moment dat je hier woont, voorlopig ben je onze gast.'

'En zij?' vraagt Becky, met een hoofdknik naar Christien.

'Christien woont al een aantal maanden hier en zij mag naar buiten,' antwoordt Chris.

'Relaxed,' zegt Becky en verlaat zonder te groeten het kleine kantoorje, gevolgd door Christien.

'Waar gaan we heen?' vraagt Becky als ze bij Bob in de auto stapt.

'Een dorpje verderop. Ik weet daar een klein kroegje aan het water, we kunnen buiten op het terras zitten.'

Ze zijn de eerste gasten op dit vroege middaguur. Ze nemen plaats op het terras boven aan de dijk en kijken uit over het IJsselmeer. Beneden aan het kleine bruine steigertje liggen twee roeiboten en in de verte ligt IJburg. Nieuwbouw, blokken beton, zielloos, met straten en wegen die uiteindelijk allemaal weer naar de brug leiden, die zowel in- als uitgang is.

Een meisje met een paardenstaart en een klein wit schortje voor komt naar hun tafeltje en kijkt hen vragend aan. Enkele minuten later brengt ze twee glazen bier en wil meteen afrekenen.

'Schaaf, dat wil zeggen mevrouw Schaafsma, maar ik noemde haar Schaaf, had het internaat uitgezocht,' zegt Becky, als ze een slok bier heeft genomen.

'Ze had al een jaar lang lopen zeiken dat het zo niet langer ging en dat er niets van me terecht zou komen en al dat soort lulverhalen. Buiten mij om had ze eerst met m'n moeder gepraat en die was het roerend met haar eens geweest. Ik neem niemand iets kwalijk. Schaaf was tenslotte mijn voogdes en wilde alleen maar het beste voor me. M'n moeder zag het helemaal niet meer zitten met me. We hadden de hele dag de grootste ruzie met elkaar. Tot m'n dertiende had ze gewerkt en bleef, nadat ze gescheiden was, van de ene dag op de andere thuis. Ze hield me de hele dag in de gaten. Ik mocht dit niet, ik mocht dat niet, ik moest zo en zo laat thuis zijn en al die meuk. Ik werd er knettergek van. Ik moest opeens een heel ander leven gaan leiden en daar had ik geen zin in. Ik verdomde het, nou en dat gaf problemen natuurlijk. Toen kwam Schaaf met dat internaat. In het begin voelde ik er niets voor, maar toen ik er over nadacht leek het me wel wat. Weer eens iets nieuws. Eerst een nachtje logeren, dan naar huis om vakantie te houden en dan tot m'n achttiende daar wonen. Ja, ik zag het wel zitten, lekker op mezelf.'

Het is middernacht voorbij als Becky opschrikt van een enorm kabaal. Het komt uit de slaapkamer van haar moeder en zo te horen hebben ze weer eens de grootste heibel. Er wordt met deuren geslagen en het geschreeuw is niet van de lucht. Met overslaande stemmen gaan ze tegen elkaar tekeer en wat er precies gezegd wordt kan Becky niet verstaan. Ze kent dit soort ruzies zo langzamerhand wel. Moeder verwijt vader zijn voortdurende laveloosheid, het feit dat hij naar de hoeren gaat en dat hij dat doet van haar zuur verdiende geld. Vader daarentegen zal zeggen dat hij dat alleen maar doet omdat zijn vrouw nooit iets opruimt en het huis laat versmeren.

'Denk je dat ik in zo'n zwijnenstal wil zitten?!' had hij een paar dagen geleden nog gezegd.

'Een zwijn hoort in een zwijnenstal,' was het antwoord van moeder geweest. 'Eigenlijk zou je je hier dus heel goed thuis moeten voelen.'

'Barst teringhoer!'

Als vader het niet meer wist rondde hij een discussie altijd af met "barst teringhoer", "barst teringwif" of "val dood kankerhoer". Het lag hem in zijn mond bestorven. Meteen daarop begon hij dan tegen de kinderen te schreeuwen. Die kankerkinderen dit en die kankerkinderen dat. Altijd dezelfde cd.

'Luister goed, ik zeg het maar één keer en laat het heel goed tot je botte hersens doordringen,' hoort Becky haar moeder tekeer gaan, 'ik kots van je en ik laat me van je scheiden!'

De zoveelste keer denkt Becky. Ze doet het toch niet, uit angst dat

vader zijn dreigement, zelfmoord te zullen plegen waar zal maken. Ingespannen luistert ze. Vader zegt wat, maar Becky kan niet verstaan wat hij zegt. Dan hoort ze moeder weer.

'Er is geen weg meer terug, ik heb de scheiding al aangevraagd.'

Met een ruk komt Becky overeind. Heeft ze het goed gehoord? Moeder heeft de scheiding al aangevraagd? Dit is te mooi om waar te zijn! Vader schijnt er nogal van onder de indruk te zijn, hij zegt tenminste geen woord meer.

Plotseling staan Paul en Claudia in haar kamer.

'Heb je dat gehoord?' vraagt Claudia, terwijl ze het licht aandoet en op de rand van het bed gaat zitten.

'Ze gaan scheiden,' zegt Becky.

'Ze heeft de scheiding al aangevraagd,' zegt Paul.

'Ja,' antwoordt Becky, 'dat heb ik gehoord.'

'Hij rot op,' zegt Claudia, 'hij rot eindelijk op, de klootzak.' Ze balt daarbij haar vuist zoals tennissers doen wanneer ze een belangrijk punt hebben gescoord.

Dan laten ze zich in elkaars armen vallen en huilen van vreugde.

Bob staart over het water en weet niet wat hij moet zeggen. In zijn gedachten ziet hij drie kinderen samen op de rand van een bed, huilend van vreugde omdat hun vader eindelijk zijn biezen pakt. Hij kan het zich moeilijk voorstellen.

Na een paar minuten was de deur opengegaan en waren vader en moeder binnengekomen. Moeder was blijven staan, terwijl vader zich op een stoel liet zakken.

'Ik heb jullie iets te zeggen,' zegt moeder en kijkt naar de grond. 'Je vader en ik gaan scheiden, ik heb de scheiding al aangevraagd.'

'O,' zegt Claudia. Paul zwijgt en staart naar zijn moeder. Becky moet moeite doen om niet op te springen om een vreugdedans te gaan maken. Plotseling begint vader te huilen.

'Je weet niet wat je doet,' jammert hij tegen moeder, 'hoe moet het nu met de kinderen?'

Vol verbazing kijkt moeder hem aan.

'Hoe het nu met de kinderen moet? Jij durft werkelijk te vragen hoe

het nu met de kinderen moet?'

Voor het eerst van zijn leven weet vader niets te zeggen.

'Je bent nooit een vader voor ze geweest,' zegt moeder fel, 'ze zullen het ook wel zonder jou redden.'

Het is de eerste keer dat Becky haar vader ziet huilen en bijna vindt ze dit nog afschuwelijker dan wanneer hij laveloos is. Het is een walgelijke aanblik en ze voelt geen enkel medelijden, louter afkeer en verachting.

Schijnheilige klootzak, denkt ze, vuile, schijnheilige, gore klootzak! Ik hoop dat ik je nooit van m'n leven meer zie!

Dan verlaat moeder de kamer, onmiddellijk daarop gevolgd door vader.

Die nacht ligt Becky nog lang wakker en pas tegen de ochtend valt ze in slaap.

'Meteen de andere dag is hij opgerot,' zegt Becky, terwijl ze een shagje draait. 'Het is dat we geen vlag hadden, anders had ik die uitgehangen. Zonder een woord te zeggen is hij gegaan. Ik hoopte werkelijk dat ik hem nooit meer terug zou zien, de man interesseerde me geen barst, ik haatte hem alleen maar.'

Over het water komt een reiger in hun richting gevlogen. Hij landt op het steigertje en als Becky opstaat om een aansteker uit haar broekzak te pakken, vliegt hij luid schreeuwend weg.

'Hij vond onderdak bij vrienden van hem,' gaat Becky verder. 'Daarna heeft hij een tijdje in een caravan gewoond. Iedereen die gaat scheiden schijnt altijd eerst een tijdje in een caravan te gaan wonen. Misschien koop ik wel een paar caravans en verhuur die aan pas gescheiden kerels, loop ik nog binnen ook. Amper een jaar nadat hij van m'n moeder gescheiden was is hij weer getrouwd. Ik geloof dat z'n vrouw twintig jaar jonger is. Hij woont geloof ik in Lelystad. Maakt me eerlijk gezegd ook geen reet uit, voor mijn part woont hij op de Noordpool, wordt hij misschien opgevreten door een ijsbeer, zijn we er mooi vanaf.'

Op een gegeven moment moesten we voor de kinderrechtter ver-

schijnen in verband met de scheiding. De rechtszaak was in Rotterdam en m'n opa heeft ons gebracht. Ik was nog nooit in een gerechtsgebouw geweest en ik was bloednerveus. Goed, ik had dan wel niets strafbaars gedaan, maar toch. Het idee oog in oog met een echte rechter te staan, maakte me hartstikke zenuwachtig. We moesten wachten in een hal waar allerlei kerels in lange zwarte jurken rondliepen, het waren net doodgravers. We werden hartstikke giechelig, van de spanningen denk ik. Die rechter heeft alleen maar gevraagd bij wie ik graag zou willen wonen. Eigenlijk wilde ik het liefst op mezelf wonen, maar hij vroeg: "Wil je bij je vader of bij je moeder wonen?" Ik antwoordde dat ik bij m'n moeder wilde blijven en daarmee was de rechtszaak voor mij afgelopen. Ik vond het achteraf wel jammer dat het maar zo kort duurde. M'n vader begon in die rechtszaal opeens heel zielig te doen; dat hij z'n gezin zo zou missen, dat hij niet zonder z'n kinderen kon leven en al die meuk. Zou je zo'n klootzak niet wurgen?! Aan de ene kant was m'n moeder opgelucht dat ze van die aso af was, terwijl ze aan de andere kant toch ook wel verdriet had. Ik heb dat nooit begrepen, dat van dat verdriet dan, hè. Maar ja, ze waren natuurlijk ook wel heel erg lang bij elkaar geweest. M'n moeder nam, god mag weten waarom, ontslag en zat opeens de hele dag op haar krent in de kamer. Jezus nog aan toe wat was ze vervelend. Ik mocht verdomme niets meer. M'n hele leven was ik min of meer aan m'n lot overgelaten geweest en opeens werd ik aan alle kanten gecontroleerd.'

'Om negen uur binnen Becky en geen minuut later.'

'Negen uur? Bekijk het maar, ik kom thuis wanneer ik dat wil,' zegt Becky brutaal.

'Als je om negen uur niet thuis bent kom ik je halen en dan kom je de eerste week helemaal niet meer buiten.'

'Wou je me opsluiten?! Dat lukt je niet, ik klim langs de regenpijp naar beneden!'

Daarop verlaat Becky het huis en keert pas tegen twaalf uur weer terug.

'Waar ben je geweest?' vraagt moeder.

'Gaat je niets aan.'

'Weer bij die Angeline?'

'En wat zou dat?'

'Die is veel te oud voor je, zoek vriendinnen van je eigen leeftijd.'

'Dat maak ik zelf wel uit.'

'De hele week binnen blijven.'

'Barst, kankerwif!' zegt Becky, trekt de deur met een klap achter zich dicht en gaat naar boven.

'Angeline was een vrouw van bijna dertig, die ik had leren kennen via mijn broer. Ze woonde alleen op een flatje en leefde van een uitkering. Ze had een handeltje in damesondergoed. Allemaal van dat sexy spul, hartstikke mooi en peperduur. Volgens mij was het jatwerk. Ik zat er bijna elke avond te blowen en bier te drinken. Ik hielp haar met dat ondergoed. Prijskaartjes eraan hangen en in plastic zakjes doen. Ze had een vriend, Foppe, die coke smokkelde en die voor dat ondergoed zorgde. Hij was een Fries geloof ik. Als hij kwaad werd begon hij Fries of zoiets te lullen, ik verstond er geen moer van. Als hij niet kwaad was, was hij wel aardig. Hij gaf me hasj of wiet en soms kreeg ik weleens een tientje. Foppe woonde op zichzelf, ergens op een eenkamerwoning. Behalve dat ondergoed bracht hij ook verdovende middelen, die Angeline dan voor hem verkocht. Elke avond kwamen er mensen en er werd flink geld verdiend. Ik heb in die tijd een hoop mensen leren kennen, allemaal figuren die aan lager wal waren geraakt en leefden van een uitkering en van criminele activiteiten. Later, toen m'n moeder me de deur uit had getrapt, kwamen die kennissen me goed van pas. Bij Angeline rookte ik m'n eerste jointje. Het was best lekker. Ik voelde me heel rustig worden, heel relaxed.

Ik begon me steeds meer tegen m'n moeder af te zetten en toen ik op een dag zei dat ik m'n eigen potje wilde koken en dat ik m'n eigen kleren wilde wassen was de boot helemaal aan. Ze had duizend en één bezwaren, maar ik zette door. Daarbij kwam natuurlijk dat m'n vader uit de ouderlijke macht was gezet en niets meer over me te vertellen

had. Voor hem hoefde ik dus niet bang te zijn en voor Schaaf was ik het niet. Ik kookte voor mezelf en waste m'n eigen goed, dat ik ophing, opvouwde en streek. Ik leefde binnen het gezin, maar toch ook weer niet. Ik leidde m'n eigen leven zagezegd.

Na de lagere school kwam ik terecht op de IVO MAVO. De meeste tijd spijbelde ik. 's Morgens ging ik zogenaamd naar school en een half uur later zat ik al op Hoog Catharijne, beetje winkels kijken, beetje dieren aaien in de dierenwinkel en al die meuk.

Een maand nadat m'n vader het huis uit was gegaan, werd Paul op heterdaad betrapt bij een inbraak. Dit keer kwam hij 's avonds niet naar huis. Vanaf het politiebureau werd hij overgebracht naar de jeugdgevangenis en werd tot een jaar cel veroordeeld.

Omdat ik bijna nooit op school kwam en gek op dieren was, hadden ze op die IVO MAVO m'n moeder het advies gegeven me naar de land- en tuinbouwschool te sturen. Nou, dat werd helemaal een sof en na een paar maanden had ik het al bekeken. Ik was gek op kleine huisdieren; katten, honden, cavia's, en zo. Op die school hadden ze varkens, koeien, kippen en al die meuk. Boerderijdieren dus en daar vond ik geen zak aan.

Bovendien zag ik mezelf niet m'n hele leven in moeder aarde wroeten en van bomen en planten had ik helemaal geen kaas gegeten. Nee, dat was zwaar kloten op die school.

Op een dag moesten we kippen slachten. We zaten op een grasveldje achter de school en op dat grasveldje lag zo'n blok hout waar die kippen dan opgelegd werden. Er stond een kooi met een aantal kippen erin. Dat vond ik al zo zielig, al die beesten in zo'n kooitje.

"Pak er maar een kip uit, Becky," zei de leraar.

"Nee," zei ik, "dat doe ik niet."

"Ja maar die kip moet geslacht worden," zei die vent alsof dat bitter noodzakelijk was.

"Ik slacht die kip niet," zei ik, "ik verdom het en bovendien ben ik vegetariër."

"Je hoeft hem niet op te vreten," antwoordde hij en dacht natuurlijk leuk te zijn, "je hoeft hem alleen maar te slachten."

"Doe het zelf maar, klootzak," heb ik toen gezegd en ben weggegaan. De grootste heibel heb ik naderhand gehad. Bij de directeur komen en zo, een hele preek aan moeten horen en ik dacht alleen maar bij mezelf: jullie bekijken het maar met jullie school en jullie kippen en koeien. Vanaf dat moment spijbelde ik daar nog meer dan op de IVO MAVO. Weer hele dagen op Hoog Catharijne. Het enige leuke vak op die school was autotechniek. Vind je dat nou niet vreemd, autotechniek op een land- en tuinbouwschool?'

'Misschien werd dat gedaan omdat er op een boerderij met machines wordt gewerkt. Wil je nog iets drinken?'

'Mag ik nog een pilsje?'

Bob loopt naar binnen en bestelt een pils voor Becky en een cola voor hemzelf. Weer meteen afrekenen, ze is zeker bang dat ze er vandoor gaan.

'M'n moeder was ten einde raad en wist het ook niet meer,' vervolgt Becky haar verhaal als hij terugkomt.

'Claudia zat op een middelbare school bij ons in de stad, een huishoudschool of zoiets. M'n moeder vond dat ik daar dan maar naartoe moest, ik moest toch wat. Ik voor een gesprek naar die directeur. Ik had meteen al een pesthekel aan die vent. Hij keek met een air alsof hij ik weet niet wat voorstelde. Hij begon te vertellen wat er allemaal wel en wat er allemaal niet mocht op die school. Er mocht meer niet dan wel.

"Paffen?" vroeg ik op een gegeven moment.

"Wat bedoel je?"

"Mogen we paffen op het schoolplein?"

Die vent kreeg zowat een hartverzakking. Hij werd helemaal rood en zei: "Nee, er wordt hier niet gerookt, dat is ten strengste verboden."

"Dat kan dan wel zijn," zei ik, "maar als ik wil paffen dan paf ik."

Nou, het is er allemaal niet van gekomen, want hij wilde me niet hebben. Ik was te asociaal heeft hij later tegen m'n moeder gezegd. Bovendien had ik hem voortdurend met jij en jou aangesproken en dat deden zijn eigen kinderen niet eens, laat staan dat hij dat van een vreemd kind van veertien accepteerde. De lul! Maar ik ben nu eenmaal

zo opgevoed. Bovendien zwierf ik hele dagen op straat en kwam met allerlei straatfiguren in aanraking, nou en die spreken elkaar echt niet met u aan. In het gesprek dat mijn moeder met die schooldirecteur had, gaf hij haar het advies mij naar de Projectschool te sturen, een school voor moeilijk opvoedbare kinderen. Na de zomervakantie ging ik erheen. Dat was een toffe school, heel erg vrij. We hadden per dag maar vier uurtjes les en er waren maar twee lokalen, waarvan er een ingericht was als huiskamer. We hadden maar een paar vakken, Engels, wiskunde en nog een paar, maar dat weet ik niet meer. Eén keer per week moesten we koken. Het was af en toe een bende, niet te filmen. Op een dag kregen twee meiden ruzie. De een pakte een pakje boter en smeerde dat zo bij die ander in d'r haar. Gegierd hebben we.

In huis was het wel wat netter geworden nadat m'n vader was weggegaan, maar lang niet zoals het hoorde. Moeder ruimde wel meer op, maar echt schoonmaken deed ze niet en de was bleef op de tafel liggen. Soms lagen de kattendrollen dagenlang in de kattenbak, het stonk als de hel. Zo langzamerhand namen Claudia en ik een beetje het huishouden over. Op de een of andere manier begon het ons te storen. We hadden intussen een vaatwasser, een nieuwe wasmachine en een droger, dat was wel makkelijk natuurlijk.

Toen m'n vader de deur uitging ben ik opstandig geworden. Ik had een grote bek tegen iedereen en luisterde voor geen cent naar m'n moeder. Ik ging m'n eigen gang. Claudia was een heel ander kind. Echt brutaal tegen m'n ouders is ze nooit geweest, ze gehoorzaamde ook veel meer. Ze was wel vaak weg 's avonds, maar ja, ze was dan ook een paar jaar ouder. Of ze nog met mannen meeinging weet ik niet, ik heb het haar nooit gevraagd. Ze woont nu in de buurt van Delft, is getrouwd, heeft twee kindertjes en leidt een heel normaal, net leven. Haar man heeft een goede baan en het gaat er in dat gezin heel gewoon aan toe. Ze is hartstikke netjes. Alles is brandschoon en nergens ligt rommel. Ik ben er ooit eens op visite geweest, maar dat viel zwaar tegen. Haar man zei dat ik me beter moest gedragen of

anders maar weg moest blijven. Nou, dat heb ik toen maar gedaan. Rot op! Ik zie haar zelden, eigenlijk alleen op de verjaardag van m'n moeder.

Nadat m'n broer een paar keer bij verschillende inbraken was betrapt, kwam er een aantal keren een maatschappelijk werker bij ons thuis die gesprekken had met m'n moeder en m'n broer. Deze maatschappelijk werker is toen naar de kinderbescherming gestapt en die heeft vervolgens de raad opdracht gegeven een onderzoek in te stellen naar ons gezin. Drie keer hadden we zo'n kerel over de vloer die het naadje van de kous wilde weten. Het gezinssysteem doorlichten noemen ze zo iets.

Wist ik veel wat de gevolgen waren, ik heb honderduit verteld, hartstikke lekker zitten lullen. Die kerel van de raad is met hetgeen wij verteld hadden toen naar de kinderrechter gestapt en heeft daar even een boekje over ons opengedaan.

Twee maanden na de scheiding dook Schaaf op.'

Het is een regenachtige middag als er een kleine groene auto voor het huis stopt. Moeder en Becky zitten in de woonkamer en kijken tv. Uit de auto stapt een gezette vrouw van rond de vijftig. Ze sluit het portier van haar wagen af en komt het tuinpad opgelopen.

'Daar is mevrouw Schaafsma,' zegt moeder en staat op om de voordeur te openen.

'Wie?' vraagt Becky.

'Dat leg ik je zo wel uit,' zegt moeder en gaat naar de gang.

'Ik zou eens met je willen praten, Becky,' zegt mevrouw Schaafsma, als ze even later in de woonkamer op de bank zit.

'Waarom?' zegt Becky en schakelt met de afstandsbediener een andere zender in.

'Zet die tv uit,' zegt moeder.

'Nee, ik wil kijken,' antwoordt Becky en zet het volume wat hoger.

Moeder staat op en drukt het apparaat uit.

'Hé, blijf er met je poten vanaf!'

'U ziet het zelf,' wendt moeder zich tot mevrouw Schaafsma, 'ik heb u

niet te veel gezegd.'

'Je weet misschien dat je vader uit de ouderlijke macht is ontzet,' zegt mevrouw Schaafsma tegen Becky, die verveeld onderuit hangt, 'hij heeft geen enkele zeggenschap meer. Dat weet je toch?'

Becky geeft geen antwoord en kijkt haar alleen maar aan.

'Op last van de kinderrechter,' gaat mevrouw Schaafsma verder, 'ben ik aangesteld als jullie voogdes.'

Hoewel Becky er niet veel van begrijpt, weigert ze echter dat vervelende mens vragen te stellen. Ze wil dat die hotemetoot oprot zodat ze weer naar de tv kan kijken. Mevrouw Schaafsma heeft echter de dringende behoefte een en ander uit te leggen.

'Belangrijke beslissingen worden vanaf nu pas genomen, wanneer ik daar toestemming voor geef.'

'Op de eerste plaats kan ik mezelf heel goed redden,' zegt Becky, 'en op de tweede plaats heb ik altijd m'n moeder nog.'

'Je moeder is toeziend voogdes.'

'Wat is dat nu weer?'

'Een toeziend voogdes vervangt, indien dat nodig is de voogdes en ziet erop toe dat de belangen van het kind goed worden behartigd.'

'Ik kan heel goed op mezelf passen,' zegt Becky brutaal, 'daar heb ik niemand voor nodig.'

'Op welke school zit je?'

'Land- en tuinbouwschool.'

'Hoe vind je het daar?'

'Zwaar kloten!'

'Je hebt problemen gehad in verband met het slachten van een kip, heb ik gehoord.'

'Van wie heb je dat gehoord?' vraagt Becky en kijkt haar moeder aan.

'Ik heb al een paar gesprekjes met je moeder gehad en zij heeft mij het een en ander verteld. Ik heb ook een gesprek met de leerkrachten van de school gehad.'

Dit was toch werkelijk niet te geloven! Hoe haalde dat mens het in haar bolle hoofd?! Becky wil zeggen hoe ze over deze gang van zaken denkt, maar mevrouw Schaafsma dramt alweer verder.

'Je bent meer niet dan wel op school, Becky en als dat zo doorgaat vlieg je eruit.'

'Mij een zorg, scholen zat!'

'Vanaf nu wil ik dat je elke dag naar school gaat en ik wil geen enkele klacht meer horen.'

Langzaam komt Becky overeind.

'Wat?'

'Je hebt me goed gehoord,' zegt mevrouw Schaafsma, 'en ik hoop dat het duidelijk is.'

'Je kunt de pot op. Rot op en laat me met rust, ik heb geen kindermeisje nodig!'

Dan staat Becky op en verlaat zonder nog een woord te zeggen de kamer. Een half uur later zit ze bij Angeline en pakt ondergoed in plastic zakjes.

Vanaf dat moment komt mevrouw Schaafsma eens per week met Becky praten. Het naadje van de kous wil ze weten. Waarom Becky zo brutaal is, waarom ze niet naar haar moeder luistert, waarom ze haar eigen gang gaat, waarom haar vrienden allemaal zoveel jaar ouder zijn en van alles en nog wat. Becky hoort het allemaal aan, geeft mondjesmaat antwoord en denkt bij zichzelf: barst met je gezeik.

Na twee maanden, waarin geen enkele verbetering in het gedrag van Becky is opgetreden, besluit mevrouw Schaafsma hardere maatregelen te nemen, teneinde haar pupil in het goede spoor te krijgen.

'Ik zie dat je geen enkele moeite doet je aan te passen aan wie of wat dan ook. Je moeder is ten einde raad en op school weten ze het ook niet meer. Wat moet er in hemelsnaam van je terechtkomen?'

O, krijgen we dat?! denkt Becky. Als ze het helemaal niet meer weten zeggen volwassenen altijd: wat moet er in hemelsnaam van je terechtkomen?

Ze haalt haar schouders op en hoopt dat Schaaf snel klaar is, want ze heeft met Angeline afgesproken.

'Wil je je broer achterna en ook in de jeugdgevangenis terechtkomen?'

'Waar slaat dit op?!' vraagt Becky agressief.

'Dat je dezelfde kant opgaat als je zo doorgaat.'

'Kom op mens. Mijn broer heeft inbraken gepleegd, ik luister niet naar m'n moeder, ga m'n eigen gang en spijbel. Voor zover ik weet word je daar niet voor opgesloten.'

'Van kwaad tot erger,' zegt mevrouw Schaafsma, die kennelijk gelijk wil hebben. 'In overleg met de kinderrechter heb ik besloten je naar een internaat te sturen.'

'Naar een wat?'

'Naar een internaat, daar blijf je tot je achttiende.'

'Mij best,' zegt Becky, 'was dat alles?'

'Je hoort hier nog meer over,' zegt mevrouw Schaafsma.

'Dat zal wel, de groeten!'

'In een later gesprek heeft Schaaf me alles nog eens duidelijk uitgelegd. Aan de ene kant interesseerde het me geen reet, maar aan de andere kant was ik bloednieuwsgierig. Mijn vader was door de rechter uit de ouderlijke macht gezet, omdat hij altijd bezopen was en zich niets van zijn kinderen aantrok. Omdat mijn moeder niet slecht voor ons was, maar toch ook weer niet in staat was ons optimaal te verzorgen, heeft toen de kinderrechter op advies van de kinderbescherming, je weet wel, die kerel tegen wie ik zo lekker had zitten ouwehoeren, mijn moeder aangewezen als toeziend voogdes. Dit was een wassen neus, want het kwam erop neer dat zij ook geen moer meer te vertellen had. Omdat wij nog minderjarig waren en er toch iemand verantwoordelijk moest zijn, heeft de kinderrechter een voogdes aangewezen en dat was dus Schaaf. Zij moest dus in de gaten houden of wij goed werden verzorgd en of we wel op het rechte pad bleven en al die meuk. Moeder mocht af en toe ook wat zeggen, maar de uiteindelijke beslissingen werden toch genomen door Schaaf. Volgens mij is alles aan het rollen gegaan doordat mijn broer zich heeft laten betrappen bij die inbraken. Het maatschappelijk werk vond het nodig met hem en mijn moeder te komen praten en die pief heeft natuurlijk gezien dat het bij ons thuis niet normaal toeling. Hij is toen

naar de kinderbescherming gestapt en heeft gezegd dat ze maar eens een kijkje bij ons moesten nemen. Die hebben gekeken, een lekker rapportje opgemaakt en zijn daarmee naar de kinderrechter gegaan. Die kerel is zich een beroerte geschrokken natuurlijk, wilde er vanaf en heeft toen een voogdes aangewezen. Schaaf was dus de voogdes over de kinderen, maar eigenlijk was ze gewoon de baas in huis.'

Twee maanden na het eerste gesprek met Becky krijgt Bob zijn eerste epileptisch insult. Bij het opstaan heeft hij hoofdpijn en voelt zich gedesoriënteerd. Hij heeft het gevoel zich in een vreemd huis, in een vreemde omgeving te bevinden. Het denken kost hem moeite en zijn gedachten hebben kop noch staart. Woorden, zinnen, flarden, die als een onsamenvangende staccato van de ene naar de andere kant van zijn hoofd lijken te schieten en die zich niet laten vangen.

Zachtjes, om Eva niet te wekken, doet hij de slaapkamerdeur achter zich dicht. Op blote voeten staat hij voor het raam en staart naar buiten.

Het miezert en de regen heeft een ragfijn gordijn opgetrokken. Aquarel in zwart grijze tinten. De huizen tekenen zich grauw af tegen de horizon en lijken in het niets te verdwijnen, op te lossen in de sluier van de motregen. Alles gaat gewoon door. Het verkeer, de mensen op straat, de trams, de geluiden. Plotseling beseft Bob dat er een dag zal komen dat hij dit alles niet meer mee zal maken en dat ook dan alles gewoon zijn gang zal gaan. Het dringt opeens tot hem door dat er geen toekomst meer is, alleen nog een verleden, met de daarbij behorende herinneringen. Nog nooit heeft hij de afgelopen periode zo bewust stilgestaan bij het feit dat hij een mens zonder toekomst is geworden. Het beetje toekomst dat hem nog gebleven is, past in de holte van zijn hand. Onwillekeurig maakt hij een vuist, als ware het, dit kleine beetje goed vast te houden en te koesteren.

De weinige toekomst die hem rest zal hij moeten benutten, om het

doel dat hij zichzelf heeft gesteld, te bereiken. Een vuist blijven houden nu, niet verslappen, zijn hand niet openen.

Op zijn tenen loopt hij naar de slaapkamer. Eva slaapt nog, het is zaterdag en ze hoeft niet naar haar werk. Vandaag geen cijfertjes en berekeningen. Maandag maar weer. Hij voelt een lichte tinteling in zijn armen en benen. Hij probeert er niet aan te denken. Afleiding is een goede remedie. Koffie zetten, een eitje koken voor Eva. Ze is gek op eieren. Hij denkt aan zijn moeder, die je midden in de nacht wakker kon maken voor een gekookt ei. Eva heeft zijn moeder nooit gekend. Ze overleed lang voordat Eva in zijn leven kwam. Hij heeft over haar verteld. Heeft foto's laten zien. Hij denkt aan Becky en aan de verhalen die ze hem vertelt. Elke week weer, met een enthousiasme en een luchtigheid alsof het een ander betreft. Vervelend dat zijn gedachten zo heen en weer schieten. Concentratie is geboden. Niet teveel tegelijk willen nu, alles even in volgorde.

Bedankt voor de geweldige nacht, had er op het briefje gestaan. Hij had met de gedachte gespeeld het te bewaren, maar het uiteindelijk op straat in een prullenbak gegoooid. Hij wist haar naam niet eens en terugzien zou hij haar naar alle waarschijnlijkheid nooit meer. Gek dat je zo intens met iemand kunt samenzijn en dat daarna de wegen zich scheiden, alsof er nooit iets was voorgevallen.

Een paar weken nadien was hij naar het adres gefietst waar Bea Wijtman woonde. Hij kende haar niet en wist ook niet of ze enig idee had wat er zich in die ene nacht had afgespeeld. Of ze wist dat twee mensen de liefde hadden bedreven in haar slaapkamer, in haar bed. Toen ze de deur opende had hij nagenoeg onmiddellijk spijt dat hij was gekomen. Ja, de vrouw die hij beschreef was haar collega, maar zij kende hem niet en was niet van plan haar naam en adres zomaar aan een wildvreemde man te geven. Wel wilde ze weten waarom hij deze informatie wilde hebben. Even had hij op het punt gestaan te zeggen wat er was gebeurd die avond en nacht, maar aangezien ze leek te volharden in haar houding, hield hij dat voor zichzelf. Stel je voor dat ze het niet wist en wanneer hij uit de school zou klappen, zou hij mogelijk haar collega in de problemen brengen. Nee, hij liet het

hierbij, verontschuldigde zich en ging.

Het tintelen in zijn armen en benen wordt heviger. Misschien moet hij even gaan zitten. Goed doorademen, even ergens anders aan denken. Plotseling begint hij met zijn benen en armen wild om zich heen te slaan. Er is geen controle, zijn ledematen lijken een eigen leven te leiden. Dan wordt het zwart voor zijn ogen en zinkt hij weg in een diepe duisternis.

Erik is zesentwintig. Hij heeft het land aan werken, leeft van een uitkering en brengt zijn tijd door op straat. Overdag is hij te vinden op die plekken waar veel mensen samenkomen; warenhuizen, de markt, de hal van het station, drukke winkelstraten. Hoe meer mensen bij elkaar, hoe liever het Erik is. Hij is een meester in zijn vak, hij werkt snel en onopvallend en uitsluitend bij vrouwen. Dat is niet van de ene dag op de andere gekomen, dat heeft enige tijd geduurd, maar hij heeft er dan ook veel tijd in geïnvesteerd. Urenlang heeft hij door warenhuizen geslenterd, op de markt rondgehangen en op de perrons gekeken naar de reizigers.

'Mensenkennis is belangrijk,' zegt Erik. 'Je moet de mensen aankijken om te kunnen weten of het zal lukken. Als je niet zeker van je zaak bent, als je ook maar een greintje twijfelt, moet je het niet doen.'

Als hij eenmaal zijn oog op iemand heeft laten vallen is er geen weg meer terug. Minutenlang volgt hij zijn slachtoffer, hij laat het niet meer los. Kort voordat hij tot actie overgaat loopt hij aan zijn slachtoffer voorbij. Na een meter of tien draait hij zich om en loopt weer terug. Vlakbij de vrouw aangekomen doet hij alsof hij struikelt en laat zich pardoes tegen de uitverkorene aanvallen. Met één hand houdt hij zich vast aan haar jas, terwijl hij met zijn andere hand haar portemonnee rolt.

'Nooit meteen wegrennen, dan krijgen ze argwaan. Doen alsof je je bezeerd hebt, excuus aanbieden en dan rustig weglopen.'

Veel zakkenrollers botsen tegen iemand aan kort voordat ze hun

slachtoffer beroven, het is een oude truc en sommige slachtoffers bezitten de helderheid van geest dan ook onmiddellijk naar hun portemonnee te zoeken. Soms ook werkt een zakkenroller met een partner. Erik niet, Erik werkt alleen.

'Alleen maar gezeik,' zegt Erik, 'en bovendien moet je de buit ook nog delen. Nee, ik werk alleen. Twee, drie vrouwen bij elkaar is het beste. Een vrouw alleen begint onmiddellijk te krijsen wanneer ze de truc doorheeft. Meerdere vrouwen bij elkaar gaan eerst staan te overleggen. 'Heb je wel overal goed gekeken? Voel eens in je andere zak.'

Elke dag twee, drie overvallen loont de moeite. Erik hoeft er niet rijk van te worden, maar ziet het als leuke aanvulling op zijn uitkering. Betrapt is hij nog nooit.

Op het marktplaatsje is een snackbar. Erik komt er graag en veel, er is altijd wel iemand die hij kent en met wie hij praat, tijd genoeg.

Als Becky er op een middag samen met Paul staat, ontmoet ze hem. Paul kent hem, Becky niet. Erik is gecharmeerd van het knappe meisje met haar getinte huid en ook Becky vindt hem wel aardig. Als Paul even later weggaat, blijft Becky staan en praat nog wat met Erik.

De dagen daarna is Becky steeds vaker te vinden in de buurt van de snackbar. Naar binnen gaan doet ze niet, ze heeft immers geen geld. Er hangen voor de snackbar echter altijd genoeg jongens en meisjes rond met wie je kunt praten. Een paar dagen nadat ze Erik voor het eerst heeft ontmoet ziet ze hem weer terug.

'Hoe heet je ook alweer?'

'Becky.'

'Wil je een frietje? Iets anders?'

'Een frietje is goed.'

'Zullen we een eindje lopen?' vraagt Erik, als hij Becky even later haar frietje geeft.

'Mij best.'

'Hoe oud ben je?'

'Vijftien.'

'Zit je nog op school?'

'Projectschool.'

'Projectschool, wat is dat in godsnaam?'

'School voor moeilijk opvoedbare kinderen.'

'Toe maar. Ben je zo moeilijk dan?'

'Ik vind van niet,' zegt Becky lachend.

Ze steken de straat over en slenteren onder het spoorviaduct door. Boven hun hoofden rijdt een trein, het is een oorverdovende herrie. Aan het eind van het viaduct, slaan ze rechtsaf. Hier ligt een klein parkje.

'Zullen we even op een bankje gaan zitten?' vraagt Erik.

'Mij best.'

'Heb je verkering?'

'Nee,' zegt Becky, 'zoek je verkering dan?'

Erik kan er wel om lachen.

'Ik vind je wel aardig,' zegt hij.

'Je weet niet wat je zegt, ik ben een moeilijk opvoedbaar kind.'

'Zullen we wedden dat je helemaal niet zo moeilijk bent,' zegt Erik lachend.

'Probeer het eens,' zegt Becky rustig en gooit met een achteloos gebaar het lege frietbakje in de struiken.

Plotseling pakt hij haar vast en kust haar op haar mond. Niet teder, niet liefdevol, maar met een hartstochtelijke passie dat Becky er geweldig van schrikt. Dan echter beantwoordt ze zijn kus en geniet ervan.

Er gaat nu geen dag meer voorbij dat Erik en Becky elkaar niet treffen. Ontmoetingsplaats is het bankje voor de snackbar. Erik trakteert op een frietje en zonder te overleggen lopen ze dan automatisch naar het kleine park en zitten even later op de houten bank.

'Weet je wat ik zou willen?' zegt Erik na een paar dagen.

'Ik kan me er wel iets bij voorstellen.'

'Wat dan?'

'Jij wilt neuken,' zegt Becky, alsof het de normaalste zaak van de

wereld is.

'Jezus meid, hoe raad je het zo?'

'Denk je dat ik dat niet gezien heb?' zegt ze en kijkt naar zijn kruis.

'En jij? Wil jij dat ook?'

'Vanavond ben ik alleen thuis, m'n moeder gaat om tien uur weg.'

Om tien voor half elf loopt Erik achter Becky aan de trap op naar boven.

'Is er niemand thuis?'

'Nee, ik ben helemaal alleen.'

'En als er nu iemand komt?'

'Ik doe de deur aan de binnenkant op slot,' zegt Becky en voegt meteen de daad bij het woord.

Erik gaat op de rand van haar bed zitten, terwijl Becky in het midden van de kamer blijft staan. Ze voelt zich allesbehalve op haar gemak. Ze is tenslotte nog nooit met iemand naar bed geweest.

'Kom eens naast me zitten.'

Aarzelend gaat Becky naast hem zitten. Ergens binnenin begint het te trillen, niet heftig, maar het stoort.

Dan laat Erik zich achterover vallen, trekt Becky met zich mee en gaat bovenop haar liggen.

Becky voelt dat er geen weg meer terug is en besluit het dan maar te laten gebeuren. Bovendien windt het haar wel op.

'Kleed je uit,' zegt Erik en komt overeind.

'Jij ook.'

'Niet zeuren, kom hier,' zegt Erik lachend en trekt haar trui over haar hoofd. Becky verweert zich niet en steekt haar armen in de lucht.

'Doe je zelf je beha uit of moet ik het doen?'

'Doe jij het maar,' zegt Becky en draait zich om, 'dat heb je vast wel vaker gedaan.'

'Niet waar,' liegt Erik, 'het is de eerste keer.'

Ze heeft mooie borsten. Klein en stevig met diepbruine mini tepeltjes.

Dan kleden ze zich beiden helemaal uit en gaat hij bovenop haar liggen.

'Het was een sof,' zegt Becky, als ze weer in de auto zitten op weg naar huis. 'Jezus nog aan toe, wat een sof! Hij wilde alleen maar neuken, klaarkomen, het was net een stier.'

'Was het zo erg?' vraagt Bob, terwijl hij moet glimlachen om die stier.

'Toen we eenmaal uitgekleet waren was het in een poep en een scheet voorbij. Hij dook er bovenop, haalde hem een paar keer heen en weer en voordat ik het wist was het gebeurd. Het deed bovendien nog hartstikke zeer ook.'

'Was het toen over tussen jullie?'

'Het heeft nog drie maanden geduurd en we zijn nog een paar keer met elkaar naar bed geweest. Ik vond het zwaar kloten en na de derde of vierde keer heb ik gezegd dat ik ongesteld was en ben dat de rest van de verkering gemakshalve maar gebleven. Nee, zo hoefde dat voor mij niet. Na een paar weken had ik al helemaal geen zin meer in die gozer en wilde wel van hem af. Maar hij bleef maar komen, het was net de krant. Lekker makkelijk zo'n goedkoop hoertje zal hij wel gedacht hebben. Nou, dan was hij toch mooi aan het verkeerde adres. Na de tweede keer wilde hij blijven slapen. Ik heb geluld als Brugman, maar hij verdomde het om weg te gaan. Goed, zei ik, maar morgen om zeven uur ben je opgerot want om half acht komt m'n moeder thuis. M'n moeder werkte inmiddels weer als nachtzuster in het ziekenhuis. Tegen half twaalf heb ik gezegd dat ik nog even naar Angeline moest. Ik ben daar meteen maar gebleven. Ik had helemaal geen zin om de hele nacht met hem in één bed te liggen. Laat die klootzak zich nou verslapen! Nou, de boot was goed aan natuurlijk. M'n moeder steekt d'r kop om de deur en ziet die gozer liggen. Ze heeft niets gezegd en is naar bed gegaan. Tegen etenstijd kwam ik thuis, zo stoned als een aap en verlangde naar rust, lekker met mezelf.

"Waar ben jij geweest?"

"Overal en nergens."

Dat zei ik altijd als m'n moeder vroeg waar ik was geweest.

"Zeker weer bij die Angeline."

Het was altijd: die Angeline, nooit Angeline. Daar kreeg ik altijd de

pest over in.

"Er lag vanmorgen een vreemde vent in je nest. Ben jij nou helemaal besodemieterd, snotneus?!"

"Maak je niet druk, ik lag er toch niet naast, wel?"

"Rot op naar je kamer, slet!"

Einde discussie. Ze heeft het er nooit meer over gehad. Op een gegeven moment ben ik gewoon niet meer naar die snackbar gegaan. Tegen m'n moeder zei ik dat ze maar moest zeggen dat ik bij m'n vriend was als hij aan de deur kwam. Een hele tijd later zag ik hem met een meisje lopen ... het arme kind.'

Bob draait de auto de gracht op en stopt voor de ingang van haar verblijf.

'Tot volgende week.'

'Jezus wat een sof,' zegt ze als ze uitstapt, 'net een stier.' Dan verdwijnt ze door de groene houten deur en rijdt Bob weg.

'Ben je bang om dood te gaan?'

'Om je de waarheid te zeggen ben ik er niet meer zo mee bezig, ik *wil* er ook niet mee bezig zijn. Het is een onomkeerbaar gegeven, waar niemand iets aan kan veranderen. Ik kan de tijd die me nog rest wel heel erg bang zijn, maar wat schiet ik daarmee op? Ik wil mijn tijd zinvol besteden en tot nu toe vind ik dat me dit aardig lukt.'

Aan de andere oever van de rivier zet de kleine pont zich in beweging. De schroef aan de achterzijde van het vaartuig stuwt het water omhoog, dat met witte koppen zijn weg over de rivier zoekt.

'In het begin, ja, toen ik het net had gehoord, ja, toen was ik bang, doodsbang, om die woordspeling maar eens te gebruiken. Het lijkt echter wel of alles op den duur gaat wennen, zelfs de wetenschap dat je nog maar een bepaalde tijd te leven hebt.'

'Misschien heeft het te maken met het feit dat je een doel hebt gevonden.'

'Becky.'

'Ja.'

'Ik denk het en misschien omdat ik me goed voel en ik lichamelijk niet word herinnerd aan het feit dat ik ongeneeslijk ziek ben. Aan de andere kant besef ik tegelijkertijd dat mijn situatie opeens kan verslechteren. De eerste tekenen hebben zich al geopenbaard.'

'Je epileptisch insult.'

'Ik wil er niet aan denken, zeker nu niet.'

Eva had hem gevonden. Ze had hem horen vallen en was geschrokken

opgestaan. Hij lag op de grond, sloeg met zijn armen en benen om zich heen en zijn ogen waren half geopend. Eva had hem op zijn zij gedraaid en een kussen onder zijn hoofd gelegd. Na enkele minuten was de aanval voorbij. Hij was doodmoe geweest, was naar bed gegaan en had een paar uur geslapen.

Door het insult werd hij nogmaals met de neus op de harde feiten gedrukt en beseftte hij meer dan eens dat er in zijn hoofd een proces gaande was, dat niet gestopt kon worden. Een proces waar geen invloed op uitgeoefend kon worden. De medische wetenschap was aan het eind van haar kunnen en kon niets meer voor hem betekenen. Misschien zou het bij dit ene insult blijven, misschien zouden er meerdere volgen. Tevens beseftte hij dat het verloop van zijn ziekte weleens sneller zou kunnen gaan dan hij had gehoopt. Maar wat had hij dan gehoopt? Had hij tijd verbonden aan het verloop van zijn ziekte? Met een hersentumor van de gradatie die hij had, was elke dag meegenomen. Hij kon een bloeding krijgen, uitvalsverschijnselen, desoriëntatie, incontinentie misschien. Het kon plotseling komen, zonder tekenen vooraf.

'Ik wil op een menswaardige manier sterven, Eva.'

Ja, dat had hij gezegd en Eva had gezegd dat ze het had begrepen. Hij had wederom een afspraak met de huisarts gemaakt en samen met Eva zat hij twee dagen later bij hem in de spreekkamer.

Er verzamelen zich steeds meer fietsers op het smalle weggetje dat naar de aanlegsteiger van de pont voert, om zich binnen enkele minuten allemaal door de schipper naar de overkant te zullen laten brengen.

'We zouden er eens tussenuit moeten.'

'Er tussenuit? Waarheen?'

'Achterhoek. Klein hotelletje. Lijkt je dat wat?'

Eva was onmiddellijk enthousiast geweest.

'We nemen de fietsen mee.'

'Ja, laten we dat doen.'

'Leuk,' zegt Eva.

'Weet je,' zegt Bob, zonder haar aan te kijken, 'eigenlijk maak ik me

meer zorgen om jou dan om mijzelf. Jij moet straks alleen verder, leven zonder mij.'

'Misschien ben je wel voortdurend om me heen en heb ik daar steun aan.'

'Voordat ik werd geboren was er niets en dat zal na de dood hetzelfde zijn.'

Bob staart over de rivier. De pont komt langzaam naderbij. Als hij het midden van de rivier gepasseerd is, wendt de schipper zijn vaartuig en vaart met een grote bocht op de aanlegsteiger af. Er komt beweging in de wachtende rij. Men schuift naar rechts, om de fietsers en de voetgangers die van de pont komen er zo direct ongehinderd door te kunnen laten. De laadklep van de pont schuurt snerpnd over de stenen en langzaam komt het vaartuig tot stilstand.

'Jammer.'

'Wat is jammer?'

'Dat je er zo over denkt.'

'Dat is toch niet nieuw voor je?'

'Nee, maar ik blijf het jammer vinden.'

'Er is geen hiernamaals, Eva, net zomin als er een God bestaat. God is een creatie van de mens en niet omgekeerd. De mens wordt op de wereld gezet om zich voort te planten en op deze manier zijn soort in stand te houden. Dat is alles.'

'Maar wat heeft het leven, ons bestaan, dan voor zin?'

'Dat is een van de vele vragen waarop geen antwoord mogelijk is. Het leven, alles om ons heen, één groot enigma, één groot raadsel. Wie het weet mag het zeggen.'

Inmiddels hebben de laatste mensen de pont verlaten en hun weg vervolgd.

De nieuwe passagiers zetten hun fietsen tegen elkaar en nemen plaats op de houten bankjes. De schipper heeft een donkerbruine, verweerde leren tas voor zijn buik gebonden en int van iedereen het geld voor de overtocht. Voor iedere passagier een kaartje. Dan loopt hij de vier treden omhoog naar zijn stuurhut en manoeuvreert zijn vaartuig naar de andere oever. Dag in dag uit, met het ritme van het eeuwig

stromende water.

'Een paar nachten geleden droomde ik dat ik stierf.'

Ze zitten aan het water, Bob en Eva. Achter hen in het gras liggen de fietsen. Aan de overkant de kade van de oude hanzestad met zijn markante torens, die hoog boven de huizen uitsteken. Er varen schepen voorbij en bij de brug nemen ze vaart terug. Sommige schepen draaien midden op het water en varen achterstevoren onder de brug door. Er rijden veel auto's over de brug, soms een trein.

'Het was een bijzondere gewaarwording,' gaat Bob verder. 'Het werd heel langzaam steeds donkerder en stiller om mij heen en ik weet nog dat ik dacht: nu ga ik dood.'

'Bijzonder,' zegt Eva.

'Het was alsof ik terugging.'

'Terugging?'

'Ja, ik weet niet hoe ik het anders uit moet drukken. Het was alsof ik terugging naar mezelf, steeds dieper en dieper. Misschien wel terug naar de plek waar ik vandaan gekomen ben.'

'Waar ben je voor jouw gevoel dan vandaan gekomen?'

Bob staart over het water. Er vaart een schip voorbij en veroorzaakt een flinke golfslag. Het water spoelt over het zand aan de oever van de rivier, om zich meteen weer terug te trekken. De rivier laat niet los. Vicieuze cirkel. Spel der natuur.

'Het leek alsof ik teruggezogen werd.'

'Teruggezogen? Waarheen teruggezogen?'

'Naar nergens, naar het absolute niets, naar absolute stilte.'

Eva weet niets te zeggen. Ze pakt zijn hand en samen zwijgen ze. Starend over de rivier en naar de kade tegenover hen.

'Weet je wat nou zo vreemd is?'

'Nou?'

'De wetenschap geen toekomst meer te hebben. Ik ben een mens zonder toekomst geworden, Eva en dat is een niet nader te omschrijven gevoel.'

Eva kijkt hem aan en strijkt met haar hand over zijn wang.

'Mijn toekomst past in de palm van mijn hand en soms betrap ik

mijzelf erop, dat ik een vuist maak. Ik denk dat ik krampachtig probeer het kleine beetje toekomst dat ik nog heb vast te houden. Ja, dat zal het zijn, denk ik.'

Het internaat bestaat uit vier paviljoens, opgetrokken uit zware, grauwe bakstenen en ogen onvriendelijk en somber. Het gehele complex, dat aan het einde van de vorige eeuw werd gebouwd, bestond uit zeven paviljoens en diende als weeshuis.

In negentienhonderd vierentwintig werden er drie gebouwen afgebroken en vond er in de resterende vier een ingrijpende renovatie plaats en werden de gebouwen aangepast aan de normen van de tijd. Vanaf dat moment diende het complex als kostschool voor kinderen van gegoede burgers. Aangezien de kostschool op een steenworp afstand van de Duitse grens lag en veel Duitsers hun kinderen naar deze kostschool stuurden, ging men zelfs zover enkele Duitse leerkrachten in dienst te nemen. Voorwaarde was, dat zij naast hun moedertaal het Nederlands machtig waren.

Kort na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog werd de kostschool opgeheven en tot negentienhonderd drieënvijftig stonden de gebouwen leeg. De gemeente, onder wiens beheer het complex viel, zat ermee in haar maag. De Raad voor de Kinderbescherming tenslotte kocht het van de gemeente en vanaf dat moment diende het als opvoedingsgesticht voor moeilijk opvoedbare kinderen en kinderen die met justitie in aanraking waren geweest. In de omgeving van het gesticht sprak men van het 'spinnenkoppenhuus' en ouders van ongehoorzame kinderen dreigden menigmaal hun kind erheen te zullen brengen, als ze niet beter zouden luisteren.

Nog altijd heeft het complex dezelfde functie, alleen werd de naam

opvoedingsgesticht veranderd in internaat en werden de regels met de jaren aangepast.

Er is een meisjespaviljoen, een jongenspaviljoen en twee zogenaamde gemengde paviljoens, waar jongens en meisjes tezamen wonen.

Elk paviljoen heeft vijf leiders, waarvan er altijd twee aanwezig zijn. De regels zijn streng en er wordt slechts bij hoge uitzondering en met een zeer goede reden vanaf geweken. Bij overtreding van de regels volgen er onmiddellijk sancties, zoals het intrekken van een aantal verlofweekenden.

De zon is haar hoogste punt reeds gepasseerd, als de kleine groene auto van mevrouw Schaafsma voor de hoofdingang van paviljoen C stopt. Mevrouw Schaafsma had de hele rit ontspannen tegen Becky zitten babbelen, die in stilte hoopte dat ze kramp in haar kaken zou krijgen en eindelijk op zou houden met haar vervelende gekwek.

'Zullen we je koffer meteen meenemen of zullen we eerst naar binnengaan?' vraagt mevrouw Schaafsma als ze uitgestapt zijn.

'Kan me niets schelen,' zegt Becky ongeïnteresseerd.

'Oké, neem dan je koffer meteen maar mee.'

Opgewekt, alsof ze blij is dat ze Becky af kan leveren en zij er geen omkijken meer naar heeft, bestijgt ze de treden van de trap. Met overgave drukt ze op de bel die een hels kabaal maakt in de gang die achter de grote deur ligt. Er klinken voetstappen en aan de binnenkant wordt een sleutel omgedraaid. Enkele ogenblikken later wordt de deur voor de komende zes weken voor Becky afgesloten.

Chris gaat hen voor naar het kleine kantoortje waar ze tijdens hun eerste bezoek ook hebben gezeten. Toen was moeder er nog bij, deze keer wilde Becky niet dat ze mee zou gaan.

'Tijdens je eerste bezoek hebben we al het een en ander besproken,' zegt Chris, nadat mevrouw Schaafsma en Becky hebben plaatsgenomen, 'we doen het vandaag dunnetjes over. Peter en Gerard ken je al van de vorige keer,' gaat hij verder. 'De andere twee collega's zul je in de loop van de week leren kennen. We hebben alle vijf exact dezelfde functie en wanneer er vragen of problemen zijn, is het dus

om het even met wie je hierover praat. Het is aan jou of je liever met de een of met de ander praat. Alles wat je aan een van ons vertelt, wordt altijd verder verteld aan de vier anderen.'

'Alles?'

'Je moet dat niet zo letterlijk nemen. Wanneer je mij vertelt dat het mooi weer is, dan zal ik dat niet verder vertellen. Wanneer je ruzie met een medebewoonster hebt gehad, dan wordt er uiteraard wel over gepraat.'

'Het heeft betrekking op je functioneren, je gedrag,' zegt mevrouw Schaafsma, 'begrijp je wel?'

'Ja.'

'Zou je ons dan nu willen vertellen waarom de kinderrechtter en mevrouw Schaafsma hebben besloten om je in een internaat te laten wonen?' zegt Chris.

'Dat heb ik de vorige keer al verteld,' zegt Becky en voelt absoluut geen behoefte dit voor de tweede keer te doen.

'Dat weet ik wel, maar er zou iets veranderd kunnen zijn.'

'Er is niets veranderd, alles is hetzelfde.'

'Vertel het toch nog maar een keer,' zegt Chris rustig.

Vooruit dan maar, denkt Becky, jij je zin.

'Ze vinden dat ik te brutaal ben en niet genoeg gehoorzaam. Ik ga te veel m'n eigen gang.'

'Vind je dat zelf ook?'

'Nee, dat vind ik niet, ik ben erg op m'n vrijheid gesteld. Ik heb geen kindermeisje nodig.'

'Ik kan me voorstellen dat je vindt dat je jezelf erg goed kunt redden,' zegt Chris, terwijl Becky hem achterdochtig aankijkt en zich afvraagt of ze in de maling wordt genomen. 'Je bent echter nog niet meerderjarig en tot die tijd dragen ouders de verantwoording voor hun kinderen. Je kunt jezelf aardig redden, maar de verantwoording schijn je niet goed aan te kunnen. Je gehoorzaamt niet of nauwelijks, je gaat je eigen gang, je bent hondsbrutaal en op school heb je er niets van gebakken. Je hebt na de lagere school drie scholen bezocht en op elke school waren problemen.'

'Dat lag niet aan mij!' zegt Becky fel, 'ze wilden geen rekening met m'n gevoel voor vrijheid houden.'

'Om eerlijk te zijn doen wij dat hier ook niet,' zegt Chris en slaat zijn ene been over het andere. 'De vrijheden van de bewoners worden door de leiding bepaald.'

'En als ik me daar niet aan houd?'

'Daar zullen wij wel voor zorgen. Vergeet niet dat je door de kinderrechter hier bent geplaatst. Met andere woorden: justitie heeft de beslissing genomen dat je hier moet wonen.'

Becky weet niet wat ze moet zeggen. In eerste instantie had ze er wel zin in gehad. Ze had gedacht dat ze meer vrijheden zou krijgen nu ze onder de voortdurende controle van moeder en Schaaf uit was. Chris lijkt echter roet in het eten te gaan gooien.

'Luister, Becky,' zegt Chris vriendelijk, 'het is hier geen gevangenis, geen gesticht, maar een internaat waar je best heel aangenaam kunt leven, mits je je aan de regels houdt.'

'Mag ik naar huis?'

'Iedere bewoner mag eens in de drie weken naar huis. Dat geldt dus ook voor jou. De eerste zes weken krijg je geen verlof. Je mag zonder begeleiding zelfs geen stap buiten de deur zetten als je niet op school zit of geen werk hebt. Na die zes weken worden er drie weken bijgeteld, dat houdt dus in, dat je pas over negen weken je eerste verlof kunt opnemen.'

'Mag ik ook niet in de omgeving wandelen bijvoorbeeld?'

'De eerste zes weken uitsluitend onder begeleiding.'

'Zwaar kloten,' zegt Becky uit de grond van haar hart.

'Bij wie zou je je verlof willen doorbrengen als het eenmaal zover is?'

'Bij Angeline.'

'Wie is Angeline?'

'Een vriendin.'

'Nee, dat mag niet. Je mag je verlof uitsluitend doorbrengen bij je moeder of naaste familieleden.'

Shit, denkt Becky, dat is een tegenvaller. Ze had al met Angeline afgesproken dat ze naar haar toe zou komen. Nou ja, dat was voor

later zorg, daar was wel een mouw aan te passen, als ze eerst maar met verlof was.

'Mag ik na die zes weken alleen maar met verlof?'

'Nee,' zegt Chris, 'na zes weken mag je de eerste drie maanden in het weekend één avond uit, vrijdag, zaterdag of zondag. Vrijdag- en zaterdagavond moet je om één uur binnen zijn, zondagavond om tien uur. Als die drie maanden om zijn mag je twee dagen per weekend uit. Door de week mag je, mits het binnen de perken blijft, 's avonds weg. Je moet dit van tevoren aanvragen en wanneer je verzoek wordt ingewilligd, moet je om tien uur weer binnen zijn.'

'Als ik nou werk heb bijvoorbeeld, moet ik na die zes weken dan ook onmiddellijk thuis komen als ik klaar ben?'

'Nee, dat hoeft niet, als je maar een half uur voor het eten binnen bent. Als je keukendienst hebt gelden er natuurlijk andere tijden.'

Jezus nog aan toe, denkt Becky, het lijkt wel een gevangenis.

'Wat ben je van plan te gaan doen?' vraagt Chris.

'Hoe bedoel je?'

'Nou, je zit niet meer op school, je zult iets moeten doen.'

'Ik wil in een garage werken, aan auto's sleutelen.'

'Heb je verstand van auto's?'

'Nee.'

'Toen je op de Projectschool zat heb je een paar uur per week in een dierenasiel gewerkt. Lijkt je het je geschikt om iets met dieren te doen?'

Verdomme, dat weten ze ook al, denkt Becky, Schaaf heeft behoorlijk over me geluld.

'Nee,' zegt ze, 'dat lijkt me niets, ik wil aan auto's sleutelen, zwaar werk, daar houd ik van.'

'Maar, Becky,' zegt mevrouw Schaafsma, 'je hebt helemaal geen verstand van auto's.'

Welja, denkt Becky, bemoei jij je er nou ook nog even mee. 'Alles is te leren,' zegt ze, 'ik wil met auto's werken.'

'We zullen zien wat we kunnen doen,' zegt Chris. 'Heb je nog vragen, Becky?'

Becky heeft geen vragen.

'Goed, dan zal Peter met je meegaan en je kamer wijzen. De rest van het huis ken je al, dat heeft Christien je de vorige keer al laten zien.'

'Waar is Christien?'

'Geen idee.'

'Wat moet ik verder doen?'

'Dat moet je helemaal zelf weten. Je kunt gaan en staan waar je wilt.'

'Zolang ik maar binnen blijf,' zegt Becky schamper.

'Zes weken,' zegt Chris rustig en met een glimlach.

Uit angst dat Schaaf nog een preek zal gaan houden, geeft Becky haar een vluchtige handdruk en stapt het kantoortje uit.

Over de binnenplaats waar het doorgaans zo rustig is, klinkt het geschreeuw van kinderstemmen. Een kleuterschooltje in het centrum van de stad. Ze hebben kennelijk speelkwartier en leven zich uit. Bob denkt aan zijn eigen schooltijd en in gedachten ziet hij weer het grote schoolplein, waar allerlei spelletjes werden gedaan. Eén van de meest geliefde spelletjes was 'overloperkje'. Een groep kinderen moest van de ene kant van het schoolplein naar de andere kant rennen. In het midden van het plein stonden een aantal medescholieren, die de overlopers aan moesten tikken. Was je eenmaal aangetikt, dan was de tikker verlost en moest de aangetikte in het midden staan. Bob vraagt zich af of zij vroeger ook zo schreeuwden zoals de kinderen achter de binnenplaats.

'Ik had al heel snel in de gaten dat het internaat niet de instelling was die ik mij had voorgesteld,' zegt Becky.

Ze zitten naast elkaar op haar bed, dat elke keer keurig netjes is opgemaakt. In de hoek van de kamer staat een bezem, die ze volgens Bob vaak hanteert, de vloer ziet er in ieder geval altijd brandschoon uit.

'Zal ik het raam dichtdoen, stoort het lawaai?'

'Nee, laat maar, kinderen storen me eigenlijk nooit.'

'De eerste zes weken zat ik binnen en verveelde me kapot. Ik hing een beetje in de woonkamer of zat op m'n eigen kamer. Ik las veel, leende

strips van andere meisjes of keek tv. De woonkamer was wel gezellig, ingericht met zitjes en zo. Er stond een stereotoeren en een tv en dat mocht je allemaal zelf bedienen. Tegenover het kantoortje, meteen naast de voordeur, was de keuken. Er waren twee vrouwen die voor het eten zorgden en twee bewoonsters moesten altijd helpen. Aardappels schillen, groente schoonmaken, tafel dekken, tafel afruimen, afwassen en al die meuk. Elke zondagavond werd het rooster samengesteld, ik was meteen de eerste week al aan de beurt en ik baalde als een stekker. Op de eerste verdieping waren de slaapkamers. Aan elke kant van de gang waren zes kamers. Ik had geluk, ik woonde min of meer apart, omdat mijn kamer meteen naast de trap lag. Eerst mijn kamer, dan de trap en dan de vijf andere kamers. Lekker rustig. In elke kamer stond een bureau, een bureaustoel, een leunstoel en een bed. Aan de wand hing een wastafeltje met warm en koud water. Je mocht de kamer zelf verder inrichten. Aan het eind van de gang waren de douches en toiletten. Als ik naar buiten wilde, moest ik wachten tot iemand van de leiding ging wandelen of voor een of andere klus naar buiten moest en dan mocht ik me aansluiten. De leiders waren helemaal niet onaardig of zo, er waren alleen hele strenge regels. De eerste weken sliep ik beroerd. Ik was gewend 's avonds over straat te zwerven of bij Angeline te zitten. Blows was er niet bij en dat was wennen natuurlijk. Bij het internaat hoorde een schooltje waar de nieuwelingen hun dag door moesten brengen. Leren deed je er geen barst, er werden alleen maar leuke dingen gedaan, parachutespringen, duiken en al die meuk. Eens per week hadden we een zogenaamd groepsgepraak. We kwamen met z'n allen bij elkaar in de woonkamer en onder leiding van twee leiders evalueerden we de week. Er was altijd wel iets te evalueren, we evalueerden ons suf. Elk woord werd uitgekauwd, doorgeslikt, opgekotst en weer uitgekauwd. Jezus nog aan toe. Ik zei nooit zoveel op die groepsavonden, maar dat was geen reden voor de leiding om je dan maar links te laten liggen. Welnee, dan begonnen ze juist tegen je aan te zeiken.

"Het valt ons op dat je zo stil bent tijdens de groepsgeprekken,

Becky, heb je nooit iets te vertellen?"

"Nee, eigenlijk niet."

"Ja maar er is toch wel iets dat je in de groep zou willen gooien."

In de groep gooien. Ik werd er niet goed van. Alles moest in de groep worden gegooid. Nou ik had niks te gooien.

"Wij krijgen het idee dat deze groeps gesprekken voor jou niet hoeven, is dat zo?"

"Ja."

"Waarom is dat zo?"

Zo ging het maar door, daar werd je toch vierkant gestoord van, zeg nu zelf. Kijk, er was natuurlijk wel eens onenigheid. De een jatte weleens iets van een ander. Het is mij ook een keer overkomen. Een van de meisjes had geld uit mijn jaszak gestolen, een ander had dat gezien. Ik ben toen naar haar toe gegaan en heb er met haar over gesproken. Het lag niet in m'n karakter om dat meteen maar open en bloot in de groep te gooien. Dat heb ik nooit gedaan en dat doe ik nu nog niet. In eerste instantie stap ik altijd op de persoon zelf af en wanneer er geen oplossing wordt gevonden, bespreek ik het heel misschien in de groep. Ik vond het trouwens min om van een ander, die ook geen kloten heeft, iets te jatten. Ik heb dat nooit gedaan.

Hoewel ik het meeste contact met Christien had, kon ik ook met de andere meiden goed opschieten.

Toen ik vier weken in dat internaat zat moest ik bij Chris in het kantoortje komen, waar hij me vertelde dat hij een baan voor me gevonden had.'

De baas is een kleine breedgeschouderde man met een enorme stierennek en hij heeft de mooiste kale kop die Becky ooit heeft gezien.

'Enzo,' zegt hij als hij Becky een hand geeft. 'Heb je verstand van auto's?'

'Geen barst,' zegt deze en laat er zelfverzekerd op volgen: 'maar alles is te leren.'

Becky en Chris zitten in het kleine houten kantoortje op het terrein van de autosloperij. Het bureau ligt bezaaid met papieren, pennen, paperclips en allerlei rommel. Aan de wand hangen een paar prikboarden, met daarop ontelbare briefjes met aantekeningen. Daarnaast een kalender met een foto van een naakte vrouw met enorm grote borsten.

'Ik heet Enzo,' zegt de man en veegt met zijn gespierde armen een stapel papier aan de kant die op het bureau ligt. 'Tegenwoordig noemen ze me de kale, begrijp jij dat nou?' Hij moet er zelf erg hard om lachen.

'Het werken op een autosloperij is behoorlijk zwaar, denk je dat je dat aankunt?'

'Ja,' zegt Becky, 'ik houd van zwaar werk.'

'Ik heb nog nooit een meid in dienst gehad, maar als jij zegt dat je het aankunt, dan mag je het proberen.'

'Relaxed, wanneer kan ik beginnen?'

'Wanneer zou je willen beginnen?'

'Ze snel mogelijk.'

'Wat mij betreft blijf je meteen. Vindt u dat goed,' wendt hij zich tot Chris.

'Je zes weken zijn nog niet om, Becky en je weet dat je na je werk onmiddellijk naar huis moet komen.'

'Daar zal het niet aan liggen,' zegt Enzo lachend, 'die is straks zo afgepeigerd dat ze *graag* naar huis gaat.'

'Oké,' zegt Chris, 'als Becky mij de garantie geeft zich aan de regels te houden mag ze blijven.'

'Mooi,' zegt Enzo, 'dan loop ik met je over het terrein, dan kun je zien waar je terechtgekomen bent en dan zal ik je meteen aan je collega's voorstellen.'

Enzo heeft vijf mannen in dienst. Grote, ruwe kerels die stuk voor stuk bijzonder aardig zijn en Becky vanaf de eerste dag in hun midden opnemen. Bertus, een grote, brede vent met een bos rood haar wordt aangewezen als degene die haar de eerste tijd zal inwerken.

'Ik ben net bezig dit motorblok eruit te slopen,' zegt Bertus en wijst onder de motorkap van een grijze Audi. 'Het slopen van een auto is niet alleen zwaar werk, het is ook secuur werk. De goede onderdelen worden weer verkocht, het is dus belangrijk dat je de onderdelen er zo voorzichtig mogelijk uithaalt. Heb je een kist gekregen?'

'Een kist?' vraagt Becky.

'Iedere sloper heeft zijn eigen gereedschapskist en die kist is heilig. Niemand mag er aankomen en wanneer je iets wilt lenen wordt dat altijd gevraagd. Kom mee, dan zal ik je een eigen kist geven.'

In een loods, die als garage dienst doet, krijgt Becky haar eigen gereedschapskist. Het ding is loodzwaar en wanneer Bertus hem voor haar wil dragen zegt ze: 'Nee, dat doe ik zelf.'

Bertus is een man met veel geduld. Rustig en duidelijk legt hij uit hoe een motorblok uit een auto wordt gehaald, zonder dat er al te veel beschadigd wordt. De dagen die volgen leert Becky een auto van binnen en van buiten kennen en na een paar weken werkt ze geheel zelfstandig. Motorblokken, ruiten, banden, radio's, buitenspiegels,

alles wordt er vakkundig af- en uitgesloopt. De onderdelen die verkocht kunnen worden liggen opgeslagen in de loods en twee mannen zijn continue bezig met de reparatie ervan.

De eerste avond wordt Becky, wanneer ze naar huis komt, onmiddellijk door haar medebewoonsters omringd. Allemaal willen ze weten hoe het was en niemand had gedacht dat ze het een hele middag zou volhouden. Sommigen kunnen nauwelijks geloven dat ze het een leuke baan vindt en dat ze morgen weer gaat.

'We krijgen vandaag een nieuwe,' zegt Bertus op een dag, 'een jongen van de technische school die hier stage komt lopen.'

Aan het eind van de ochtend komt Enzo het terrein op, met naast zich een knaap van een jaar of zeventien.

'Becky, dit is Rob,' zegt Enzo, 'hij leert voor automonteur en komt hier stage lopen. Zou jij hem in willen werken?'

'Wie, ik?' vraagt Becky verbaasd.

'Ja, jij. Geef hem een eigen kist en zeg hem wat hij moet doen. Doe precies wat ze zegt,' zegt hij tegen de knaap, 'ze heeft er verstand van.' Daarop draait hij zich om en gaat terug naar zijn kantoortje.

'En?' vraagt Enzo, als Becky aan het eind van de dag haar overall in haar kast hangt, 'hoe ging het?'

'Prima,' zegt Becky, 'maar waarom moet ik hem inwerken?'

'Omdat je goed bent en omdat ik wil laten zien dat meiden net zoveel verstand van auto's kunnen hebben als jongens.'

We hadden een afscheidsreceptie willen geven.

'Een hapje, een drankje, een handje van de collega's, je kent dat wel.'
Dekker leunt achterover en kijkt hem vanachter zijn imposante bureau afwachterend aan. Er staan foto's in lijstjes. Zijn vrouw en kinderen. Vrolijk lachend tijdens een zeilvakantie.

'Ik weet niet ...' antwoordt Bob, 'dat klinkt meteen zo definitief.'

'Maar na wat je mij zojuist hebt verteld, ga ik ervan uit dat het ook definitief is.'

Dekker. Altijd recht door zee, windt er nooit doekjes om. Daarom waardeert Bob zijn chef ook zo. Er zijn collega's die hem vanwege zijn directheid niet uit kunnen staan. Bob vindt het prima.

'Daar heb je gelijk in, maar desondanks ...'

Bob staart naar de wand achter de man tegenover hem. Er hangt een zwart-witfoto van het gebouw, in een houten lijst. Een luchtfoto. De foto is gemaakt voordat hij in dienst was gekomen, de nieuwe vleugel staat er nog niet op.

'Het is ook definitief, Kees, maar desondanks geeft zo'n receptie, hoe goed bedoeld het ook is, mij een vervelend gevoel. Misschien wil ik de schijn nog wat ophouden en geloven dat het ooit weer goed komt.'

'Maar dat komt het niet, hè?'

'Nee, ik zal binnen afzienbare tijd sterven, dat heb ik je verteld.'

Hij verbaast zich erover, dat hij een zo ingrijpende gebeurtenis zo koel en afstandelijk kan zeggen. Alsof het een ander betreft.

'Ik begrijp het,' zegt Dekker, 'ik begrijp het. Een receptie is teveel van

het goede.'

'Ja,' zegt Bob, 'dat is teveel van het goede, die confrontatie kan ik waarschijnlijk niet aan.'

'Hoe is het met Eva?'

'Wat attent dat je dat vraagt.'

'Wil je de collega's nog gedag zeggen? Of loop je hier nog eens naar binnen?'

'Ja, laten we dat maar doen. Ik loop hier nog weleens naar binnen. Ik ben niet officieel weg, ik ben alleen maar in de ziektewet.'

'Je bent alleen maar in de ziektewet,' zegt Dekker. 'Loop gerust naar binnen als je daar zin in hebt.'

Bob weet dat, wanneer hij zo direct de deur achter zich dichttrekt, het de laatste keer is geweest dat hij het Gemeentearchief, waar hij zoveel jaren heeft gewerkt, definitief de rug toe zal hebben gekeerd. Het is goed zo, denkt hij, terwijl hij opstaat en afscheid neemt van Dekker.

'Laat me weten als ik iets voor jou en Eva kan betekenen.'

'Ik laat het je weten, Kees. Dank je wel. Dank je wel voor alles.'

Na zes weken mag Becky voor het eerst naar huis. Eigenlijk zou het nog drie weken duren maar de leiding heeft in een vergadering besloten dat haar gedrag zodanig is, dat men daar iets tegenover wil stellen. Bovendien werkt ze hard en een weekend verlof zou haar stellig goed doen. Na goedkeuring van mevrouw Schaafsma, stond niets het eerste verlof nog in de weg.

'Niet vergeten, Becky,' zegt Chris, als hij haar naar de bushalte brengt, 'zondagavond om tien uur moet je binnen zijn.'

'Ik weet het, tot zondagavond.'

Op vrijdagavond, om tien minuten over zeven komt ze thuis. Moeder is verheugd haar dochter na zo'n lange tijd weer te zien en ze vraagt honderduit. Becky geeft mondjesmaat antwoord en gaat zoveel mogelijk haar eigen gang. Ze hangt een beetje voor de tv of is boven op haar kamer en ligt op haar bed. Ze komt niet één keer buiten de deur. De strakke regels van het internaat hebben haar ritme verstoord.

Op zaterdagavond besluit ze niet meer terug te gaan. Ze praat hierover met Paul, die inmiddels uit de jeugdgevangenis is ontslagen. Hij belooft haar te zullen helpen en zegt dat hij haar bij vrienden in Utrecht zal onderbrengen.

De volgende dag verlaat Becky om vier uur het ouderlijk huis.

'Ik bel je vanuit het internaat,' zegt ze tegen moeder, als ze met haar tas om haar schouder het tuinpad afloopt. Bij de snackbar op de hoek staat Paul.

'Ik breng je eerst naar Joris, daar kun je een nacht blijven. Morgen kom ik je halen en breng je dan naar Willem, waar je kunt blijven wonen tot we een andere oplossing hebben gevonden.'

'Waarom breng je me niet meteen naar Willem?'

'Omdat ik hem niet kan bereiken. Morgen zal ik bellen. Heb je geld op zak?'

'Ja, ik red me wel.'

'Waar woont Joris?'

'In Utrecht. Kom op.'

Bij het station nemen ze de bus naar Utrecht, een rit van een half uur.

'Waarom hebben we de trein niet genomen?'

'Omdat Joris veel te ver van het station woont en we daar weer een bus zouden moeten nemen. Vanaf de bushalte hoeven we maar een paar minuten te lopen.'

In een van de buitenwijken van Utrecht stappen ze uit en gaan te voet verder. Na een aantal minuten blijft Paul voor een groot wit huis staan.

'Hier woont Joris. Je kent hem toch?'

'Ik heb hem een paar keer gezien, dat is alles.'

'Hij woont met meerderen in het huis, begeleid kamerwonen noemen ze zo iets, maar dat zal hij je zelf wel uitleggen.'

'Dit is m'n zusje Becky,' zegt Paul tegen Joris, als deze de deur heeft geopend. 'Ze kan toch bij jou blijven vannacht?'

'Ja,' zegt Joris, 'kom binnen.'

Joris woont op de tweede verdieping, in een kamer die uitkijkt op de straat. In de verte ziet Becky de Dom.

'Het is toch maar voor één nacht, hè?' vraagt Joris.

'Morgen kom ik haar halen en breng haar naar Willem,' zegt Paul.

'Waar moet ik slapen?'

'Jij slaapt op de bank, ik slaap hiernaast in de slaapkamer,' zegt Joris, terwijl Paul de trap afloopt.

'Tot morgen.'

Joris is drieëntwintig, een lange blonde knaap met een pokdalig gezicht. Zijn verleden heeft parallellen met dat van Becky. Ook zijn

vader dronk en sloeg de kinderen. Op last van de justitie werd hij op veertienjarige leeftijd uit huis geplaatst en in een gezinsvervangend tehuis ergens op de Veluwe gestopt. Daarna leefde hij afwisselend op straat en in de gevangenis. Met behulp van het maatschappelijk werk vond hij een baan in een fabriek en men zorgde er tevens voor dat hij begeleid op kamers ging wonen. Met moeite weet hij het hoofd boven water te houden en telkens weer moet hij zichzelf tot de orde roepen, om toch vooral niet weer af te glijden in de criminaliteit. Met de regelmaat van de klok heeft hij logés over de vloer. Jongens en meisjes, die om de een of andere reden op de vlucht zijn, hetzij voor hun ouders, hetzij voor justitie. Joris vraagt niets en kletst nooit en dat is de reden dat velen hun toevlucht bij hem zoeken. Bij Joris is men veilig. De hele avond hangen hij en Becky voor de buis. Tegen elf uur gaat Joris naar bed, hij moet er tenslotte morgenochtend weer vroeg uit. Becky is nog niet moe en blijft voor de tv zitten. Het loopt tegen de klok van half twee als ze het licht uitdoet en op de bank gaat liggen.

De volgende ochtend wordt ze tegen een uur of elf wakker. Het duurt even voordat het tot haar doordringt waar ze is. Heel voorzichtig opent ze de deur van Joris' slaapkamer. Het bed is leeg, Joris is naar zijn werk. Becky pakt haar tas in, vouwt de deken op waaronder ze geslapen heeft en zet de tv aan. Tegen een uur of twee wordt ze onrustig en staat om de haverklap voor het raam en kijkt in de richting van de bushalte. Om half zeven heeft Paul zich nog steeds niet gemeld en komt Joris thuis.

'Waar is Paul?'

'Die is er nog niet,' zegt Becky en kijkt nog maar eens uit het raam.

'Hij zou je toch ophalen?'

'Dat was wel de bedoeling.'

'Ik zou maar even bellen als ik jou was, het duurt wel erg lang.'

Becky heeft geluk, Paul neemt op.

'Waar blijf je nou?! Ik zit al de hele dag te wachten.'

'Ik kan Willem niet bereiken,' zegt Paul.

'Maar je had toch met hem afgesproken dat ik daarheen zou gaan?'

Even is het stil aan de andere kant en op dat moment beseft Becky dat Paul helemaal niets heeft afgesproken.

'Geef me Joris even,' zegt Paul.

'Paul wil je spreken,' zegt ze, terwijl ze de hoorn in zijn richting houdt.

'Je moet hier nog maar even blijven,' zegt Joris, als hij de hoorn op de haak heeft gelegd, 'er schijnt iets mis te zijn gegaan.'

'Iets mis te zijn gegaan?' zegt Becky fel. 'Er is helemaal niets misgegaan, dat is een kutsmoes, hij heeft gewoon helemaal geen afspraak met Willem gemaakt, ik voel het!'

'Wind je nou maar niet zo op,' zegt Joris sussend, 'je kunt hier nog wel een nachtje blijven.'

De volgende avond heeft Paul zich nog altijd niet gemeld en weer besluit Becky te bellen. Dit keer met minder succes. Aan de andere kant meldt zich haar moeder en zonder een woord te zeggen verbreekt Becky de verbinding.

Als op vrijdag Paul zich nog altijd niet heeft gemeld, zegt Joris dat Becky niet langer bij hem kan blijven wonen.

'Het was tenslotte maar voor één nacht,' verontschuldigt hij zich.

Twee uur later staat Becky op Hoog Catharijne waar ze Paul ontmoet.

'Je bent een lul!' bijt ze hem toe, 'een grote lul! Je brengt me zondagavond naar Joris en je belooft me de volgende dag te zullen halen! Ik heb er bijna een hele week gezeten, klootzak!'

'Ik heb Willem niet kunnen bereiken.'

'Je lult, je hebt helemaal nooit een afspraak met hem gemaakt, hij weet nergens van!'

'Einde discussie,' zegt Paul, 'we gaan naar Amsterdam.'

'Naar Amsterdam, wat gaan we daar nou doen?'

'Feesten,' antwoordt Paul.

'Heb jij geld om te feesten dan?'

'Genoeg,' zegt Paul en glimlacht geheimzinnig.

Becky bekijkt hem van top tot teen, dan begint ze te lachen en zegt:

'Jongetje, jongetje, wat moet er van jou terechtkomen.'

'Geen flikker,' zegt Paul lachend en hand in hand hollen ze de trap naar het perron op.

Het speelkwartier is inmiddels afgelopen en op de binnenplaats heerst weer rust.

'Eigenlijk zou ik wel buiten willen zitten,' zegt Becky, 'het is zulk lekker weer.'

'Op de binnenplaats?'

'Ja, laten we dat doen.'

Ze sluit de kamerdeur af en samen lopen ze de houten trap af naar beneden. In het kleine kantoortje onderaan de trap zitten twee vrouwen, die hen aankijken als ze voorbij lopen.

'Iedereen hier weet het al,' zegt Becky, 'elke keer als je bent geweest komen ze vragen hoe het was. Ze denken allemaal dat ik beroemd word.'

'Vast en zeker,' zegt Bob, 'wereldberoemd.'

Onder een van de bomen staat een bank. Tussen de bladeren door schijnt de zon op de binnenplaats en op de bank.

'Eigenlijk loopt er een constante rode draad door mijn leven. Ik wil vrij zijn en anderen beletten dat door regels voor mij op te stellen die mij beperken in mijn vrijheid. Bij mijn moeder thuis, op school, het internaat en zelfs hier. Het verschil is dat ik hier vrijwillig zit en dat ik nu volwassenen ben en ik vrij ben me al dan niet aan de regels te houden. Ik begrijp inmiddels wel dat er nu eenmaal regels moeten zijn, maar toch, ik blijf het moeilijk vinden.'

Paul heeft geld, veel geld en alles in briefjes van tien en twintig. Becky kan zich niet herinneren ooit zoveel geld bij elkaar te hebben gezien. Vragen hoe hij aan al dat geld komt doet ze niet. Bovendien zou Paul het toch niet vertellen en wanneer hij het wel zou doen zou het een leugen zijn. Om kwart voor negen stappen ze uit op het Centraal Station in Amsterdam.

'We gaan eerst iets drinken en een joint roken,' zegt Paul. 'Ik weet een coffeeshop hier in de buurt, kom op.'

'Breng je me vanavond nog naar Willem?' vraagt Becky, terwijl ze zich tegelijkertijd verwondert over het feit dat Paul zo goed de weg weet in

Amsterdam.

'Ik heb hem nog niet kunnen bereiken. Kijk uit voor die tram.'

'Maar waar moet ik dan naartoe?'

'Dat zien we straks wel, we gaan eerst feesten.'

In de coffeeshop koopt Paul een stukje hasj, genoeg voor de hele avond.

'Wat een leven, hè?' zegt hij, strekt zijn benen en trekt krachtig aan zijn joint.

'Weet moeder waar ik ben?' vraagt Becky.

'Natuurlijk niet. Ze heeft de hele week aan m'n kop lopen zeiken of ik wist waar je uithing. Ik wist nergens van natuurlijk. Die kostschool heeft meteen de eerste dag al gebeld, Jezus, wat een controle. Mogen jullie daar zelf poepen of gaat er dan iemand mee?'

'Dat doen we helemaal zelf,' zegt Becky lachend. De joint doet haar goed, ze voelt zich heerlijk rustig worden, heel relaxed.

'Zo,' zegt Paul, nadat ze er een half uurtje hebben gezeten, 'nu gaan we naar de hoeren.'

'Naar de hoeren, wat moet ik bij de hoeren?!'

'Niks, we lopen over de Wallen, hartstikke gezellig. Heb je honger? Ik weet op de Achterburgwal een goeie snackbar.'

'Kom je hier vaak?' vraagt Becky als ze even later weer op straat staan.

'Soms,' zegt Paul en knoopt zijn jas dicht. Het is eind oktober en hoewel het overdag aangenaam weer is, is het 's avonds kil.

'En bij de hoeren? Kom je vaak bij de hoeren?'

'Dat gaat je geen reet aan,' zegt Paul en slaat rechtsaf de Gelderse Kade op.

Het is een hele drukte op de kade. Er lopen veel mensen, voornamelijk mannen, veel negers en Chinezen. Bij veel huizen branden rode lampen en achter de ramen zitten vrouwen, jonge en oude, mooie en lelijke. Het valt Becky op dat er veel Aziatische meisjes zitten, jong en bloedmooi. De meesten hebben weinig aan en sommigen zijn zo doorzichtig gekleed dat je hun borsten en tepels duidelijk kunt zien.

Als er een man voor hun raam blijft staan, steken de vrouwen hun

borsten uitdagend naar voren en maken een hoofdgebaar in de richting van de deur die op een kier staat. Veel mannen lopen door, sommigen gaan naar binnen. Langzaam slenteren Paul en Becky over de kade.

'Kom je even binnen schat?'

In de deuropening staat een jonge vrouw. Ze heeft nauwelijks iets aan en kijkt verleidelijk naar Paul.

'Ga maar naar binnen als je wilt,' zegt Becky, 'ik wacht wel.'

'Jij mag ook binnenkomen hoor, schatje,' zegt de vrouw, 'maken we er een triootje van.'

'Het is m'n zuster.'

'Nou en, leven en laten leven hoor.'

'Nee bedankt,' zegt Paul.

'Volgende keer beter,' zegt ze en heeft haar blik alweer op een andere man laten vallen. Time is money and the show must go on.

'Als we door dit steegje lopen, komen we bij de snackbar uit,' zegt Paul, 'ik heb wel trek in een vette hap.'

Op de Achterburgwal is het ontzettend druk. Als in een optocht defileren de mannen over de gracht, hun blik gericht op de vrouwen achter de ramen en in de deuropeningen. Aan de balie van de snackbar vraagt Paul twee papieren zakken en geeft er een aan Becky.

'Neem wat je lekker vindt, ik betaal vanavond alles.' Uit zijn broekzak neemt hij een handvol kleingeld en laat de muntjes een voor een in het gleufje glijden.

'Lekker,' zegt Becky, als ze even later over de gracht slenteren.

'Zullen we naar een seksshow gaan?'

'Een seksshow?'

'Gelegenheid genoeg. Wat wil je, films of een live show?'

'Ik barst van de dorst,' zegt Becky.

'Goed, dan gaan we naar de kroeg,' antwoordt Paul en gooit de papieren zak in de gracht.

In de kroeg staat het blauw van de rook en er klinkt muziek. Aan de bar zitten voornamelijk mannen. Er zitten ook een paar vrouwen. Ze

zijn niet meer zo jong en hebben opvallende blonde haren, korte rokjes, hoge hakken en zijn te zwaar opgemaakt.

'Twee pils,' roept Paul naar de man achter de bar.

'Volgende week ga ik naar Spanje,' zegt een van de blonde vrouwen in onvervalst Amsterdams tegen de man die naast haar zit.

'Wat moet je nou in Spanje?'

'Wat zal ik nou in Spanje moeten? Denk eens na konijnenkop, vakantie houden natuurlijk.'

'Wanneer kom je terug?'

'Weet ik 't! Misschien kom ik helemaal niet meer terug, misschien loop ik wel tegen een rijke Spanjaard aan.'

'Sinterklaas,' zegt de man achter de bar droog, terwijl hij twee glazen bier voor Paul neerzet.

Er zijn nog veel meer kroegen in de kleine steegjes in de buurt van de Achterburgwal en een aantal worden die avond door Paul en Becky bezocht. Het loopt tegen twee uur als ze op het Centraal Station aankomen.

'En nu?' vraagt Becky.

'Terug naar Utrecht.'

'Dat begrijp ik, maar dan?'

'Dan wachten we tot morgenochtend en dan breng ik je naar Willem.'

Om kwart over drie stopt de trein op het station in Utrecht, waar een fijne motregen valt.

'We gaan op Hoog Catharijne zitten en wachten tot een uur of acht,' zegt Paul, 'dan nemen we de bus en breng ik je weg.'

Het anders zo drukke plein beneden het winkelcentrum is verlaten. Uit de smalle straten, daar waar de kroegjes zijn, komen af en toe jongeren tevoorschijn, te voet of op de fiets. Ze zijn vrolijk en lachen. In een hoek van het plein, onder het afdak van een reisbureau, staan een paar jongeren heel dicht bij elkaar. Ongetwijfeld wordt er gedeald. De roltrappen zijn buiten werking en ze moeten de trap oplopen. Bovenaan de trap blijft Becky een ogenblik staan. Het is stil in de lange gangen en de verlichting is er slecht. Veel winkels hebben grijze of zwarte rolluiken voor hun etalage en er hangt een vreemde, onwer-

kelijke sfeer. Becky kijkt rond en zoekt aanknopingspunten, zoekt naar iets wat haar bekend voor zou kunnen komen. Ze heeft moeite zich te oriënteren. Ze heeft het gevoel in een andere wereld terechtgekomen te zijn. Alles is zo onecht, alsof ze door de verkeerde kant van een verrekijker kijkt. Een werkelijkheid die geen werkelijkheid is. Links en rechts zitten en liggen zwervers en daklozen. Sommigen hebben zich in een deken of slaapzak gerold, anderen liggen of zitten gewoon op de koude betonnen vloer. Becky huivert en klemt haar tas steviger tegen zich aan.

'Zullen we hier gaan zitten?' vraagt Paul.

'Mij best.'

'We kunnen ook naar het plateautje gaan.'

'Plateautje?'

'Aan het einde van de gang, daar is de officiële slaapzaal,' zegt Paul lachend.

'Hier wordt toch ook geslapen?'

'Sommigen slapen hier wel, maar het is hier niet echt rustig, er lopen de hele nacht junks door de gangen.'

'Laten we toch maar hier blijven.'

'Oké, het is jouw feestje.'

Ze laten zich op de grond zakken voor de ingang van een lederwinkel. In de etalage liggen tassen, portemonnees en ceintuurs in bruin, zwart en rood leer. Becky is moe, doodmoe en verlangt naar een bed.

'Probeer te slapen,' zegt Paul, 'ik blijf wel wakker.'

'Ben jij niet moe?'

'Als ze je niet kennen dan kunnen ze behoorlijk lastig worden, de bekenden laten ze met rust.'

'Ben je hier wel vaker een nacht geweest?'

'Af en toe. Weet je nog dat ik van huis was weggelopen toen ik voor de eerste keer door de politie was opgepakt?'

'Ja.'

'Ik heb hier toen een paar nachten geslapen. Dat is alweer een hele tijd geleden en intussen zijn hier weer anderen gekomen die me niet kennen. Bovendien heb ik veel geld op zak.'

Becky trekt haar knieën op en kruipt in elkaar, haar hoofd diep in de kraag van haar jas.

'Heb je een joint voor me?'

'Zal ik hem voor je draaien?'

'Ja, doe maar.'

Aan het andere einde van de gang klinkt geschreeuw, een ruzie. Becky komt verschrikt overeind.

'Niets aan de hand,' zegt Paul, terwijl hij de joint draait, 'gebeurt elke nacht. Weet je, als je op straat leeft moet je vechten voor een plekje. Als je even niet oplet is je plekje door een ander ingenomen en moet je maar zien dat je hem terugkrijgt. Gepraat wordt er niet, hier geldt alleen de wet van de sterkste.'

'Hou je gore bek dicht!' klinkt het vanonder een slaapzak die enkele meters bij Becky en Paul vandaan ligt, 'ik wil slapen, klootzakken!'

'Als je wilt slapen moet je naar het Hilton,' wordt er geroepen.

Het geschreeuw gaat nog even door, dan is het weer stil.

'Hier,' zegt Paul en geeft Becky de joint, 'rook op en probeer te slapen.'

'Hoe laat is het?'

'Waarom, moet je een vliegtuig halen?' vraagt hij lachend.

'Ik wil weten hoelang we hier nog moeten zitten,' zegt Becky en steekt haar joint aan.

'Tien voor half vijf.'

'Shit, zo vroeg nog?'

'Maak je niet druk, zus, alles beter dan op die kostschool.'

Er loopt een meisje voorbij. Ze ziet er verwaarloosd uit en dreunt zenuwachtig door de lange gang. Ze praat in zichzelf, blijft staan en maakt vreemde ongecontroleerde bewegingen met haar hele lichaam. Dan loopt ze weer verder.

'Moet nodig een shot hebben,' zegt Paul, 'anders wordt ze gek.'

Het meisje komt weer terug en blijft voor Becky en Paul staan.

'Ik moet wat hebben, ik moet nodig wat hebben, ik moet wat hebben, godverdomme! Hebben jullie wat, kan ik wat van jullie kopen? Ik heb geld. Hé, lul, ik vraag je wat!'

'Ik heb niets,' bijt Paul haar toe, 'flikker op!'

'Klootzak! Vuile smerige klootzak!'

Slapen doet Becky die nacht niet. Van tijd tot tijd sluit ze weliswaar haar oogleden, maar ze valt niet in slaap. Ze is doodmoe en heeft het koud. De lul, denkt ze, als die lul het nou een beetje beter had geregeld, dan had ik hier niet hoeven zitten.

Traag kruipen de minuten voorbij. Af en toe staat Becky op en loopt wat heen en weer. Ze blijft echter dicht in de buurt van haar broer. Ze voelt zich beroerd en is doodop. Wat zou er gebeuren wanneer ze weer naar het internaat terug zou gaan? Er zouden zeker sancties volgen. Misschien dat ze de eerste tijd helemaal geen verlof zou krijgen. Wat zouden ze op haar werk zeggen?

Om vijf voor half negen stappen ze in de bus. Becky kan haar ogen nauwelijks nog openhouden. Paul daarentegen schijnt heel helder te zijn. Geïnteresseerd kijkt hij om zich heen en praat honderduit.

'Je kent Willem toch wel?'

'Ik ken al jouw kennissen vluchtig,' zegt Becky, 'maar als je me er net zo lang laat zitten als bij Joris dan leer ik hem wel kennen.'

Willem woont in een flat aan de rand van Utrecht en is een uitgesproken nicht. Hij heeft zijn haar geblondeerd en een ringetje door zijn linkeroorlel. Hij leeft van een uitkering en handelt in verdovende middelen. Slecht spul en het levert nauwelijks iets op. Kleine kraakjes af en toe, beetje rolwerk op de markt, paar juwelen, een handjevol geld, nauwelijks de moeite.

'Kan m'n zusje hier een paar nachten blijven,' vraagt Paul, als Willem de deur opent.

'Een paar nachten, meer niet hoor,' pruilt Willem. Hij kijkt zo zielig dat Becky bang is dat hij in huilen uit zal barsten.

'Daar kun je van op aan,' zegt Paul. 'Ik doe m'n best voor je,' zegt hij tegen Becky, 'je hoort van me.'

In de kleine flat is het een bende, bijna nog erger dan thuis en het stinkt er erbarmelijk.

'Ik ben doodmoe,' zegt Becky, 'kan ik een paar uur pitten?'

'In de logeerkamer ligt een matras. Kom, ik zal je wijzen waar je moet zijn.'

Binnen enkele minuten slaapt Becky en wordt pas aan het eind van de middag wakker. In de woonkamer treft ze Willem en zijn vriend Henk.

'Brood vind je in de keuken,' zegt Willem, 'er ligt nog wel iets van worst of kaas in de koelkast, kijk zelf maar.'

In de keuken is de chaos nog groter dan in de rest van de woning. Het aanrecht is nauwelijks nog te zien vanwege de troep die erop staat. Willem en Henk schijnt het niet te deren. Ze zitten heel knusjes dicht tegen elkaar aan en lezen stripverhalen.

Vier dagen blijft Becky in de kleine flat zonder iets van Paul te vernemen. Ze leest tientallen stripboeken, ligt op haar matras of hangt voor de tv. Willem is de hele dag op pad en ze heeft het rijk alleen.

'Hoe lang denk je nog te blijven, Becky?' vraagt Willem op vrijdagavond.

'Geen idee,' zegt Becky en haalt haar schouders op.

'Je moet morgen weg, ik verwacht een politie inval.'

'Een politie inval?'

'Ach, weet je,' zegt hij, 'ik geef nog weleens onderdak aan jongetjes, minderjarig en dat mag niet van oom agent. Met de regelmaat van de klok komen die boys met veel poeha controleren of ik kleine blote jongetjes in m'n kast verstopt heb. Om te gillen, vind je niet?' Hij lacht schril en heel vrouwelijk. 'Via via heb ik gehoord dat ik binnenkort weer aan de beurt ben. Nou, meid, ik kan je vertellen dat ik op dergelijke beurten niet zit te wachten.'

Weer lacht hij, het gaat Becky door merg en been.

'Hoor eens hier, schatje, ik hoef niet te weten waarom je op de vlucht bent, dat gaat me niets aan, maar ik wil geen problemen met de politie, begrijp je?'

'Ik zit in een internaat,' zegt Becky, 'ik had verlof en ben weggebleven.'

'Was het zo erg in dat internaat?'

'Ik ben m'n vrijheid kwijt, ik mag er verdomme helemaal niets.'

'Nee en zolang je nog niet meerderjarig bent en anderen het recht hebben over je doen en laten te beslissen, zal dat zo blijven. Wees nou verstandig, liefje en ga terug naar die instelling. Vandaag of morgen word je opgepakt door de politie en dan ga je tóch terug.'

Nog diezelfde avond belt Becky naar het internaat en zegt dat ze terugkomt.

'Eigenlijk was Willem heel erg lief,' zegt Becky, trekt haar knieën op, zet haar voeten op de bank en slaat haar beide armen om haar benen. 'Hij heeft me helemaal met de trein naar Coevorden gebracht en m'n treinkaartje ook nog betaald. In Coevorden heb ik weer naar het internaat gebeld, zodat ze me met de auto af konden halen. Willem is weer op de trein naar Utrecht gestapt. Zo was ik twee weken onderweg geweest en uiteindelijk toch weer terug. In de auto werd nauwelijks een woord gewisseld, Chris had zwaar de pest in.

"Ik heb er verdomme voor gezorgd dat je niet nog eens drie weken hoefde te wachten op je verlof en nu flik je me dit. Je wordt hartelijk bedankt!"

In het internaat was de ontvangst koel. Niemand van de leiders zei iets tegen me. Meteen na binnenkomst moest ik m'n moeder bellen om te zeggen dat ik boven water was.

"Hallo, met Becky."

"Waar ben je in hemelsnaam?!"

"In het internaat."

"Waar heb je al die tijd gezeten?!"

"Overal en nergens en nu moet ik weer ophangen. Doe!"

Einde gesprek. Daarna moest ik Schaaf bellen. Ze had behoorlijk de pest in, maar dat interesseerde me geen reet. Ik kreeg een vel papier en een pen en moest meteen naar m'n kamer.

"Opschrijven wat je hebt gedaan en waar je bent geweest en wachten tot we je komen halen."

Na anderhalf uur werd ik gehaald door Gerard, een van de leiders. Ik had opgeschreven dat ik bij iemand had gewoond, namen had ik niet genoemd, vond ik niet nodig. Daar begonnen ze over te zeiken

natuurlijk, maar toen ik zei: "Wat schiet je er nu mee op als ik een naam noem, je kent die persoon toch niet."

Toen vonden ze het wel best. Weer terug naar m'n kamer. De een na de ander stak haar kop om de deur. Al die meiden bloednieuwsgierig natuurlijk, sensatiebakken. Tegen hen heb ik wel verteld waar ik was geweest. Sommigen vonden het stom dat ik was teruggekomen. Aan de ene kant vond ik het niks in dat internaat, maar aan de andere kant was ik blij dat ik weer terug was. Weet je, die dagen bij Willem herinnerden me aan thuis, het was er zo smerig ... gadverdamme.

Vanaf mijn elfde jaar heb ik me elke dag gedoucht en elke dag m'n tanden gepoetst. Nu is het een gewoonte geworden en zou ik niet meer anders kunnen. Destijds, toen de meester ons had verteld over hygiëne, voelde ik dat er iets niet in orde was. Wij douchten ons over het algemeen maar een keer in de week en zelfs dat schoot er nog weleens bij in. Opeens vond ik dat ik stonk en ik schaamde me hiervoor. Als ik later kinderen krijg zal ik ervoor zorgen dat ze zich goed verzorgen, het hoort erbij. Zelfs toen ik op straat leefde douchte ik me elke dag. Nee, op straat zou ik niet meer willen leven, ik ben het ontgroeid. Soms mis ik het wel hoor, de vrijheid weet je.'

Dokter van Rooy zegt dat hij de tijd zal nemen voor dit gesprek. Ja, dat heeft hij gezegd en dat geeft een gevoel van rust. Hetgeen Bob met hem wil bespreken kan niet even tussendoor, daar is het te ingrijpend voor. Op een menswaardige manier sterven, dat is de insteek en van Rooy begrijpt precies wat hij bedoelt.

Hij was al eerder bij van Rooy geweest, een paar dagen geleden en de huisarts had hem gevraagd een nieuwe afspraak te maken, omdat hij graag wilde dat Eva bij dit gesprek aanwezig zou zijn.

'Ik wil niet onnodig lijden, Eva, ik wil menswaardig sterven.'

Als hij niet meer zou kunnen functioneren zoals hij dat altijd had gedaan, wanneer hij bijvoorbeeld gedesoriënteerd zou raken, niet meer zou weten wat er om hem heen zou gebeuren, zijn ontlasting en urine zou laten lopen, dan zou hij willen dat de huisarts een einde aan zijn leven zou maken. In het eerste gesprek had deze al aangegeven dat hij daartoe bereid was.

Eva had niets gezegd en voor zich uitgestaard. Hij voelde dat ze het begreep. Ook zonder iets te zeggen wist hij dat ze begreep dat die dag met rasse schreden naderbij kwam.

Eva legde haar handen in haar schoot en hij zag dat haar vingers trilden. Vorig jaar om deze tijd hadden ze plannen gemaakt voor een reis naar een ver land, een cruise misschien, een safari. Alles was mogelijk en nadenken over de toekomst was de normaalste zaak van de wereld. Nu was er geen toekomst meer en maakte hij plannen om op een menswaardige wijze te sterven. Mijn God, Eva. Wat moet ik

zonder jou beginnen? Hoe moet jij verder zonder mij?

Eva stond op en ging voor het raam staan, met haar rug naar hem toe. Hij wilde haar in zijn armen nemen, maar iets in hem weerhield hem daarvan.

'Van Rooy wil een gesprek met jou en mij. Ben je bereid mee te gaan?'

'Wat een vreemde vraag,' antwoordde ze, 'natuurlijk ga ik met je mee.'

'Goed, dan zal ik een afspraak maken.'

Een paar dagen geleden had hij moeite gehad met lopen, kon geen richting houden en had het gevoel steeds naar links te vallen. Onvast op zijn benen, alsof hij teveel had gedronken. Hij voelde dat hij niet veel tijd meer had en had de huisarts gebeld. De volgende dag zat hij in diens spreekkamer en had de huisarts hem gevraagd een nieuwe afspraak te maken, omdat hij graag wilde dat Eva daarbij aanwezig zou zijn.

'Ik ben bang dat het sneller zou kunnen gaan dan mij lief is,' zegt Bob, terwijl hij de huisarts aankijkt. Eva zit op de stoel naast hem en friemelt aan haar handtas.

'U heeft mij een paar dagen geleden gezegd dat u in principe bereid bent euthanasie toe te passen, als ik niet meer menswaardig functioneer en niet meer verder wil en kan.'

'Dat heb ik gezegd, dat klopt,' zegt dokter van Rooy. 'Er moeten uiteraard van te voren een aantal zaken worden geregeld.'

'Dat begrijp ik.'

Alles moet worden geregeld in het leven, denkt hij, zelfs de dood. Tot de laatste ademdeug alles regelen. Niet onnodig rekken, niet onnodig lijden, op tijd ingrijpen, dat is wat hij wil.

Dokter van Rooy heeft een vragenlijst, die hij samen met Bob en Eva doorneemt. Geen al te ingewikkelde vragen. Hij wil weten of Bob er goed over nagedacht heeft, of hij de keuze voor euthanasie zelf en geheel vrijwillig heeft gemaakt. In tegenstelling tot de keer bij Zwarthoed, toen hij volkomen dichtklapte en hij Eva het woord had gelaten, is hij helemaal bij de les en dringt alles heel goed tot hem

door.

'Ik ben gebonden aan regels,' zegt van Rooy, 'het spijt me, het is nu eenmaal zo.'

'Ik weet het,' zegt Bob, 'u moet advies aan een andere arts vragen.'

'Klopt. We noemen dat een SCEN-arts. Met hem of haar zult u ook een gesprek moeten hebben. Deze arts zal van dit gesprek een verslag schrijven en dat aan mij sturen. In de meeste gevallen is de SCEN-arts het eens met de huisarts. Daarna bel ik u voor een afspraak. Ik kom bij u thuis en we leggen een datum vast en ik ga u precies vertellen wat er gaat gebeuren.'

Als Bob en Eva even later buiten staan schijnt de zon en verbaast Bob zich erover dat Eva zo-even in de spreekkamer nauwelijks een woord had gesproken. Toch voelt Bob een zekere opluchting, alsof er iets van zijn schouders is gegleden. Hij is ervan overtuigd dat, wanneer hij de volgende afspraak met de huisarts zal hebben en deze met hem een datum zal vastleggen, hij innerlijke rust zal kunnen vinden, zich erbij neer zal kunnen leggen. Het is weliswaar een gevoel, maar het is een goed gevoel.

'Kom, Evalief,' zegt Bob, 'we gaan iets drinken. Laten we het leven vieren.'

'Ik heb zo'n jeuk en er komt allemaal wit slijm uit.'

'Heb je er met de leiding over gesproken?'

'Doe me een lol zeg, ik zie me al: heren ik heb zo'n jeuk in m'n doos, weten jullie misschien wat dat is? Nee, de groeten, dat doe ik niet.'

Charlotte zit op de rand van Becky's bed en kijkt haar aan alsof ze een oplossing van haar verwacht. Becky is het gewend dat de meisjes met problemen bij haar komen. Als oudste van de groep heeft ze een zeker overwicht en er zijn nu eenmaal voorvallen die meisjes onderling liever met elkaar, dan met de leiding bespreken. Menig probleem heeft ze al aangehoord en menig probleem heeft ze naar tevredenheid op kunnen lossen. In de wandelgangen van het internaat wordt ze de maatschappelijk werkster genoemd, een titel die haar streelt en waar ze diep in haar hart trots op is.

'Je moet ermee naar een dokter, misschien heb je een of andere gore infectie.'

'O Jezus,' kermt Charlotte en loopt nerveus door de kamer, 'Jezus nog aan toe, nee toch zeker?'

'Heb je geneukt?'

'Zou het daarvan kunnen komen?'

'Wie weet, ik ben geen dokter,' zegt Becky.

'Als de leiding erachter komt heb ik problemen natuurlijk. Wat moet ik nou doen, verdomme?!'

'Jeukt het erg?'

'Behoorlijk, ik krab me een ongeluk en hoe meer ik krab, hoe erger

het wordt, het is al helemaal rood.'

'Ik heb op m'n werk een staalborstel,' zegt Becky lachend, 'ik zal hem voor je meebrengen.'

'Jij hebt makkelijk lullen, jij hebt geen jeuk.'

'Weet je wat?' zegt Becky, 'ik zal met Gerard gaan praten, die weet toch niet wat neuken is en dan zal ik hem zeggen dat je naar de dokter moet.'

'Als hij vraagt waarvoor ik naar de dokter moet, wat zeg je dan?'

'Dat weet ik nog niet, dat zie ik dan wel.'

Tien minuten later zit Becky in het kleine kantoortje. Ze heeft geluk, Gerard is alleen.

'Charlotte heeft een probleem,' zegt Becky.

'Dan moet ze komen,' zegt Gerard, die achter zijn computer zit en op het toetsenbord tikt.

'Dát is probleem nummer twee.'

'Voor de draad ermee,' zegt Gerard, terwijl hij op het beeldscherm staart. 'Wat is probleem nummer één?'

'Ze barst van de jeuk?'

'Jeuk? Waar?'

'Aan d'r doos.'

'Zoiets heet vagina,' zegt Gerard met een zucht.

'Dat kan wel zijn, maar zij heeft jeuk aan d'r doos.'

'Ja, en?'

'Ze zoekt een leuke vent om te krabben, nou goed?!'

Gerard schuift het toetsenbord van zich af, leunt met beide ellebogen op het bureau en kijkt Becky aan.

'God, wat zijn we grappig,' zegt hij schamper.

'Ze moet ermee naar een dokter.'

'Hoe komt ze aan die jeuk?'

'Het is niet belangrijk hoe ze eraan komt, het is belangrijk dat ze er vanaf komt.'

'Is ze met een jongen naar bed geweest?'

'Jezus man wat ben je nieuwsgierig. Nee, ze is niet met een jongen naar bed geweest, ze heeft iets verkeerd gegeten, nou goed.'

'Ik heb hetzelfde gegeten en ik heb ook geen jeuk,' zegt Gerard met een glimlach.

'Omdat je geen doos hebt,' zegt Becky, die zich niet voor één gat laat vangen. 'Nou, kan ze een afspraak met de dokter maken, ja of nee?'

'Waarom komt ze zelf niet naar me toe?'

'Dat ligt een beetje moeilijk, begrijp je wel? Ik heb tegen haar gezegd dat ik wel met jou zou gaan praten omdat jij altijd zoveel begrip hebt.'

'Slijmerd.'

'Nou, hoe zit dat met die dokter, ja of nee?'

'Het is goed,' zegt Gerard, 'laat ze maar een afspraak maken.'

'Je bent geweldig,' zegt Becky.

'Ja, de groeten.'

Als Becky even later de deur van haar kamer opent, staat Charlotte onmiddellijk op.

'En?'

'Je moet bij Gerard komen,' zegt Becky ernstig, 'hij is bereid te krabben.'

'Gadverdamme, de engerd!'

'Hij heeft hele lange nagels.'

'Verdomme, Becky, wat heeft hij gezegd?'

'Je kunt een afspraak met de dokter maken.'

Een paar dagen later komt Charlotte verslag doen.

'Dit doe ik dus nóóit meer,' zegt ze, terwijl ze zich met een zucht op de rand van het bed laat zakken. 'Wat denk je? Ik moest met m'n benen wijd op dat bed gaan liggen en die dokter maar loeren.'

'En, wat zei die?'

'Een vaginale infectie,' zegt Charlotte, terwijl ze een klein wit doosje laat zien. 'Een zalfje, drie maal daags insmeren.'

'Daar kun je nooit bij, laat Gerard dat maar doen.'

'Barst trut,' zegt Charlotte, nog altijd onder de indruk van het onderzoek en verdwijnt. Enkele seconden later steekt ze haar hoofd om de deur.

'Bedankt, Becky.'

'Ja hoor,' zegt deze, 'de groeten aan Gerard en laat hem goed z'n handen wassen als hij klaar is.'

Je kunt alleen leven met waarheden. Dat heeft hij ooit eens ergens gelezen en het sindsdien geloofd. Waarheden zijn heldere feiten, zo is het en niet anders, ruimte voor speculatie is er niet. Het is aanvaarden of verwerpen en het feit dat je daar niets aan kunt veranderen kan een voordeel zijn. Inmiddels weet hij beter. De waarheid, die zich nota bene ongevraagd aan hem heeft opgedrongen, destijds in de spreekkamer bij dokter Zwarthoed, is geen waarheid waarmee je kunt leven. Het is een gedwongen waarheid, die de seconden wegtikt, in het meedogenloze ritme van de angst. De andere waarheid, die hij weliswaar zelf heeft gezocht en gevonden, is een waarheid waarmee hij eveneens slecht uit de voeten kan. Absolute waarheid bestaat niet, volgens Eva. Waarheid is datgene wat jij als waarheid wilt aanvaarden.

Toen de waarheid, of althans het begin van de waarheid, binnen handbereik lag, toen hij voor haar deur stond, vroeg hij zich af of het niet beter zou zijn om te keren en weg te gaan. Weg te gaan en nooit meer terug te komen. Niets vragen, niets weten.

Bea Wijtman was spraakzamer geweest dan de eerste keer. Destijds, zo kort na de nacht die hij met haar collega in haar huis had doorgebracht, wilde ze niets kwijt en had hem aan de deur min of meer afgepoeierd. Misschien was het zijn vast-houdendheid, misschien ook het feit dat hij ongeneeslijk ziek was, dat ze hem nu uitnodigde binnen te komen.

'Ik wil je alleen zeggen hoe ze heet en waar ze destijds woonde. Dat is het enige, al het andere moet je uit haar mond horen, dat is niet aan mij om dat te vertellen.'

Het was voldoende, dat was ook het enige dat hij wilde weten.

'Ik heb al jaren geen contact meer met haar. Een paar maanden nadat ik destijds terug was van vakantie is er iets tussen ons voorgevallen, eigenlijk niets bijzonders. Kort daarna kreeg ik een andere baan en sindsdien hebben we elkaar niet meer gezien of gesproken. Ik weet dus niet of ze nog steeds op dat adres woont.'

Vreemd dat hij zo lang had gewacht om Eva van zijn bezoek aan Bea Wijtman te vertellen. Misschien heeft het te maken met het feit dat gebeurtenissen zo ingrijpend kunnen zijn, dat ze eerst moeten beklijven.

'Pas wanneer je haar levensverhaal kent,' had Eva gezegd, 'kun je voor je gevoel rustig sterven.'

Haar levensverhaal lag in het verlengde van de gevonden waarheid en in die zin diende de waarheid een doel, zijn doel. Was het voldoende? Zou hij er vrede mee kunnen hebben? En Becky? Was zij gediend met de waarheid? Wat zou er voor haar veranderen, indien zij de ware toedracht ooit te weten zou komen en dan zou ervaren dat alles anders was dan zij altijd had gedacht? Zou het haar, toch al zo chaotische leven nog meer overhoop gooien en hoe zou zij hiermee omgaan, vooropgesteld dat ze hiermee om zou kúnnen gaan en dat was nog maar zeer de vraag.

'En nu?' vraagt Eva.

'Ja ... en nu. Goeie vraag.'

'Vergeet niet dat je nog steeds geen zekerheden hebt, uitsluitend vermoedens.'

Hij weet het en toch voelt het als een zekerheid, hij voelt dat hij gelijk heeft. Spoedig zal blijken dat zijn vermoeden bewaarheid zal worden, daar is hij stellig van overtuigd.

Hij beseft dat er een dag zal komen dat hij naar het door Bea opgegeven adres zal moeten gaan. Tevens beseft hij dat hij dit moment nu nog voor zich uitschuift, telkens weer. Iets houdt hem

tegen. Is het misschien de angst, dat hij onverhoopt toch geen gelijk heeft en dat zijn vermoeden op niets is gebaseerd? Dat zou betekenen dat hij de wekelijkse gesprekken met Becky af moet zeggen, ze zouden dan geen zin meer hebben. Hij verheugt zich juist zo op deze gesprekken en zou ze gaan missen; hij zou haar gaan missen. Hoe zou hij hiermee om moeten gaan? Dan zou er opeens niets meer zijn. Dan is er opeens alleen nog maar de dood.

En wat zou hij tegen haar moeten zeggen? Ik had een vermoeden en daarom heb ik die gesprekken met jou. Het vermoeden bleek onjuist en daarom wil ik er een punt achter zetten. Hij zou uit moeten leggen wat zijn vermoeden was geweest en ze zou hem voor gek verklaren.

'Nog niet, Eva, nog even wachten. Een paar gesprekken nog.'

'Eigenlijk ging het helemaal niet zo slecht met me in dat internaat. In het begin heb ik ontzettend moeten wennen aan al die voorschriften. Het dag- en nachtritme, daar had ik de grootste moeite mee. Om half elf moest je naar je kamer en om elf uur moest je het licht uitdoen. Toen ik er pas woonde was ik om elf uur nog niet moe en knipte dan m'n lampje boven m'n bed aan en ging nog wat liggen lezen. Later toen ik eenmaal aan het ritme gewend was en ik tenslotte de hele dag zwaar werk op de autosloperij moest doen, ging ik over het algemeen toch direct slapen. Vroeger op school was ik vaak zo moe, zo gammel. Dat was ook geen wonder, want ik zwierf tot na middernacht nog op straat of hing voor de tv. In het internaat merkte ik na een tijd dat ik me 's ochtends lekker uitgeslapen voelde. Ik was ook beter gehumeurd, niet zo snel op m'n teentjes getrapt. Nee, een grote bek heb ik daar eigenlijk alleen in het begin gegeven, later was dat over.'

De zon is nu achter de daken verdwenen, de kinderen van het kleuterschooltje aan de andere kant van de binnenplaats zijn naar huis en het begint langzaam maar zeker af te koelen.

Weer op de rand van het bed in haar kamer, waar altijd een wasrekje met schoon wasgoed hangt. De verjaardagskaarten staan nog altijd op het kleine roze tafeltje naast het bed. Een beetje warmte in deze kille ruimte.

'Nee,' zegt ze, als Bob de taperecorder weer heeft aangezet, 'eigenlijk was het zo slecht nog niet in dat internaat. Toen ik eenmaal weer thuis was miste ik het best wel. Weet je, ik had een dak boven m'n hoofd, ik

hoefde niet bang te zijn voor m'n vader, had geen ruzie met m'n moeder, er waren toffe meiden en ik had een moordbaan op de autosloperij met fijne collega's. Met die meiden ben ik maar een paar keer uit geweest, twee of drie keer misschien. Wel ging ik met Christien elke donderdagavond naar de koopavond in Coevorden. Ik kreeg twintig euro zakgeld per week van het internaat en verdiende veertig euro per dag op de sloperij. Ik had dus een aardig zakcentje in de maand. We hingen dan wat rond in het winkelcentrum, aten een frietje of een kroketje en gingen dan naar de coffeeshop, waar we wat dronken en waar ik wiet kocht. Je moest wel oppassen dat je niet gesnapt werd door de leiding van het internaat, want dan kreeg je daar weer problemen mee.

In het weekend ging ik met m'n collega's uit. De kroeg in, slap lullen, pilsje drinken, jointje roken. Zalig vond ik het om met die kerels de avond door te brengen. Weet je, ze waren niet vervelend. Nooit lullige opmerkingen omdat ik een vrouw was, nooit op de versiertour, netjes hun handjes thuis. Ja, dat was tof. 's Zaterdags, dat wil zeggen als ik niet op verlof was, hakte ik hout bij een boer in de buurt, 's morgens van negen tot twaalf. Wat hij precies met dat hout deed weet ik niet meer, ik geloof dat hij het verkocht, maar aan wie en waarvoor ben ik vergeten. Dat was beulen de hele ochtend, maar ik vond het fantastisch. Ik houd van zwaar werk en ik moet aan het eind van een werkdag voelen dat ik wat heb gedaan, ik moet m'n lijf voelen weet je wel. Die boer had een knecht in dienst, een gozer van een jaar of achtentwintig. Een praatjesmaker, wilde altijd leuk zijn, gore opmerkingen enzo. Dat ik zo'n lekker ding was, dat ik van dat houthakken grote, stevige tieten zou krijgen, dat ik vast en zeker lekker kon neuken van al dat zware werk en al die meuk. Ik had hem al een paar keer gezegd dat hij z'n smerige bek moest houden, maar hij scheen een beetje slecht te horen.

Op een dag was die boer niet thuis en terwijl ik hout stond te hakken kwam die knecht bij me staan.'

'Nou, je hakt er weer flink op los,' zegt Martijn, terwijl Becky haar bijl

laat zakken en zich met een zakdoek het zweet van haar voorhoofd veegt.

'In plaats van daar maar een beetje te staan en informatie te geven die ik zelf ook wel weet, zou je iets te drinken voor me kunnen halen, ik verrek van de dorst.'

'Wat wil je hebben?'

'In de schuur ligt een fles cola, op een baal stro.'

'Ik zal hem voor je pakken,' zegt Martijn, draait zich om en loopt naar de schuur.

Becky legt haar bijl op de grond en gaat op een blok hout zitten. De zon is bijna op haar hoogste punt en het is moordend heet. Haar bloes vertoont overal natte plekken van het zware werk dat ze heeft verricht.

'Kom je nog met die cola?!'

'Ik kan die fles niet vinden,' roept Martijn vanuit de schuur, 'je moet zelf maar even zoeken.'

Een grote bek heeft hij altijd wel, denkt Becky, maar stuur 'm niet om een boodschap want dat kan hij niet.

In de schuur loopt ze naar de plek waar ze de fles die ochtend heeft neergelegd.

'Vreemd,' zegt ze en kijkt om zich heen, 'ik had die fles toch hier neergelegd, hier op die baal stro.'

'Ik zei je toch dat ik hem niet kon vinden.'

In de schuur staat een roestige tractor, een machine waarvan Becky niet weet waarvoor hij dient en in een hoek liggen enkele balen stro. Becky duwt een baal opzij en buigt zich voorover om te voelen of de fles er misschien tussen gevallen is. Als ze haar arm tussen twee balen stro laat glijden zegt Martijn:

'Je hebt een lekker kontje.'

Gebukt en over haar schouder kijkend zegt ze fel: 'Ik heb je al vaker gezegd dat je je gore bek dicht moet houden!'

'Ik zeg alleen maar dat je een lekker kontje hebt, dat is toch niet zo erg?'

'Ik ben niet gediend van die lulsmoesjes!'

'Weet je wat ik nou zou willen?'

'Nee, maar het interesseert me geen reet!'

'Ik zou weleens aan dat kontje willen voelen,' zegt Martijn, terwijl hij een stap naderbij doet.

'Als je er maar met je vieze poten afblijft,' zegt ze, terwijl ze zich opricht.

'Heel even maar, dat is toch niet zo erg? Je zult zien dat je het lekker vindt.'

'Ik ga weer aan het werk,' zegt Becky kortaf en loopt aan Martijn voorbij. Als ze hem gepasseerd is, pakt hij haar plotseling bij haar arm en trekt haar ruw naar zich toe.

'Hé, wat moet dat?! Laat me los, idioot!'

'Ik wil even aan je kontje voelen.'

'Laat me los, anders krijg je een knal voor je kop!'

Plotseling slaat Martijn zijn beide armen om haar lichaam en druk haar met kracht tegen zijn lijf. Zijn handen glijden naar beneden en beginnen haar rug en billen te strelen.

'Laat me los, hufter, anders trap ik je tegen je zak!'

'Heb de gore moed eens,' zegt Martijn en duwt haar in de richting van de balen stro. Hij is sterk, veel sterker dan Becky en ze heeft geen enkel verweer wanneer hij haar op de balen duwt en bovenop haar gaat zitten.

'Laat me gaan, idioot!' schreeuwt Becky, 'laat me los zeg ik je!!!'

Martijn geeft geen antwoord en zet zijn knieën op Becky's bovenarmen.

'Au, klootzak, dat doet pijn! Laat me gaan, ga van me af!'

'Je hebt een lekker kontje,' zegt Martijn, 'nu wil ik de rest ook voelen.' Hij legt beide handen op haar borsten en begint er zachtjes in te knijpen.

Met wilde bewegingen van haar onderlichaam probeert ze hem van zich af te duwen.

'Rot op, viezerik!'

Het heeft geen zin, Martijn lijkt in een andere wereld, op een ander niveau. Ruw scheurt hij haar bloesje en beha kapot en gretig kneden

zijn vingers haar jonge naakte borsten.

'Laat me gaan, boerenlul, je doet me pijn!'

Martijn lijkt haar niet te horen, ziet alleen haar borsten.

Hij haalt zijn knieën van haar armen en pakt razendsnel met beide handen haar polsen stevig vast en drukt ze diep in het stro.

Dan buigt hij zich voorover en beroert met zijn lippen de diepbruine tepels. Becky siddert onder de aanraking. Wild slaat ze met haar benen en onderlichaam en probeert haar armen te bevrijden.

'Sodemieter op, klootzak, laat me gaan!!!'

'Je hebt lekkere tietjes,' hijgt hij gejaagd in Becky's oor. 'Wat heb je lekkere tietjes.'

Als hij zich opricht en haar borsten bekijkt, spuugt Becky hem met kracht in zijn gezicht. Even schrikt Martijn, dan sist hij woedend tussen zijn tanden door: 'Ben jij besodemieterd, smerige teef!' Hij haalt zijn vuist uit en treft Becky midden in haar gezicht. De slag komt hard aan. Plotseling begint alles te draaien, Martijn, de tractor, de schuur, mijn God, ze is helemaal licht in haar hoofd. Dan valt ze in een diep zwart gat waar geen eind aan lijkt te komen.

Hoe lang ze van de wereld is geweest weet ze niet. Als ze haar ogen opent heeft Martijn inmiddels haar schoenen, broek en slipje uitgetrokken en is bezig zijn eigen broek uit te trekken. Becky wil zich oprichten, wil weglopen, wil schreeuwen ... het lukt niet, alles draait en ze heeft het gevoel te moeten kotsen. Dan duwt Martijn haar benen uit elkaar, gaat boven op haar liggen en voelt Becky een hevige pijn in haar vagina en verliest ze voor de tweede keer haar bewustzijn.

Langzaam komt ze weer bij haar positieven en heeft moeite zich te oriënteren. Verbaasd kijkt ze om zich heen. Alles lijkt gehuld in nevel en de tractor danst voor haar ogen in grillige vormen en vreemde kleuren. Ze voelt het kloppen in haar slapen en met moeite beweegt ze armen en benen. Heel voorzichtig richt ze zich op.

Mijn God, het lijkt alsof ze in een draaimolen zit. Niet te snel, even liggen nog. Ze laat zich achterover zakken en sluit haar ogen. Voorzichtig betast ze haar gezicht. Haar neus en lip zijn gevoelloos,

alsof ze een spuit van de tandarts heeft gekregen. Waar is haar broek? Ze moet haar broek aantrekken. Haar broek aantrekken, haar jas pakken en zo snel mogelijk naar huis. Haar bloes en beha zijn gescheurd, die kan ze weggooien. Haar broek ligt bij haar voeten. Liggend trekt ze hem aan en komt dan heel langzaam overeind. Jezus nog aan toe, ze is kotsmisselijk en heeft een knallende pijn in haar kop. Even wachten met opstaan nog. Op handen en voeten kruipt ze naar de hoek van de schuur waar de kraan is en houdt haar hoofd en polsen onder de koude straal. Ze blijft enkele ogenblikken zitten, dan staat ze langzaam en voorzichtig op, trekt haar jas aan en loopt met kleine pasjes naar de schuurdeur. In de opening blijft ze staan en kijkt om zich heen. Op het erf is niemand te zien, de bijl ligt er nog zoals ze hem heeft weggelegd.

Het is niet ver lopen naar het internaat, hooguit tien minuten. Deze keer echter lijkt de weg daarheen veel langer en ze heeft het gevoel ieder moment te moeten kotsen. Even volhouden nog, eerst naar huis, naar haar kamer en dan naar bed.

Gelukkig is er niemand in het kantoortje, hoeft ze tenminste geen verklaring af te geven. De gang lijkt eindeloos en de treden van de trap doen haar denken aan de cakewalk op de kermis. Uit angst om naar beneden zullen te vallen houdt ze zich met beide handen aan de leuning vast.

Voor de deur van haar kamer komt ze Christien tegen.

'Jezus, Becky, wat is er met jou gebeurd?' vraagt deze verschrikt en slaat een hand voor haar mond.

'Wil je twee aspirines voor me halen, ik vertel het wel als ik in bed lig,' zegt Becky met een tongval, alsof ze zwaar gedronken heeft en doet de deur van haar kamer open en gaat naar binnen.

Enkele ogenblikken later zit Christien op de rand van Becky's bed.

'Hier, slik door,' zegt ze en geeft haar twee aspirines en een glas water.

'We hoorden van Christien dat je gewond bent,' zegt Tineke, die samen met Bettina en Charlotte binnenkomt. 'Wat is er aan de hand, heb je gevochten?'

Met horten en stoten, af en toe een moment wachtend vanwege de pijn, vertelt Becky wat er gebeurd is.

Als ze haar verhaal heeft verteld, is het een moment heel stil in het kleine kamertje. Dan zegt Charlotte uit de grond van haar hart: 'De schoft! De vieze, vuile, gore schoft!'

'Wat ontzettend rot voor je,' zegt Christien en loopt naar de wastafel. Onder de kraan maakt ze een handdoek nat en legt die op Becky's gezicht.

'Je moet aangifte doen, je moet naar de politie,' zegt Tineke.

'Daar doet de politie toch helemaal niets mee,' zegt Bettina, 'een kleine boete en een waarschuwing, dat is alles. Vergeet niet dat Becky maar een bewoonster van het internaat is.'

'We moeten toch íets doen,' vindt Tineke.

'Doen we ook,' zegt Bettina rustig, 'doen we ook. Reken maar van yes.'

Becky was niet van plan om aangifte te doen. Ze had in haar leven tot nu toe altijd haar eigen boontjes moeten doppen en was beslist van plan dat deze keer ook te zullen doen. Aan de leiding vertelt ze dat er tijdens het houthakken een blok hout omhoog gesprongen is en die in haar gezicht heeft gekregen.

De zaterdag, die volgt op de verkrachting, laat ze via Bettina aan de boer weten dat ze de komende weken geen hout komt hakken.

Veertien dagen na het voorval in de schuur, wederom op een zaterdag, verzamelen de bewoonsters van paviljoen C, negen meiden, in de leeftijd van vijftien tot achttien jaar, zich 's middags om twee uur in het park, dat grenst aan het terrein waarop het internaat staat. Marion en Corina hadden zelfs hun verlof laten schieten om bij de voorgenomen actie aanwezig te kunnen zijn. De leiding had vreemd opgekeken, toen ze kwamen vertellen dat ze niet naar huis zouden gaan.

'We willen een keer met z'n allen uit,' had Corina tegen Chris gezegd, 'dat komt er nooit van, er is altijd wel iemand met verlof.'

Als iedereen aanwezig is neemt Bettina het woord en legt in een paar

zinnen nog eens uit wat de bedoeling is en wat iedereen eigenlijk al weet. Desondanks luisteren de meisjes aandachtig en beloven ze zich te zullen houden aan de aanwijzingen die Bettina tijdens de actie zal geven. Men zal handelen zoals is afgesproken en niemand zal op eigen houtje opereren of zich laten leiden door persoonlijke gevoelens en emoties. Daarop verlaten de negen bewoonsters van paviljoen C het park en lopen in de richting van het dorp. Bij de kerk, die aan het begin van de dorpsstraat op het marktplein staat, verdelen ze zich en zwermen naar alle kanten uit. Een ieder staat op een steenworp afstand van de ander en allemaal staan ze op een plek vanwaar ze Bettina kunnen zien. Men wacht en kijkt. Een kwartier, twintig minuten, een half uur. Dan draait de rode auto het plein op. De chauffeur parkeert zijn wagen naast de kerk, stapt uit en wandelt de winkelstraat in, waar op dat moment veel mensen slenteren. Als de man uit het zicht is verdwenen, komen, nadat Bettina een teken heeft gegeven, van alle kanten de negen meisjes tevoorschijn. Ogen-schijnlijk ontspannen slenteren ze in de richting van de kerk en blijven bij de rode auto staan.

'Ik ben zover,' zegt Tineke, 'dek me af.'

Terwijl de overige acht op een kluitje bij elkaar gaan staan, zakt Tineke door haar knieën en peutert met een stukje ijzerdraad in het slot van het autoportier. Dan stapt ze in en duurt het slechts even, voordat ze het contact heeft kortgesloten en de motor aanslaat.

'Jullie blijven hier,' zegt Bettina tegen Becky, Charlotte, Wilma en Geertje, 'we zijn met een paar minuten terug.'

Bettina, Christien, Marion en Corina stappen in de rode auto, die meteen daarop door Tineke de straat uit wordt gereden. Op een loopafstand van iets meer dan vijf minuten parkeert ze de auto en de meisjes stappen uit. Vier meisjes vormen een groepje om de auto en achter het groepje, onttrokken aan het zicht, steekt Tineke de sterkste van allemaal met een mes een voor een de banden lek. Dan wandelen ze terug naar het plein en voegen zich bij de andere vier.

'Ziezo,' zegt Bettina, 'nu hoeven we alleen nog maar te wachten. Verspreiden en pas op mijn teken tevoorschijn komen.' Zo gewoon

mogelijk slenteren de meisjes weg en zoeken hun schuilplaatsen weer op.

Het wordt steeds drukker op het plein voor de kerk. Veel mensen parkeren hun auto's en wandelen met boodschappentassen de drukke winkelstraat in.

'Vorige week was ik in Rotterdam,' hoort Wilma een vrouw tegen een andere vrouw zeggen, 'ik was blij dat ik weer thuis was. Dat rent en krioelt maar door elkaar in zo'n grote stad. Help onthouden dat ik even voor waspoeder wil kijken, dat is in de aanbieding.'

Het duurt vijfendertig minuten, dan zien ze hem. Martijn loopt in de winkelstraat en slentert ontspannen in de richting waar hij zijn auto geparkeerd heeft.

Bettina wacht tot hij bij de parkeerhavens is aangekomen en geeft dan het teken. Plotseling komen negen meisjes als uit het niets tevoorschijn en binnen enkele ogenblikken is Martijn ingesloten. Verbaasd en verschrikt kijkt hij de kring rond.

'Auto kwijt, jochie?' vraagt Bettina.

'Wat heeft dit te betekenen?' vraagt Martijn agressief.

Dan ziet hij Becky en voelt hij uit welke hoek de wind waait. 'Weet jij hier meer van?!'

Becky gaat vlak voor hem staan.

'Dag, klootzak,' zegt ze, haalt haar knie op en treft hem met kracht in zijn kruis. Martijn slaakt een kreet van pijn, hapt naar lucht en klapt voorover. Daarop trekt Becky wederom haar knie op en treft hem dit keer in zijn gezicht.

'Ik kom even met je afrekenen boerenlul.'

Een straaltje bloed stroomt uit zijn neus en zeker drie tanden zijn door zijn lip. Als een wildeman wil hij zich op Becky storten. Negen paar handen grijpen hem echter vast en duwen hem het doodlopende steegje in dat naast de kerk ligt. Met kracht drukken de meisjes hem tegen de kerkmuur en beginnen als gekken op hem in te slaan. Martijn vecht als een bezetene, deelt links en rechts een paar klappen uit maar moet veel, heel veel incasseren.

'Ik heb gehoord,' zegt Bettina hijgend, als Martijn op de grond ligt en

de slagen zijn opgehouden, 'dat je je graag uitkleedt in gezelschap van meisjes.'

'Hier maak ik politiewerk van!' schreeuwt Martijn, krabbelt overeind en wil de benen nemen. De kring is echter hecht en sluit zich onmiddellijk.

'Tineke,' zegt Bettina, 'lees hem zijn rechten voor.'

Hetzelfde mes, waarmee ruim een half uur geleden de banden van zijn auto werden doorgesneden, wordt nu tegen zijn keel gedrukt, terwijl hij door de anderen stevig wordt vastgehouden.

'Politiewerk?' vraagt Tineke rustig. 'Laat ik je dan dit vertellen, als je de gore moed in je lijf hebt, hier met wie dan ook over te lullen, snijd ik je strot doormidden. Denk niet dat ik bang voor je ben vuile schoft, ik zit niet voor niets in een internaat!'

'Zo,' zegt Bettina, 'en nu uitkleden.'

'Uitkleden?' vraagt Martijn verbaasd.

'Je laat je lul toch zo graag zien?'

'Wat zijn jullie van plan, verdomme?!'

'Dat zul je wel zien, uitkleden en vlug een beetje anders helpen we je een handje!'

'Nooit!'

'En nu heel snel,' zegt Tineke fel en drukt hem het mes onder zijn neus.

Martijn doet een stap terug en staat met zijn rug tegen de kerkmuur. Jezus nog aan toe, die internaattrut is werkelijk in staat om te steken. Aarzelend en langzaam kleedt hij zich uit, terwijl negen paar meisjesogen toekijken.

'Alles uit,' zegt Bettina, 'ook die onderbroek.'

Met beide handen houdt Martijn zijn onderbroek vast.

'Wacht,' zegt Becky, 'laat mij maar even,' en met een ruk trekt ze zijn onderbroek naar beneden.

'O, wat een lekker lulletje,' zegt ze, 'mag ik eens voelen?'

Met kracht trekt ze aan zijn penis. Martijn schreeuwt van de pijn en bedekt met beide handen zijn geslachtsdelen.

'We willen hem zien,' zegt Tineke op zielige, kinderachtige toon en

prikt met de punt van het mes een paar keer in zijn handen. 'Toe, doe niet zo flauw.'

'Gossie, wat een kleintje,' zegt Wilma.

'Wat een viezerdje,' zegt Corina honend, 'is 'ie ontstoken?'

'Je moet er mee op de kermis gaan staan,' vindt Bettina, 'valt er nog wat te lachen. Ik kan me voorstellen dat je gefrustreerd bent met zo'n onooglijk ding, zielig gewoon.'

'Hier horen jullie meer van!' schreeuwt Martijn woedend en bedekt wederom zijn geslachtsdelen. 'Geef m'n kleren terug!'

'Kleren teruggeven?' vraagt Bettina verbaasd. 'Hoe kom je daar nu bij?'

Daarop pakt ze zijn kleren, stopt alles in een plastic zak en geeft deze aan Geertje.

'Waar is m'n auto?!'

'Maak je niet druk om je auto, klootzak,' zegt Becky, 'je hebt hele andere zorgen op dit moment.'

'Zo en nu gaan we een eindje wandelen,' zegt Bettina, terwijl de kring zich heel nauw om Martijn sluit.

'Ik verzet geen stap!'

Weer voelt hij het mes, nu in zijn rug en zonder zich nog langer te verzetten begint hij te lopen, terwijl de groep het tempo aangeeft. Voorover gebogen, zijn beide handen voor zijn geslachtsdelen, loopt Martijn met uiterst kleine en voorzichtige pasjes gedwongen met de meisjes mee.

Zwijgend lopen ze langs de kerk, steken het plein over en marcheren de drukke winkelstraat in. Verbaasd blijven enkele voorbijgangers staan en kijken naar het wonderlijke groepje, dat zo dicht aaneengesloten door de winkelstraat wandelt. Doordat Martijn zich in het midden bevindt en zich zo klein mogelijk heeft gemaakt, is hij voor het winkelende publiek niet te zien.

Voor een supermarkt waar veel mensen in en uit gaan staat de groep stil.

'Zo,' zegt Bettina en draait zich om naar Martijn, 'dat was het dan. Je weet het, hè? Eén woord en we zoeken je op en dan snijden we je

strot door. De groeten en wel thuis. Oké, meiden we gaan.'

Daarop draaien de meisjes zich om en gaan, zonder nog één keer om te kijken, ieder een andere kant uit.

Van Martijn hebben ze nooit meer iets gehoord.

Het manuscript begint vorm te krijgen. Elke dag zit Bob achter zijn laptop en terwijl hij luistert naar de stem van Becky, noteert hij in het kort wat ze zegt. Later werkt hij haar verhaal dan uit tot een leesbaar geheel. Eva is overdag naar haar kantoor in Zuidoost en Bob schrijft. Een boek, zoals hij aan Becky en Eva heeft beloofd.

'Ik vraag niets,' had Eva gezegd. 'Als je iets wilt vertellen moet je het uit jezelf doen, ik vraag er niet naar. Het is jullie verhaal, van jou en van Becky, en ik wil niet de indruk wekken dat je mij iets moet vertellen, terwijl je dat misschien helemaal niet wilt.'

Ze had woord gehouden. Ze had niets gevraagd, alleen geluisterd wanneer Bob iets had verteld. Ook zonder dat ze iets had gezegd, had Bob geweten dat ze het allemaal begreep. Bob is tot nu toe zeer terughoudend geweest en heeft haar slechts mondjesmaat verteld van Becky en hetgeen zij hem allemaal vertelt. Niet dat hij voor Eva dingen achter wil houden, o nee, dat beslist niet. Hij wil haar echter niet te veel belasten met zijn verhaal; Eva heeft zorgen genoeg.

Becky vraagt niet naar het manuscript. Vertelt haar verhaal, maar vraagt verder nergens naar. Bob vraagt zich af of hij haar moet vertellen hoe de vlag erbij hangt, of hij haar moet vertellen dat hij niet al te lang meer te leven heeft. Of hij haar moet vertellen waarom hij juist haar wilde ontmoeten.

Binnenkort zullen de gesprekken afgelopen zijn. Aan de ene kant vindt hij het jammer, terwijl hij aan de andere kant voelt dat de gang naar het kleine kamertje steeds moeizamer wordt. Hij is vaak heel erg moe

en merkt dat zijn concentratie afneemt. Hij werkt als een bezetene. De dood zit hem op de hielen, het manuscript moet af en wel zo snel mogelijk. De tijd dringt.

'Een paar weken geleden,' zegt Chris, 'heb je op mijn vraag wat je graag zou willen, geantwoord dat je begeleid op kamers zou willen wonen.'

'Ja,' zegt Becky, 'dat lijkt me wel wat.'

'Die vraag stelde ik, omdat we in de vergadering over je hebben gesproken.'

'Dat staat je mooi.'

'Je hebt je in de periode dat je hier nu woont, afgezien van je eerste verlof, goed aan de regels gehouden. Je leeft weliswaar een beetje geïsoleerd van de groep, maar aan de andere kant tekent het je zelfstandigheid.'

'Ik ben ontzettend zelfstandig,' zegt Becky en moet er zelf om lachen.

'Daarnaast heb je door de maanden heen zo af en toe kleine en minder kleine probleempjes heel kundig opgelost. Ik doel op de problemen die de bewoonsters onderling hadden. Ook dit reken ik tot zelfstandigheid. Je hebt een baan naar je zin, je werkt hard en je baas en collega's zijn meer dan tevreden.'

'Weet je wat ik nou niet begrijp?' zegt Becky.

'Zeg het eens.'

'Dat ik überhaupt nog in een internaat zit.'

'Je hebt volkomen gelijk,' zegt Chris lachend, 'ik begrijp niet dat men hier ooit toe besloten heeft, maar je moet maar zo denken, waar gehakt wordt vallen spaanders en fouten maken we allemaal. Maar nu even alle gekheid op een stokje. Eigenlijk moet je tot je achttiende

hier blijven, maar gezien de eigenschappen die ik zojuist heb genoemd, hebben we in overleg met de directeur en mevrouw Schaafsma, besloten je voortijdig te laten gaan, met die restrictie dat je begeleid op kamers gaat wonen.'

Becky moet zich inhouden om niet te gaan gillen, niet van haar stoel te springen om een vreugdedans te gaan maken.

'Wanneer?' vraagt ze gretig.

'En we zijn nog wel zo goed voor je geweest,' zegt Chris gemaakt verdrietig, 'wat een ondankbaarheid.'

'Doe niet zo lullig. Wanneer?'

'Dat kan ik nog niet zeggen, mevrouw Schaafsma heeft de aanvraag ingediend.'

'Waar?'

'Je hebt gezegd dat je in de buurt van Utrecht wilde wonen. Ik heb je toen gezegd dat ons internaat alleen een project in Coevorden heeft.'

'Ik moet dus naar Coevorden.'

'Laat me nou even uitspreken. In de buurt van Utrecht start het maatschappelijk werk een nieuw project, mevrouw Schaafsma heeft je daar aangemeld.'

'Dat betekent ...?'

'Dat je, mits er plaats is, in Utrecht kunt gaan wonen. Tot je achttiende val je onder het maatschappelijk werk in Utrecht. Gesnapt en tevreden?'

'Te gek,' zegt Becky stralend. 'Maar wanneer dan?'

'Dat weet ik nog niet, dat hoor ik van mevrouw Schaafsma.'

Als het gesprek beëindigd is en Becky even later in de deuropening staat zegt Chris: 'Ik hoop dat je een plek krijgt, Becky, ik zal voor je duimen.'

Met een ongekend gevoel loopt Becky de trap op en gaat naar haar kamer. Ze kan het niet geloven, eindelijk zelfstandig, écht zelfstandig. Ze loopt naar het raam, leunt met beide ellebogen op de vensterbank en kijkt naar buiten.

Het is lente. Op het terrein van het internaat bloeien de eerste krokusjes, gele, witte en paarse. De bomen lopen uit en overal hangt de

lentegeur. De winter had lang geduurd, veel sneeuw en strenge vorst. Op de sloten en plassen werd geschaatst. Met elegante, lange streken gleden de ijzers over het ijs en onbeholpen hadden de kleintjes hun eerste stappen op het dichtgevroren water gezet, hun kleine knuistjes stevig in de vertrouwde hand van vader of moeder. Op de velden hing de rijp en het kwam de mensen voor als liepen ze door een landschap, dat uit louter kristallen voorwerpen bestond. Nu is het lente en de mensen zijn al bijna weer vergeten hoe de winter was.

Becky staart uit het venster en denkt aan vroeger. Het is niet de eerste keer en telkens lijkt het alsof alles zich in een droom heeft afgespeeld, een onwerkelijke droom, waaruit ze ieder moment zou kunnen ontwaken. Een paar maanden geleden toen ze die kleine kindertjes met hun vaders op het ijs had gezien, had ze bijna moeten huilen. Opeens had ze beseft dat er voor haar nooit een vader was geweest, nooit eens iets leuks met hem had kunnen doen. Slaag had ze gekregen, meer dan genoeg, smerige opmerkingen aan moeten horen. In huis was het een puinhoop, Paul zat in de jeugdgevangenis, Claudia speelde de hoer en haar had men opgeborgen in een internaat.

Jezus nog aan toe, wat een chaos, wat een bende. Ze wil er niet langer aan denken, niet terug naar haar jeugd. De toekomst in, zelfstandig!

'Er zijn helaas een aantal problemen gerezen,' zegt meneer Cramer, 'zodat het nog een paar weken zal duren voordat je kunt verhuizen.'

'Een paar weken?'

'Het zijn problemen waar wij niets aan kunnen doen.'

'Hoelang gaat het precies duren dan?'

'Daar heb ik nu nog geen zicht op, maar we doen er alles aan om het project zo snel mogelijk van start te laten gaan.'

'Ik heb m'n spullen gepakt op het internaat en ik zou een week bij m'n moeder wonen en dan zou ik op m'n nieuwe kamer kunnen. Dat is me beloofd.'

'Het spijt me,' zegt meneer Cramer.

'Anders mij wel.'

'Hoe is de sfeer thuis?'

'Zwaar kloten.'

'Volgens mevrouw Schaafsma kun je niet zo goed met je moeder opschieten, klopt dat?'

'Ja, dat kun je wel zeggen, we hebben veel ruzie.'

'Probeer het nog een paar weken uit te zingen,' zegt meneer Cramer en maakt aanstalten het gesprek te beëindigen, 'we doen ons uiterste best. Je krijgt binnenkort een oproep om hier weer te verschijnen. Je zult dan bij die gelegenheid de andere kamerbewoonsters leren kennen.'

Dan staat hij op, geeft Becky een hand en houdt de deur voor haar open.

'Probeer er het beste van te maken, Becky.'

Als ze even later op de stoep staat overlegt ze zich wat ze zal doen, naar huis of naar Angeline. Ze besluit naar Angeline te gaan, lekker pilsje drinken, beetje slap lullen en een jointje roken.

'En?' vraagt Angeline, als ze tegenover elkaar in de woonkamer zitten.

'Er zijn een aantal problemen, zodat het nog een paar weken kan duren,' zegt Becky schamper.

'Nee hè?! Het zal niet wáár zijn! Het is altijd hetzelfde met die hulpverleners!'

'Ik heb vanmorgen weer de grootste heibel met m'n moeder gehad.'

'Je kunt hier blijven slapen als je dat wilt. Vanavond brengt Foppe een partij lingerie, hartstikke mooi spul, je kunt me helpen met prijzen en inpakken.'

'Ik moet dan wel even m'n moeder bellen, anders heb ik morgen nog meer herrie.'

'Waarom kom je niet gewoon naar huis,' zegt moeder gepikeerd, 'je hebt hier ook een bed.'

'Omdat ik daar geen zin in heb, doe.'

Om half acht komt Foppe.

'Ik heb tien dozen in de wagen staan, help even mee sjouwen.'

'Nou, wat heb ik je gezegd?' vraagt Angeline, als ze een doos openmaakt. 'Is dit mooi spul, ja of nee. Hier krijgt toch elke vent een stijve van?'

Angeline pakt de dozen uit, sorteert de lingerie naar grootte en samen hangen ze er prijskaartjes aan en stoppen het in plastic zakjes.

'Waar gaat dat spul nou naartoe?' wil Becky weten.

'Foppe komt het morgenmiddag ophalen,' zegt Angeline, 'en waar het dan heengaat weet ik niet precies, gaat me niets aan en interesseert me ook niets. Ik verdien er goed mee en dat is voor mij het belangrijkste.'

'Zeg eens eerlijk,' zegt Becky, 'is dit jatwerk?'

'Als het jatwerk zou zijn,' vraagt Angeline, 'zou je dan niet meehelpen?'

'Natuurlijk wel,' zegt Becky, 'dat interesseert me geen reet.'

'Nou dan,' zegt Angeline en er speelt een geheimzinnige glimlach om haar lippen, 'waarom vraag je het dan?'

'Klotenweer,' zegt Becky als ze naar buiten kijkt.

Het is eind oktober en de regen valt met bakken uit de lucht. Na een hete zomer, waarin de temperatuur aanhoudend om de dertig graden had geschommeld, werd Nederland verrast door een bijzonder aangenaam najaar, met temperaturen die ver boven het gemiddelde lagen voor de tijd van het jaar. Vandaag lijkt het erop dat de herfst door gaat breken. De hemel is grijs en er staat een stevige wind. De bladeren beginnen nu echt te vallen en als bruingele vlinders dwarrelen ze over de binnenplaats.

'De laatste dag op de autosloperij was hartstikke fijn,' zegt Becky, als ze naast Bob op het bed gaat zitten. 'Om vier uur kwam Fred naar me toe en zei dat ik even bij Enzo moest komen. Ik schrok me een ongeluk en ik dacht dat ik op m'n sodemieter zou krijgen omdat ik die ochtend een autoruit kapot had laten vallen. Terwijl ik naar het kantoortje liep dacht ik nog: nou ja, dan trekt hij de schade maar van m'n salaris af. Toen ik in het kantoortje kwam wist ik niet wat ik zag. Iedereen zat om het bureau van Enzo en ze hadden allemaal hun handen al gewassen en hun overalls uitgetrokken. Op het bureau stonden flesjes bier, wijn, limonade en drie schalen met toastjes. Ik moet wel heel erg verbaasd hebben gekeken, want opeens zei Marcel, een echte Amsterdammer: "Je schuif staat open, Becky, doe hem effe dicht want het tocht as de kelere."

"Is er iemand jarig?" vroeg ik.

"Nee," zei Enzo, "was dat maar waar, er gaat iemand weg en hoewel we daar helemaal niet blij mee zijn, geven we toch een klein feestje."

"Is dit omdat ik ...?" vroeg ik.

"Ja," zei Enzo, "maar ga eerst je handen wassen en je overall uittrekken."

Het is een hartstikke gezellige middag geworden. Op een gegeven moment heeft Enzo een toespraakje gehouden, dat iedereen het jammer vond dat ik wegging, dat ik zo'n aardige collega was, zo'n

leuke meid en al die meuk.

"Je bent de eerste meid die ik in dienst had, Becky," zei die, "en ik heb er geen spijt van gehad dat ik je aangenomen heb, we zijn allemaal van je gaan houden."

Begin ik me daar toch opeens te janken zeg, Jezus nog aan toe, ik schaamde me kapot. Het kwam omdat Enzo zei dat iedereen van me hield, dat had nog nooit iemand tegen me gezegd.

Toen kreeg ik een soort oorkonde, waarop stond dat ik naar volle tevredenheid bij hen had gewerkt en al die meuk en ik kreeg een cadeaubon. Ik werd er hartstikke verlegen van.

Ik had met Chris afgesproken dat hij me om vijf uur bij de sloperij zou afhalen om me naar m'n moeder te brengen. Enzo heeft, zonder dat ik het wist naar het internaat gebeld en gevraagd of het een uurtje later mocht worden, omdat ze een klein feestje voor me hadden gebouwd.

Ik had 's ochtends m'n spullen al ingepakt en van de meiden en de leiding afscheid genomen. Dat was best moeilijk en toen moest ik al bijna huilen. Al m'n collega's hebben me naar de auto gebracht en ik werd door iedereen gezoend. In de auto zaten Christien, Bettina en Charlotte, de meisjes waar ik het meest mee opgetrokken was.

"Wat zullen we nou beleven?!" vroeg ik.

"Eigenlijk wilden ze allemaal mee om je weg te brengen," zei Chris, "maar daar is m'n auto te klein voor. Volgens mij heb je met deze drie de beste band gehad tijdens je verblijf in het internaat."

Het was fantastisch toen we bij de sloperij wegreden, iedereen stond te zwaaien, ik voelde me net de koningin. Chris en de meiden zijn een uurtje bij ons thuis gebleven en zijn toen weer naar het internaat teruggegaan. Nou, en toen zat ik dus weer bij m'n moeder.'

Haar verblijf in het internaat doet zich gelden als Becky eenmaal weer thuis is. Ze is niet van plan zich aan de regels van het ouderlijke huis aan te passen en wenst haar eigen gang te gaan. Ze kookt voor zichzelf, wast en strijkt haar eigen goed en is meer uit dan thuis. Ze hangt op Hoog Catharijne, zit op het perron, slentert door de stationshal, of kuiert door warenhuizen. Tegen etenstijd komt ze naar

huis en gaat meteen daarna weer weg. Soms, wanneer ze geld heeft, gaat ze naar de coffeeshop, maar meestal zit ze bij Angeline en blijft daar regelmatig slapen, dit tot grote ergernis van haar moeder. Claudia heeft een baantje als serveerster in een restaurant en Paul is altijd onderweg. Vaak komt hij nachtenlang niet naar huis en Becky vermoedt dat hij dan op Hoog Catharijne slaapt. Schaaf komt weer regelmatig en bemoeit zich net als vroeger weer overal mee.

'Die vervelende draadnagel werkt behoorlijk op m'n zenuwen.'

'Het is je voogdes en ze bedoelt het goed,' zegt moeder.

'Dat kan wel zijn, maar ik heb geen kindermeisje nodig. Toen ik in het internaat zat heb ik haar ook niet gezien.'

'Wat rook je daar trouwens?'

'Wiet.'

'Ik wil die troep niet in m'n huis!'

'Dat kan wel zijn, maar ik rook het toch.'

Moeder, die inziet dat verbieden geen zin heeft, zegt: 'Goed, maar ik wil niet dat je het in de woonkamer rookt, doe het dan maar op je kamer.'

'Loop toch niet de hele dag aan m'n kop te zeiken, mens.'

'Vraag in hemelsnaam een uitkering aan. Je kookt voor jezelf, je doet je eigen was, dat kost me allemaal extra geld.'

'Ik zoek wel werk,' zegt Becky en nog diezelfde middag zit ze bij het uitzendbureau.

'Wat voor soort werk zoek je?' vraagt een blonde juffrouw met een aangeleerde glimlach.

'Zwaar werk,' zegt Becky en draait een shagje.

'Je mag hier niet roken.'

'Dat doe ik toch ook niet?! Ik draai alleen maar, of mag dat soms ook niet?!'

'Eh ... ja ... Je wilt dus zwaar werk?'

'Ja, hoe zwaarder hoe beter en als het kan iets met motoren.'

Becky moet allerlei vragen beantwoorden en op de meeste vragen geeft ze geen eerlijk antwoord.

'We zullen zien wat we voor je kunnen doen,' zegt het blondje, 'je

hoort van ons.'

Drie dagen later belt het uitzendbureau en ruim een week nadat ze zich heeft laten inschrijven, begint ze bij een groothandel in auto onderdelen.

'We hebben plaats op de afdeling kleine goederen,' zegt de chef van het bedrijf. 'Er zitten uitsluitend vrouwen en meisjes en pakken kleine onderdelen in, heel licht werk.'

'Ik heb om zwaar werk gevraagd,' zegt Becky en loert door de openstaande deur naar de vrouwen die, gezeten aan lange tafels, onderdelen, die via een lopende band worden aangevoerd, in plastic zakjes en kartonnen doosjes pakken.

'Zwaar werk?' vraagt de chef verbaasd en kijkt naar haar tengere postuur. 'Weet je dat wel zeker?'

'Anders zei ik het niet,' zegt Becky brutaal. 'Ik heb op een autosloperij gewerkt, ik kan tegen een stootje.'

'Kom dan maar mee.'

Op de afdeling grote onderdelen werken uitsluitend mannen. Een deel van hen loopt door de lange gangen van de loodsen, die zich achter het magazijn bevinden. Aan de hand van orders worden de onderdelen uit de schappen gepakt en in een kar gelegd.

De grote onderdelen, zoals spatborden, zittingen, motorkappen, worden meteen naar de uitvoerloods gebracht, waar ze met vorktrucs in vrachtauto's worden geladen. De kleinere onderdelen worden in het magazijn in kartonnen dozen gepakt, die vervolgens op andere, grotere karren worden gezet. Als een kar vol is wordt hij het magazijn uitgereden, waar andere werknemers ervoor zorgen dat de dozen in de uitvoerloods komen.

's Morgens pikt Becky orders. Achter haar kar loopt ze door het magazijn en pakt de onderdelen van de schappen.

's Middags staat ze aan de lange tafel en pakt de kleinere onderdelen in, voorziet de doos van een sticker waarop de naam en het adres van de besteller staat en zet de doos op de grote kar.

Vooraf orders pikken is zwaar werk en wanneer ze de eerste avond thuis komt doet haar hele lichaam pijn.

In het begin heeft ze weinig contact met haar collega's, ze doet haar werk, maakt een praatje, maar daar blijft het bij. Na een maand laat ze zich overhalen op vrijdagavond met een collega, die een paar jaar ouder is, naar een coffeeshop te gaan. Vanaf dat moment wordt het een gewoonte elke vrijdagavond na werktijd met hem in de coffeeshop te zitten, iets te drinken en een jointje te roken.

Drie maanden nadat ze bij de groothandel is komen werken, krijgt Becky een vast dienstverband aangeboden. Nog altijd woont ze bij haar moeder.

'Ik moet met je praten,' zegt Angeline, als Becky op de bank in de woonkamer gaat zitten. De tafel ligt bezaaid met lingerie en op het kastje staan een aantal kleine kartonnen doosjes, waarin verdovende middelen zitten om verkocht te worden aan klanten, die ongetwijfeld ook vanavond weer zullen komen. Angeline's gezicht staat ernstig en Becky vraagt zich af wat er gebeurd zou kunnen zijn.

'Ik ben negenduizend euro kwijt,' zegt Angeline en blijft in het midden van de kamer staan, 'je broer heeft het gejat.'

'Paul?' vraagt Becky verbaasd. 'Hoe weet je dat zo zeker?'

'Hij was hier gisterochtend op visite en 's middags ontdekte ik dat het geld er niet meer was.'

'Maar dat wil toch niet zeggen dat Paul het gejat heeft?'

'Voordat hij kwam had ik het nog en na hem is er niemand meer binnen geweest. Op een gegeven moment moest ik naar de wc en in die tijd moet hij het uit het keukenkastje hebben gejat. Hij wist waar ik mijn geld bewaarde.'

Eigen schuld, denkt Becky, moet je maar voorzichtiger zijn. De criminelen lopen hier de deur plat en bijna iedereen weet dat je je geld in het keukenkastje bewaart.

'Heb je hem al gesproken? Heb je gevraagd of hij het gejat heeft?'

'Dat heeft geen zin, hij zal het toch ontkennen, dat heeft hij de vorige keer ook gedaan.'

'De vorige keer?'

'Een paar maanden geleden was ik opeens duizend euro kwijt. Paul

was die avond op bezoek geweest en de volgende dag waren m'n duizend piek pleite. Hij heeft bij hoog en laag volgehouden dat hij het niet had gedaan.'

'Ik zal hem wel vragen als ik hem zie.'

'Zeg hem dan meteen maar dat ik aangifte heb gedaan.'

Ze is behoorlijk chagrijnig de rest van de avond, zegt nauwelijks een woord en tegen tien uur besluit Becky op te stappen.

'Het lijkt me onder deze omstandigheden beter wanneer je voorlopig maar niet komt,' zegt Angeline als Becky haar jas aantrekt.

'Hoe bedoel je?'

'Vanwege dat gelazer met Paul.'

'Wat heb ik daarmee te maken?'

'Je gaat nogal goed met je broer om en ik zou niet willen dat je tussen hem en mij in kwam te staan.'

'Gelul!'

'Blijf voorlopig maar weg.'

'Als je er zo over denkt ben ik hier vanavond voor het laatst geweest, de groeten!'

Met een klap smijt Becky de deur achter zich dicht. Kutwijf! Val dood met je negenduizend piek!

Meteen naar huis, Paul vragen of hij het geld heeft gejat.

Paul is voor de verandering eens thuis en hangt ontspannen voor de tv, moeder is naar het ziekenhuis.

'Ik was bij Angeline.'

Paul geeft geen antwoord.

'Heb jij die negenduizend piek achterover gedrukt?'

'Moet ze er maar beter op letten,' zegt Paul, zonder zijn blik van het beeldscherm te wenden.

Verbaasd kijkt Becky naar haar broer, dan zegt ze:

'Wat ben je nou voor een gore klootzak, kun je dan nergens met je poten afblijven?!'

'Wind je niet zo op, ze barst van het geld, die zal zo'n beetje niet missen.'

'Een beetje? Negenduizend euro een beetje?'

'Bemoei je er nou maar niet mee, dat is mijn probleem en als je nu je kop dicht zou willen houden, ik kijk tv.'

'Ze heeft aangifte gedaan,' zegt Becky rustig.

'Jammer dan,' zegt Paul, ogenschijnlijk niet onder de indruk.

'Het heeft me wel een vriendschap gekost, klootzak! Ze wil niet meer hebben dat ik bij haar over de vloer kom! Je wordt bedankt!'

'Ach lazer op, teringhoer!'

De volgende ochtend staat er een rechercheur op de stoep en wil Paul spreken.

'Er is aangifte gedaan van een diefstal,' zegt de man, 'weet jij hiervan?'

'Ik heb geen idee waar je het over hebt. Wat is er gestolen en bij wie?'

'Mevrouw Jongsma mist tweeduizend euro. Het geld is verdwenen nadat jij op bezoek bent geweest.'

'Tweeduizend euro?' vraagt Paul.

'Mevrouw Jongsma is ervan overtuigd dat jij ze ontvreemd hebt.'

'Op mijn woord van eer, ik heb geen tweeduizend euro gejat,' zegt Paul.

Hij liegt er geen woord van, denkt Becky.

'Ik hecht eerlijk gezegd niet zoveel waarde aan jouw erewoord,' zegt de rechercheur.

'Dat is dan jouw probleem,' bijt Paul hem toe.

'En als je een grote bek hebt neem ik je mee naar het bureau.'

'Machtsvertoon.'

'Ik vraag je voor de laatste keer, heb jij die tweeduizend euro gestolen, ja of nee?'

'En ik zeg voor de laatste keer dat ik die tweeduizend euro niet heb gejat.'

'We zoeken het uit,' zegt de rechercheur en stapt naar buiten.

'Doe wat je niet laten kunt,' zegt Paul en gooit met een oorverdovende klap de buitendeur dicht.

'Angeline heeft mij verteld dat het negenduizend euro was,' zegt Becky. 'Was het nu negenduizend of tweeduizend?'

'Negen,' antwoordt Paul.

'Maar waarom doet ze dan aangifte van tweeduizend?'

'Omdat het zwart geld is, trut. Als de belasting erachter komt dat ze zoveel poen op de plank heeft liggen, willen ze weten waar ze dat vandaan heeft. Tweeduizend euro is acceptabel.'

'Voor een rug houd ik m'n bek,' zegt Becky.

Als door een wesp gestoken draait Paul zich om.

'Wat zei je daar?'

'Dat ik voor een rug niet zal lullen.'

Voordat Becky beseft wat er gebeurt, grijpt Paul zijn zusje bij haar keel en knijpt met kracht in haar strottenhoofd. Ze kan nauwelijks lucht krijgen en heeft het gevoel te zullen stikken.

'Ben jij nou helemaal besodemieterd, kankerteef! Als je denkt dat je mij kunt chanteren moet je vroeger opstaan!'

Dan laat hij haar keel los, haalt uit en treft haar midden in haar gezicht. Terwijl Becky zich vastgrijpt aan de rand van de tafel, draait Paul zich om en verlaat het huis.

'Alles bij elkaar heeft het bijna drie maanden geduurd voordat ik een oproep kreeg van het maatschappelijk werk,' zegt Becky, 'en al die tijd woonde ik bij m'n moeder thuis. We hadden een paar keer per week de grootste heibel en scholden mekaar de huid vol met alles wat mooi en lelijk was, de tering en de kanker vlogen tegen het plafond. Om het minste geringste hadden we mot. Paul werd in die tijd weer eens betrapt bij een inbraak en tijdens de verhoren hebben die smerissen meteen een aantal andere inbraken kunnen ophelderen. Hij verdween weer voor een paar maanden in de gevangenis. Claudia werkte nog altijd als serveerster. Ze deed alleen maar dagdienst en 's avonds was ze de hort op. Ik weet niet waar ze was, misschien speelde ze nog altijd de hoer. We spraken nooit over dat soort dingen. Eigenlijk spraken we over heel weinig, we waren uit elkaar gegroeid en ik kon niet al te best meer met haar opschieten.

Ik werkte nog steeds bij die groothandel en had het er eigenlijk wel naar m'n zin. Niet zo fijn als op de autosloperij, nee, dat niet, maar ik had niet te klagen.

Van Angeline heb ik nooit meer iets gehoord. Omdat de politie niet heeft kunnen bewijzen dat Paul die negenduizend piek had gejat, hebben ze hem niets kunnen maken en kon Angeline fluiten naar d'r geld.

Ik had van m'n verdiende geld een tv en een stereotoren gekocht en zat 's avonds op m'n kamer of hing rond op Hoog Catharijne. Beetje etalages kijken, beetje lullen. Op een dag, het was een dinsdag geloof ik, belde die gozer van het maatschappelijk werk en vroeg aan m'n moeder of ik terug wilde bellen als ik van m'n werk thuis kwam. Toen ik binnenkwam was het eerste dat m'n moeder zei: "Het maatschappelijk werk heeft gebeld, je moet morgenochtend bellen."

Volgens mij was ze hartstikke blij dat ik eindelijk op zou rotten, want ze was de hele avond in een prima stemming.

Ik de volgende dag bellen. Een week later op donderdagochtend zat ik weer in dat kantoortje tegenover die man, die meneer Cramer. Er waren nog twee andere meiden, Margo en Chantal en met hen moest ik de flat delen. Margo leek me een toffe meid. Chantal was niet helemaal lekker in d'r bovenkamer, achtergebleven in haar ontwikkeling of zoiets.

Wij in optocht achter die Cramer aan om die flat te bekijken.

Het zag er hartstikke leuk uit. Een grote woonkamer met open keuken, die allebei helemaal ingericht waren. Bankstel, tv, stereotoren, koelkast, gasfornuis en al die meuk. Er waren drie slaapkamers die we zelf moesten inrichten, er stond alleen een bed en verder geen ene moer. We moesten om de beurt koken en het huis aan kant ruimen. De slaapkamer moest je zelf doen, daar had de ander niets te zoeken. We moesten zelf maar uitzoeken hoe we de financiën voor de boodschappen verdeelden en het maatschappelijk werk zou ons daarbij helpen, als we dat wilden.

Ik was van plan helemaal niets te delen en m'n eigen eten te kopen en m'n eigen potje te koken, dat was ik zo gewend. Ik heb dat natuurlijk niet tegen die Cramer gezegd. Dat regel ik later wel dacht ik bij mezelf, dat gaat je geen reet aan. Margo en Chantal zaten allebei nog op school. Margo zat op een soort huishoudschool en Chantal op een

school voor moeilijk lerende kinderen. Eigenlijk was ze best wel zielig, ze begreep er geen zak van wat die Cramer allemaal vertelde en ze bleef maar aan z'n hoofd zeiken.'

"Elke week komt mevrouw Hogenhuis," zei Cramer, "dat is jullie vertrouwenspersoon."

"Waar is dat voor nodig?" vroeg ik.

"Mevrouw Hogenhuis is een maatschappelijk werkster," zei Cramer weer, "en houdt jullie reilen en zeilen in de gaten en geeft jullie begeleiding. Ze komt elke woensdagavond, tussen zeven en acht uur, zorg er dan voor dat jullie dan thuis zijn."

"Waarom komt die vrouw?" vroeg Chantal. Ze had er werkelijk niets van begrepen.

"Kijken of alles naar wens gaat, vragen beantwoorden, helpen waar nodig is." God, wat had die man een geduld met die troela.

Hij gaf ons alle drie een sleutel.

"Niet verliezen," zei de zak, alsof ik elke dag een paar sleutels verloor. Toen hij weg was ben ik naar huis gegaan. Een paar tassen ingepakt en ik weer terug. Ik had de mooiste kamer, aan de galerijkant, met uitzicht op een parkje. Toen ik m'n kasten had ingepakt, heb ik het bed uit elkaar gesloopt en naar de box gebracht en ben naar een goedkope meubelzaak gegaan om een slaapbank te kopen.

"Hij moet vanmiddag nog bezorgd worden," zei ik tegen die verkoper.

"Dat kan niet," zei die vent.

"Goed," zei ik weer, "dan stop je 'm maar in je reet."

Ik weg. Ik ben twee uur lang winkel in winkel uit gerend, tot ik er een gevonden had die meteen wilde bezorgen. Daarna weer naar huis, weer spullen opgehaald. Alles op de fiets, maar ik had de tijd, want ik had me voor de rest van de week ziek gemeld op m'n werk. Bij m'n moeder heb ik Kees gebeld. Kees was weer een van die duistere vrienden van Paul. Ik had hem ooit eens een keer ontmoet, maar echt kennen deed ik hem niet, maar dat kon me niets schelen. Kees had een auto, je weet wel, zo'n busje waar je van alles in kon laden. Nog diezelfde avond kwam hij met dat busje voorrijden en heb ik het halve interieur van m'n kamer meegenomen. M'n moeder begon meteen

weer te zeiken natuurlijk.

"Het zijn toch zeker mijn spullen?" zei ik.

Stereotoren, tv, twee stoelen, een tafeltje, we flikkerden alles achter in dat busje en wij rijden. Intussen waren Margo en Chantal ook druk bezig. Margo had een beetje verkering en die vriend heeft haar geholpen. Later heb ik die gozer nooit meer gezien. Ik denk dat ze alleen verkering had genomen om haar spullen over te laten brengen, voor het gemak zogezegd. Chantal werd geholpen door haar vader, een ongelooflijk ei. Hij begon zich meteen overal mee te bemoeien, we moesten zus, we moesten zo. Toen heb ik tegen hem gezegd: "Als je niet ophoudt met je gezeik, stuur ik Schaaf op je af."

Ik moest er zelf om lachen. Wist hij veel wie Schaaf was. Het hielp wel, want ik heb hem niet meer gehoord. Rot op!

M'n moeder heeft geen poot uitgestoken, niets heeft ze gedaan. Ja, op d'r krent zitten en toekijken.

Nou, en daar zat ik dus op begeleid kamerwonen. Wat een lol.'

'Vanaf de eerste dag ben ik m'n eigen gang gegaan. Ik kookte m'n eigen eten, waste m'n eigen kleren en hing, wanneer ik geen avond- of nachtdienst had de hele avond op m'n slaapbank voor de tv. In de woonkamer zat ik bijna nooit, ik kon niet tegen Chantal. Het was best een lief kind, maar ze zeurde zo verschrikkelijk. Ze begreep nooit iets in één keer, alles moest voorgekauwd worden. Margo kon er ook niet zo goed tegen, maar die had veel meer geduld. Margo had ook in een internaat gezeten. Haar ouders waren gescheiden en haar vader had incest met haar gepleegd. Bovendien werd ze elke dag door haar moeder geslagen. Nee, dan heb ik toch meer geluk gehad. Ik begrijp trouwens ook niet dat ze een kind als Chantal bij twee internaat meiden op kamers hebben gedaan. Het was een heel net meisje en ze had nog nooit buiten de pot gepiest.

Elke woensdagavond kwam mevrouw Hogenhuis, die ik gemakshalve Huizenhoog noemde. Ik kan er ook niets aan doen, ik tref altijd mensen wiens namen zich zo lekker voor bijnamen lenen. Nou ja, die Huizenhoog kwam dus elke woensdagavond. Het was een heel mager mens en als ze de trap opkwam hoorde je al d'r botten rammelen. Ze droeg zo'n horrorbril, je weet wel, zo'n bril waar je van die grote ogen door krijgt. Grootmoeder, wat heb je grote ogen. Daarnaast was ze ontzettend lelijk. Jezus nog aan toe, zo'n lelijk mens had ik nog nooit gezien, zielig gewoon. Dat mens was gewoon een schoonheid op het gebied van lelijk zijn.

Chantal had altijd duizend-en-een vragen en als Huizenhoog vertrokken was, begon ze tegen ons te zeuren en moesten wij het nog

een keer uitleggen. Margo en ik hadden bijna nooit wat te vragen, wij vonden het wel lekker gaan. We konden goed met elkaar opschieten. Ze zat 's avonds vaak bij mij op de kamer, pilsje drinken, jointje roken en Chantal zat in de woonkamer, keek een beetje tv en ging vroeg naar bed. Eigenlijk deed ze een beetje voor spek en bonen mee.

Vrijdag gaven we het huis een goede beurt. Stoffen, stofzuigen, badkamer, keuken schoonmaken en al die meuk. De wc maakten we elke dag schoon, we zaten er tenslotte met ons drieën op. We deden het om de beurt, je was dus altijd veertien dagen vrij. Onze slaapkamers deden we zelf. Ik stofte eens per week, zuigen deed ik vaker.

Naast ons woonden een echtpaar met een klein kind en op een dag belt die vrouw bij ons aan en vroeg of een van ons af en toe eens op dat kind wilde passen. Ik zei meteen ja, want ik vind kleine kinderen wel leuk en ik verveelde me 's avonds toch en of ik nou op m'n eigen kamer naar de tv keek of bij hen, dat maakte natuurlijk niets uit. Ze wilde meteen van alles weten. Hoe het ging, of we begeleid werden en door wie, of die vrouw die altijd kwam een maatschappelijk werkster was en al die meuk.

"Ga even mee naar huis," zei ze, "dan kun je Achmed en de kleine leren kennen."

Ik mee. Hartstikke gezellig daar. Achmed was een Turk, maar woonde z'n hele leven al in Nederland. Ze hadden een schattig kindje van anderhalf, dat Sabine heette.

Afijn, we komen zo in gesprek en laten ze m'n broer Paul nou kennen. Hoe is het mogelijk hè? Ik verbaas me daar nog altijd over. Kijk, Paul had heel veel duistere kennissen en vage vrienden, maar die zaten toch allemaal in een bepaalde hoek, dealers, criminelen en al die meuk. Maar dit waren heel normale mensen op wie niets aan te merken was en die zo'n rechttoe rechtaan leventje leidden. Ik was zo verbaasd dat ik niet eens gevraagd heb waar ze Paul van kenden. Achmed werkte op een fabriek en Marjolein deed thuiswerk voor een kantoor. Die kantoorpikken spraken bandjes in en dat moest zij dan typen. Ze kon hartstikke snel typen.

Het was weer net als bij Angeline, ik zat elke vrije minuut bij Marjolein en Achmed, ik behoorde tot het interieur zagezegd.

Na vijf maanden kreeg ik de grootste heibel op m'n werk. Op een ochtend liet ik een spatbord uit m'n handen vallen, net op het moment dat m'n chef de hoek om kwam. Dat ding was hartstikke beschadigd natuurlijk. Hij ging ongelooflijk tekeer; dat ik beter uit moest kijken, dat het allemaal duur spul was en al die meuk. Hij ging maar door, ik was woest. Ik had het toch niet expres gedaan? Op een gegeven moment heb ik gezegd: "Krijg de kanker met je spatbord, klootzak!" en heb me omgedraaid en ben weggelopen.

"Mee naar kantoor!" schreeuwde hij. "Ogenblikkelijk!"

Hij had er best iets over mogen zeggen natuurlijk, maar niet op zo'n onbeschofte toon. Wij naar kantoor. Daar zat een vent die chef over alle afdelingchefs was, een soort opperhoofd dus. Hij lulde als Brugman en het gevolg was dat ik 's middags op de vrouwenafdeling zat. De een was nog een grotere trut dan de ander. Ze lulden alleen maar over verkering, trouwen en kindertjes krijgen, ik werd er gestoord van. Na een paar dagen ben ik weer naar dat opperhoofd gestapt en heb gezegd:

"Ik wil ander werk, anders ben ik pleite."

"Meneer de Groot wil je niet terughebben op zijn afdeling."

"Ik wil ook helemaal niet terug naar meneer de Groot," zei ik, "laat meneer de Groot maar in de boom gaan zitten."

"Er is een vacature vrij in de ploegendienst. Drie verschillende diensten, ook nachtdienst."

"Wat moet ik dan doen?" vroeg ik.

"Vrachtauto's laden en lossen."

"Zwaar werk?"

"Nogal, maar daar houd je toch van?"

Ik heb nog een paar dagen tussen die troela's gezeten en met ingang van de nieuwe week ben ik toen begonnen in de ploegendienst.

Twee maanden nadat ik in de ploegendienst was begonnen, kreeg ik ruzie met Huizenhoog en was het begeleid kamer wonen voorbij. Zat ik verdomme weer bij m'n moeder thuis.'

'Eigenlijk heb ik niet zoveel zin om binnen te zitten,' zegt Becky als Bob zijn jas uit heeft gedaan. Ze wijst op z'n taperecorder. 'Werkt dat ding ook zonder stroom, op batterijen of zoiets?'

'Er zitten batterijen in, dus dat is geen probleem.'

'Ik zou weleens naar het strand willen.'

'Naar het strand?'

'Ik ben nog nooit van m'n leven aan het strand geweest.'

'Dat meen je niet?' zegt hij verbaasd. 'Je hebt door half Nederland gezworven, maar het strand heb je nog nooit gezien?'

Een paar minuten later zitten ze in zijn auto en rijden de stad uit.

'Zullen we naar IJmuiden gaan?'

'Mij best,' zegt Becky.

'Als kind heb ik vroeger een aantal keren in IJmuiden gelogeed,' zegt Bob, als ze voor een stoplicht staan. Een oude vrouw steekt het zebrapad over. Ze loopt moeilijk en het duurt lang voordat ze aan de overkant is.

'Jaren geleden ben ik nog eens naar dat logeeradres gegaan. Ik wilde niet aanbellen, maar als verrassing achterom lopen. Toen ik in de kamer stond verwonderde ik me over de box en het speelgoed. Opeens ging de deur open en kwam er een wildvreemde vrouw de kamer binnen. Ze schrok zich een ongeluk en ik niet minder. Om een lang verhaal kort te maken; die mensen waar ik vroeger gelogeed had, waren verhuisd.'

'Andere kinderen uit de buurt gingen regelmatig logeren. Ik kwam

verdomme nooit ergens en als ik al eens ergens heenging, zoals 's zondags met dat vriendinnetje naar de kerk, hadden m'n ouders zwaar de pest in. Hoe ver is het rijden naar IJmuiden?'

'Een half uurtje.'

Ze rijden door het havengebied en slaan linksaf de Haarlemmermeerpolder in. Het is rustig op de weg. Becky kijkt naar buiten en zwijgt.

'Je vertelde me dat je ruzie kreeg met Huizenhoog en dat er toen een einde kwam aan het begeleid kamer wonen.'

'Het kwam door die poes.'

'Poes?'

'Ik had van Marjolein een poesje gekregen. Een hartstikke lief beestje. Die vent, die Cramer, had tijdens dat gesprek tegen ons gezegd dat we geen huisdieren mochten houden. Je zeikt maar een eind in de ruimte dacht ik toen, als ik eenmaal op m'n kamer zit doe ik wat ik zelf wil. Margo had er geen bezwaar tegen dat ik die poes in huis nam. Chantal deed een beetje moeilijk. Ze was allergisch of zoiets.

"Ik houd hem wel op m'n kamer," zei ik, "dus dan heb je er helemaal geen last van."

Ze kon af en toe zo vreselijk zeuren die Chantal. Maar ja, ze was ook niet helemaal lekker in d'r hoofd, dus nam ik het haar niet kwalijk. Afijn, ik heb dus dat poesje en die bleef keurig netjes in mijn kamer. Als Huizenhoog op bezoek kwam, stopte ik hem in de kast. Ik was als de dood dat hij zou mauwen en dat Huizenhoog dat dan zou horen. Ze had dan wel een bril met van die dikke glazen, maar haar oren werkten nog prima. Dat mens hoorde volgens mij alles. Bovendien was ze zo nieuwsgierig als de pest. Op een middag wordt er gebeld. Ik doe de voordeur open en denk er helemaal niet bij na om mijn kamerdeur achter me dicht te trekken. Voordat ik het wist stond Huizenhoog in de huiskamer. Opeens komt m'n poesje aangewandeld. Ik dacht dat Huizenhoog een hartverlamming zou krijgen en gestrekt zou gaan.

"Wat is dat?" vroeg ze.

"Dat is m'n poesje," zei ik.

"Dat zie ik ook wel."

"Nou, vraag dan niet wat het is."

"Je weet dat je geen huisdieren mag houden."

"Daar weet ik helemaal niets van," zei ik. Ik dacht: ik doe net of ik gek ben.

"Dat heeft meneer Cramer heel duidelijk verteld. Bovendien staat het in de reglementen."

Wist ik veel van de reglementen. Ik had wel een stapel papieren gekregen, maar die was ik de tweede dag al kwijt. Bovendien had ik m'n eigen reglementen.

"De maat is zo langzamerhand vol, Becky." Ze was helemaal wit en stond helemaal te shaken. "Je gedrag is ver beneden alle peil."

"Nou, dat valt allemaal reuze mee," zei ik.

"Er zijn al een aantal dingen voorgevallen die niet door de beugel konden."

"O, gaan we ouwe koeien uit de sloot halen?"

"Ik zal hier met meneer Cramer over praten en dan hoor je wel wat de gevolgen zijn."

"Ach mens, val dood met je gezeik," heb ik toen gezegd. Ze werd nog witter dan ze al was en heeft zich zonder een woord te zeggen omgedraaid en is weggegaan. Ik weet nog altijd niet wat ze eigenlijk kwam doen. Een paar dagen later moest ik bij die Cramer op kantoor komen.

"Omdat je niet van plan bent je aan onze regels te houden, lijkt het ons het beste dat je een andere woonruimte zoekt," zegt die eikel tegen me.

"Waarom?"

"Dat heb ik je zojuist gezegd. Wij hebben onze regels en als onze bewoners zich daar niet aan wensen te houden, moeten ze op zoek gaan naar iets anders. Bovendien ben je behoorlijk onbeschoft geweest tegen mevrouw Hogenhuis, die je tenslotte alleen maar op je rechten en plichten wilde wijzen."

"Dat mens heeft altijd wat te zeiken," zei ik. Nou en dat schoot bij die zak natuurlijk in het verkeerde keelgat.

"Aan het eind van de maand moet je uit de woning vertrokken zijn."

"Maak je maar geen zorgen klootzak," zei ik, "ik rot wel op."

'Alleen vanwege dat poesje?' vraagt Bob.

'Nee, er waren een paar dingetjes voorgevallen. Maar om daar nu zo'n heibel over te maken.'

Op een vrijdagavond wordt er aan de voordeur gebeld. Becky is zojuist onder de douche geweest en zit in haar pyjama voor de tv. Ze heeft geen zin om te kijken wie er aan de deur staat, dat kan Chantal wel doen. Even later hoort ze stemmen in de woonkamer en wordt er aan de deur geklopt.

'Ja,' zegt Becky met tegenzin. Ze heeft helemaal geen behoefte aan visite. Ze heeft de hele week hard gewerkt en wil tv kijken.

Chantal doet de kamerdeur open en meteen schiet Paul naar binnen.

'Verrek, wat kom jij doen?' vraagt Becky verbaasd. 'Ik dacht dat jij in de bajes zat.'

'Ik ben vandaag ontslagen,' zegt Paul met een glimlach en laat zich op een stoel vallen. 'Goed gedrag.'

'Jij en goed gedrag, rot op.'

'Kan ik hier overnachten?'

'Ben jij nou besodemieterd?! Ga maar naar huis.'

'Daar ben ik geweest, maar moeder heeft me eruit gezet. Teringwif.'

'En hoelang wil je blijven?' vraagt Becky, terwijl ze op het puntje van de bank gaat zitten.

'Heb je iets te drinken voor me?'

'Je krijgt één biertje.'

'Nou, kan ik nu hier overnachten?' vraagt Paul, terwijl hij het flesje openmaakt.

'Maar niet langer dan één nacht, ik wil geen heibel.'

'Oké, één nacht, morgen zien we wel verder. Proost.'

'Je moet op de grond slapen.'

'Geen probleem, ik heb m'n slaapzak bij me. Wat is dat eigenlijk voor duffe doos met wie je samenwoont?'

'Chantal is een heel aardig kind.'

'Is ze wel helemaal goed bij d'r verstand?'

'Luister, je komt hier om te slapen, laat mijn medebewoners met rust. Je slaapt hier en morgen rot je op.'

'Oké, oké, maak je maar niet druk.'

Als Becky de volgende ochtend tegen negen uur wakker wordt, is Paul al vertrokken.

'Je weet dat we geen logés mogen hebben,' zegt Chantal, als Becky op weg is naar de badkamer.

'Dat was geen logé, dat was m'n broer. Bovendien heeft hij hier maar één nacht geslapen.'

'Maar er mag hier niemand blijven slapen,' zeurt Chantal verder.

'Hè, mens, maak er niet zo'n poeha over, hij heeft toch zeker niet naast jou gelegen?' zegt Becky en verdwijnt in de badkamer.

Ze ruimt haar kamer op, leest een stripverhaal, doet boodschappen en gaat na het eten naar Marjolein en Achmed.

Als ze tegen middernacht de sleutel in het slot van de deur wil steken, staat hij plotseling naast haar.

'Klootzak, ik schrik me een ongeluk! Wat moet je?!'

'Kan ik nog een keer bij je overnachten?' zegt Paul en gooit de peuk van zijn sigaret over de balustrade.

'Je zei dat het maar voor één nacht was.'

'Het is zo verdomde koud.'

Becky staat voor een moeilijk dilemma. Wanneer ze weigert is ze voorlopig nog niet van hem af, dan gaat hij zeuren en misschien wel dreigen. Als ze toestemt, zal ze naar alle waarschijnlijkheid problemen met Chantal krijgen. Margo is het weekend niet thuis, dus daar hoeft ze geen rekening mee te houden. Ze zal een keuze moeten maken.

'Kom binnen en als je één woord zegt, krijg je een knal voor je kop.'

Bob parkeert zijn auto op het parkeerterrein en samen lopen ze de weg, die tussen de duinen door naar het strand leidt. Na een paar honderd meter gaat de weg omhoog en als ze op de top zijn aangekomen zien ze de zee.

'Jezus nog aan toe, wat een water,' zegt Becky.

Ze lopen over de houten planken naar het strand. Boven hun hoofden vliegen een paar meeuwen, die onophoudelijk krijsen. 'We kunnen een eind langs de kustlijn lopen,' zegt Bob.

'Relaxed,' zegt Becky en holt naar de zee.

Bob ademt de zilte zeelucht in en verwondert zich over het feit dat Becky nog nooit de zee heeft gezien. Dan volgt hij haar. In de palmen van haar handen liggen allerhande schelpen en haar donker gelakte nagels steken prachtig af bij de kleur van het zand. Een voor een spoelt ze de schelpen af en stopt ze vervolgens in haar zak.

'Zullen we?' vraagt ze.

Samen lopen ze langs de vloedlijn en Becky kijkt vol bewondering om zich heen.

Gek, denkt Bob bij zichzelf. Ze heeft meer gezien en beleefd dan menig ander meisje van haar leeftijd, maar de zee is nieuw voor haar.

'Mag ik je een arm geven?' vraagt ze.

'Natuurlijk.'

Ze steekt haar arm door de zijne en hij past zijn voetstappen aan de hare aan. Hoewel er een flinke bries staat, schijnt de zon en is het heel aangenaam.

'Gezellig hè?' zegt ze, terwijl ze lachend naar hem opkijkt.

'Ja, gezellig.'

'Weet je dat ik nog nooit iemand een arm heb gegeven?'

'Is dat zo?'

'Je vindt het toch niet erg?'

'Natuurlijk niet.'

'We lijken wel een verliefd stel,' zegt ze lachend.

Zwijgend lopen ze verder. Af en toe staat ze plotseling stil, raapt een schelp op, spoelt hem af en stopt hem in haar zak.

'Hij wist van tevoren dat het niet bij één nacht zou blijven, de klootzak. Maar wat moest ik doen? Bij m'n moeder mocht hij er niet meer in en ik kon hem toch moeilijk de straat opschoppen?'

"Alleen in het weekend, dat heb ik met Margo en Chantal afgesproken," zei ik tegen hem. "De rest van de week moet je maar zien

waar je blijft, je kent mensen genoeg."

"Ik red me wel."

"Je kunt je douchen en verder blijf je zolang je hier in huis bent op mijn kamer."

Na twee weekenden begon hij te zeiken dat het zo koud was, dat hij zo slecht sliep in de buitenlucht en al die meuk. Of ik maar even voor een oplossing wilde zorgen. Ik naar Achmed.

"Hij kan in mijn auto slapen," zei Achmed, "maar Marjolein mag het niet weten."

Achmed gaf me de reservesleutel van de auto en ik deed elke avond het portier open. Ik verdomde het om Paul die sleutel te geven, want ik was als de dood dat hij er met die kar vandoor zou gaan. Ik zorgde ervoor dat hij Achmed en Marjolein niet te zien kreeg, want hij was in staat om het deze mensen ook moeilijk te gaan maken.

Na twee weken was het autoslapen voorbij. Die klootzak had in een dronken bui de hele zitting ondergekotst. Achmed hartstikke kwaad natuurlijk en wilde meteen de sleutel terughebben. Paul vond hem maar een kinderachtige lul. Zat ik verdomme weer met een probleem. Het begon nu ook echt koud te worden buiten en ik was bang dat hij vandaag of morgen nog zou doodvriezen. Het was wél m'n broer en hoewel hij me in het verleden weleens in elkaar had geslagen, wilde ik hem met die kou toch niet de straat op sturen. Mijn kamer grensde aan de galerij en ik sprak met hem af dat hij 's avonds door mijn raam naar binnen kon klauteren en 's ochtends weer op dezelfde manier moest oprotten. Op een gegeven moment hebben die meiden gemerkt dat hij door de week ook bij me sliep. Margo zei niets, maar Chantal heeft geluld tegen Huizenhoog. De trut! Afijn, Huizenhoog in alle staten. Nu had ik al problemen met Chantal. We hadden afgesproken dat we om de beurt de vuilniszakken bij de weg zouden zetten. Elke keer als Chantal aan de beurt was, vergat ze dat. Op een dag ontdek ik een vuilniszak op het balkon waar de maaien uitkropen. Ik naar Chantal. Die begint onmiddellijk te janken en 's middags staat haar vader opeens in de woonkamer. Wie ik wel was om zijn dochter de les te lezen. Kort en goed, een hele preek over me heen.

"Chantal moet zich aan haar afspraken houden," zei ik heel beleefd.

"Daar heb jij helemaal niets mee te maken," zegt die eikel.

"Die afspraak hebben we met elkaar gemaakt en daar moeten we ons aan houden."

"Chantal houdt zich prima aan haar afspraken." Die vent lulde werkelijk als een kip zonder kop.

"Rot op met je gezeik en bemoei je niet met ons," zei ik toen tegen hem.

"Hier hoor je meer van snotneus," zei toen die zak en is op hoge poten naar Cramer gestapt. Die heeft Hogenhuis erop af gestuurd en toen had ik ook met haar de grootste heibel. Toen kwam dat van dat poesje en was het begeleid kamer wonen voorbij. Ik ben toen weer teruggegaan naar m'n moeder. Ze stond niet te juichen, maar ze zei: "Je bent m'n dochter en ik laat je niet op straat staan." Dat vond ik wel tof van haar.'

'Ik heb absoluut geen zin in problemen.'

'Ach mens, zeik niet altijd zo en let alsjeblieft niet zo op me.'

'Als je niet belt dan kun je je biezen pakken.'

'Toen ik in het internaat zat heeft ze d'r gezicht ook niet laten zien.'

'Nog altijd is ze je voogdes en ik eis dat je haar belt, met de boodschap dat je weer hier thuis woont. Ze moet weten waar je uit-hangt.'

Al dagenlang loopt moeder te zeiken dat mevrouw Schaafsma gebeld moet worden. Becky heeft allerm minst behoefte om Schaaf tekst en uitleg te gaan geven over het mislukte kamerwonen. Dat mens wil natuurlijk honderduit weten en staat ongetwijfeld zeer binnenkort weer op de stoep om Becky de les te lezen.

'Als je niet belt en mevrouw Schaafsma komt erachter dat je weer thuis woont, bestaat de kans dat ze je weer in het internaat stopt.'

'Ach mens, denk toch even na,' zegt Becky, 'over een paar maanden word ik achttien. Denk je nu werkelijk dat ze me voor die paar maanden terugsturen?'

'En toch wil ik dat je belt.'

'Ja, mens, dat weet ik nu onderhand wel!'

Na een week besluit ze, uitsluitend om van het gezeur van moeder af te zijn, dan toch maar te bellen. Schaaf zegt weinig en is heel afstandelijk. Wel zegt ze dat ze binnenkort terug zal bellen om een afspraak met Becky te maken. Als Becky de hoorn op de haak legt, is dit de laatste keer dat ze iets van haar voogdes heeft gehoord.

Net als vroeger gaat Becky geheel haar eigen gang. Ze kookt haar eigen potje en doet haar eigen was. Dit alles nog steeds tot grote ergernis van haar moeder.

'Ik ben nu eenmaal graag op mezelf.'

'Je zou kunnen proberen je aan te passen, het bevalt me helemaal niet.'

'Dat is dan jouw probleem,' zegt Becky en verdwijnt naar boven om te blowen.

Als Becky nachtdienst heeft, verlaat ze 's avonds tegen kwart over tien het huis om naar haar werk te gaan. Vooral de nachtdiensten zijn zwaar en er moet flink doorgebuffeld worden. Achter elkaar komen de vrachtwagens binnen. De goederen worden op pallets geladen, waarna ze door heftrucks in de magazijnen worden gezet. De laatste weken is ze aldoor met tegenzin naar haar werk gegaan. De collega's zijn niet aardig en het werk is saai en geestdodend.

In de nacht van woensdag op donderdag houdt Becky het opeens voor gezien. Ze springt van de laadklep van de vrachtwagen, loopt door het magazijn, trekt in de kleedruimte haar jas aan en pakt haar fiets.

'Waar ga je naar toe?' zegt Mulder, net op het moment dat ze het magazijn uit wil rijden.

De hele dag zie je die chef niet en als je hem het minst nodig hebt, loopt hij je opeens voor de voeten.

'Naar huis,' zegt Becky en knoopt haar jas dicht.

'Hoezo, voel je je niet lekker, ben je ziek?'

'Ik voel me kiplekker.'

'Waarom ga je dan naar huis?' Die man wil werkelijk het naadje van de kous weten, wat een zeikerd.

'Ik heb er geen zin meer in.'

'Hoe bedoel je?'

'Gewoon zoals ik zeg, ik heb er geen zin meer in, ik neem ontslag.'

'Dat gaat zomaar niet.'

'Ik zou niet weten waarom niet.'

'Je bent hier in dienstverband.'

'Dan is dat bij deze beëindigd,' zegt Becky. Ze stapt op haar fiets en rijdt het magazijn uit de donkere nacht in.

'Kom,' zegt Bob als hij achterom heeft gekeken en ziet hoever ze hebben gelopen, 'laten we teruggaan.'

Samen lopen ze langs de vloedlijn, in de richting vanwaar ze gekomen zijn.

'Kom je vaak aan het strand?'

'Nee, nauwelijks. Ik heb vroeger als kind twee keer in een vakantiekolonie gezeten. Het was een heel leuke tijd, maar het strand hoeft sindsdien van mij niet meer zo.'

'Vakantiekolonie? Wat is dat voor engs?'

'Daar gingen de kinderen vroeger heen om aan te sterken. Zes weken. Ze gingen daarheen op advies van de dokter.'

'Had je dat nodig?'

'De dokter vond van wel.'

'En ... heeft het geholpen?'

'Geen flauw idee, ik geloof het niet.'

'Maar je hebt het in ieder geval naar je zin gehad.'

'Ja.'

'Soms denk ik weleens, iedereen heeft het vroeger altijd leuk gehad, behalve ik. Vind jij dat mijn leven mislukt is?'

'Och ...' zegt hij, bij gebrek aan beter.

'Eerlijk zeggen.'

'Nou ja, erg succesvol is het tot nu toe niet geweest. Maar de omstandigheden waren dan ook niet optimaal,' laat hij er snel op volgen. 'Bovendien ben je nog hartstikke jong en de hele wereld ligt nog voor je open.'

'Bull shit!'

'Als je zo denkt, wordt het natuurlijk nooit wat.'

'Het is toch niet normaal dat kinderen in internaten opgevoed moeten worden? Dat moeten de ouders toch zelf kunnen?'

'Er zijn veel ouders die dat niet kunnen en in zulke gevallen is het goed dat er internaten zijn.'

Plotseling staat ze stil en kijkt hem aan.

'Weet je dat ik helemaal niet weet of jij getrouwd bent en of je kinderen hebt. Wat raar dat ik dat nooit heb gevraagd.'

'Ik ben niet getrouwd en heb geen kinderen. Ik woon samen met Eva.'

'Daar hoef je ook niet voor getrouwd te zijn. Om samen te wonen bedoel ik.'

'Klopt.'

'Eva ... wat een mooie naam, heeft iets stoers. Hou je veel van haar?'

Bob staart over de zee en heeft even de neiging om alles te vertellen. Alles over zijn ziekte, over Eva, over de op handen zijnde dood. Ja, misschien wel vertellen waarom hij juist haar heeft uitgekozen om te interviewen. Dan zegt hij:

'Misschien houd ik wel zoveel van haar als er druppels in de zee zijn.'

Even is Becky stil, dan zegt ze:

'Wat zeg je dat mooi ... zoveel als er druppels in de zee zijn.'

Ja, denkt Bob, zo zou ik mijn houden van voor Eva misschien wel het beste kunnen omschrijven.

En zij? Houdt Eva ook zoveel van jou?'

'Je kunt nooit in het binnenste van de mens kijken, maar ik weet zeker dat ze heel veel van mij houdt.'

'Mijn moeder wilde ons best goed opvoeden,' vervolgt Becky haar verhaal, 'maar mijn vader heeft het allemaal bedorven.'

'Misschien wilde je vader het ook wel goed doen,' zegt Bob bijna tegen beter weten in, 'misschien heeft hij het eenvoudigweg niet gekund.'

'Daar geloof ik geen reet van.'

'Misschien is hij in zijn jeugd zo misvormd, dat hij later niet meer in staat was om liefde te geven.'

'Ik ben ook misvormd, maar ik weet heel zeker dat ik later goed voor m'n kinderen zal zijn. Dus wat je zegt, is gelul.'

'Dat is niet helemaal waar. Soms willen mensen wel goed doen, maar kunnen het gewoonweg niet. Het zou toch kunnen zijn dat ze ergens in hun hersenen een beschadiging hebben.'

'Mijn vader niet, die had helemaal geen hersenen.'

Hij kan het niet nalaten te glimlachen.

'Hij was gewoon een schoft. Een vuile, vieze, gore schoft!' Het komt uit de grond van haar hart.

Dan blijft ze staan en begint te huilen. Bob staat er wat onbeholpen bij en weet met z'n figuur niet goed raad. In de verte rent een hond achter een bal aan. Pakt hem op en rent weer naar zijn baas, die de bal opnieuw over het strand werpt. De hond lijkt onvermoeibaar. Zo te zien is zijn energie nog lang niet verbruikt.

'Kom,' zegt hij, terwijl hij zijn arm om haar schouders slaat en langzaam verder loopt. 'Je hebt gelijk, hij was een schoft.'

Natuurlijk had hij kunnen zeggen dat haar vader het misschien ook heel erg moeilijk had in zijn leven en dat hij vanuit deze moeilijkheden handelde. In de loop der jaren heeft hij geleerd afwachtend in zijn oordeel te zijn. Er is in de meeste gevallen wel een reden aan te wijzen waarom mensen verkeerd handelen. Dat had hij kunnen zeggen natuurlijk. Maar wat zou ze ermee opschieten? Helemaal niets. Daarom zegt hij het niet.

'Zullen we wat gaan drinken?'

Ze zegt niets, maar knikt. Onder zijn arm voelt hij haar tengere lichaam naschokken. De rest van de wandeling zwijgt Becky en Bob vindt dat hij dat ook moet doen. Haar alleen moet laten met haar eigen gedachten. Een kwartier later staan ze bij de auto.

'Gaat het weer een beetje?'

'Ja, het gaat wel. Ik heb dorst, gaan we nu wat drinken?'

'Ja, kom op.'

Dan stappen ze in en rijden ze weg.

'Weet je dat ik nu pas begin in te zien hoe kloten mijn leven is geweest?' zegt ze, wanneer ze tegenover hem zit in een kleine kroeg.

'Eigenlijk was het in dat internaat zo slecht nog niet. Daar had ik

tenminste regelmaat. Ze konden dan af en toe wel vreselijk zeiken over kleine lullige dingetjes, maar echt slecht was het daar niet. Waar is je taperecorder eigenlijk?'

'In de auto.'

'Volgens mij had je hem op het strand ook niet bij je.'

'Ik onthoud wel wat je gezegd hebt.'

'Mijn moeder was woest dat ik ontslag had genomen,' zegt ze en neemt een klein slokje van haar bier. 'Die zag het al helemaal zitten. Ik de hele dag thuis en geen reet uitvoeren natuurlijk. Vanaf de eerste dag heeft ze tegen me aan lopen zeiken dat ik een baan moest zoeken. Claudia woonde inmiddels op zichzelf en kwam heel zelden thuis. Paul was overal en nergens. Ik kookte nog steeds m'n eigen potje en deed m'n eigen was. Het was een maffe situatie want geld had ik niet, dus leende ik alles bij m'n moeder.'

"Als je toch alles van mij gebruikt, kun je net zo goed kostgeld gaan betalen."

Ik had geen rooie cent. Van de kinderbescherming kreeg ik niets, omdat ik niet meer begeleid op een kamer woonde en de sociale dienst gaf me geen uitkering, omdat ik nog geen achttien was.

"Waar moet ik dat van betalen?"

"Ga werk zoeken. Je hangt de hele dag voor die tv, ik ben het strontzat."

Afijn, ik weer naar die trut van dat uitzendbureau.

"Ik wil werk," zei ik.

Zij meteen loeren op haar computer.

"Hier staat dat je werk hebt bij Peters."

"Dan staat dat daar helemaal verkeerd, ik heb ontslag genomen."

"Waarom?"

"Omdat de chef constant achter me aan zat," zei ik. Dat was helemaal niet waar, maar ik dacht: bemoei je met je eigen zaken, Libelletrut. Een week later werd ik gebeld dat ik als inpakster kon beginnen bij een distributiebedrijf.

Het was best een gezellig bedrijf, de hele dag stond de radio aan en de collega's waren wel aardig. Ik zat aan een lopende band en op die

band lagen allemaal goederen die ik in moest pakken. Je moest verdomde snel zijn, want die band liep door. Je kon hem wel stopzetten, maar dat was niet de bedoeling, het werk moest doorgaan. Er lag van alles op die band; radio's, onderdelen voor computers, aspirientjes, schoonmaakmiddelen, kapotjes en al die meuk.

M'n moeder was blij dat ik overdag opgerot was. Ze werkte weer als nachtzuster in het ziekenhuis en ze had weer hetzelfde ritme als vroeger. Lang in d'r nest liggen. Ze ruimde wel iets vaker op en het was daardoor niet meer zo'n bende. Ik had ook minder ruzie met haar. Als ik 's avonds naar huis kwam, kookte ik m'n eten en ging dan naar m'n kamer. Eten, pilsje drinken, blowen en tv kijken. Ik kwam nog wel bij Achmed en Marjolein, maar de lol was er een beetje af. Niet dat ze kwaad op mij waren dat Paul in hun auto had gekotst, nee, dat was het niet, ik had er gewoon niet zoveel zin meer in. Ik had het gezien en wilde wel weer eens iets anders. Wil jij nog wat drinken?

'Een colaatje.'

'Op die afdeling werkte een Turk. Ik heb niets tegen Turken, want Achmed was een toffe peer, maar dit was een hele vieze Turk. Hij loerde altijd zo smerig naar me, zo geil. Volgens mij had hij constant een stijve. Hij had me al een paar keer gevraagd of ik eens met 'm uit wilde gaan.

"Rot op," zei ik, "ik heb verkering." Maar hij bleef maar zeiken. Ik werd er helemaal gestoord van. Op een ochtend zegt die opeens tegen me: "Wij samen lekker neuken?" Hij sprak nauwelijks Nederlands, maar gore taal beheerste die wel. Ik heb m'n rug naar hem toege draaid en gezegd: "Heb ik soms hoer op m'n rug staan? Nou dan! Rot op met je gore smoesjes. Als je geil bent dan ga je maar naar de hoeren, viezerik!"

Hij was er geloof ik niet erg van onder de indruk, want hij bleef maar kijken met die smerige oogjes.

Op een dag moest ik iets uit het magazijn halen. Er moest iets op die lopende band liggen en dat lag er niet. "Dat ligt in vak D twaalf," zei de chef, "er zit een rode sticker op."

Ja, waar die rode sticker goed voor was wist ik ook niet, maar ik in ieder geval naar het magazijn. Ik was er nog nooit geweest en ik zocht me een ongeluk. Na lang zoeken had ik het gevonden en net toen ik het wilde pakken, stond die Turk opeens achter me. Ik schrok me het lazarus.

"Wat moet je?" zei ik.

Opeens grijpt die schoft me tussen m'n benen, ja en niet zo voorzichtig hoor. Ik haal uit en geef hem zo'n ram voor z'n bek dat 'ie meteen een bloedneus kreeg. Ik was woest en begon 'm voor alles uit te schelden wat mooi en lelijk was. Onmiddellijk een hoop kerels om ons heen. Gaat die viezerik nog ontkennen dat hij me aangeraakt heeft. Toen werd ik nog veel kwaaiër en ik haal weer uit en geef hem weer een stoot voor z'n smoel. Ik ben toen naar de wc gegaan, heb een beetje water gedronken en m'n jas aangetrokken.

"Kom even mee naar kantoor, Becky," zei de chef.

Maar ik wilde helemaal niet naar kantoor, ik wilde naar huis. Ik ben naar huis gegaan en 's avonds hoorde ik dat die Turk op staande voet ontslagen was. Hij scheen al eerder lastig te zijn geweest tegenover meisjes. Ik ben de volgende dag gewoon weer naar m'n werk gegaan en iedereen leek alles alweer vergeten te zijn. Begrijp jij dat nou? Er werd met geen woord over geluld. Ik dacht: nou, jullie doen maar. Veertien dagen later belt het uitzendbureau op of ik langs wil komen voor een gesprek. Ik dacht: wat nou weer? Ik moest in zo'n kantoortje komen en daar zitten twee chefs van het bedrijf. Ik werd op staande voet ontslagen, omdat ik de eerste klap had uitgedeeld. Ik kon lullen wat ik wilde, maar die klootzakken wilden niet naar me luisteren. Stond ik na vier maanden alweer op straat. Kijk, dat begrijp ik nou niet. Ik hoef me toch niet door zo'n viezerik tussen m'n benen te laten grijpen?'

Moeder is des duivels dat Becky ontslagen is.

'Het is onterecht,' schreeuwt ze, 'je hoeft je toch door zo'n vuilak niet te laten betasten?! Je moet er werk van maken.'

'Wat moet ik doen dan?' vraagt Becky.

'Je moet naar de politie.'

'Dat heeft geen enkele zin, die doen niets.'

Daarmee is voor Becky de kous af. Ze hangt op de bank en kijkt tv. Er is niets wat haar interesseert en daarom zapt ze onop-houdelijk langs alle zenders.

'En wat ben je nu van plan,' vraagt moeder.

'Ik vind wel weer een baan.'

'Niet als je voor die tv blijft hangen.'

'Mens zeik toch niet altijd zo. Ik wil eerst een paar dagen vakantie. Volgende week ga ik wel weer naar dat uitzendbureau.'

De week daarop gaat Becky echter niet naar het uitzendbureau en in de weken daarna evenmin. Ze heeft er geen zin meer in. Ze heeft te veel teleurstellingen gehad met werkgevers, dat ze het wel best vindt. 's Morgens ligt ze tot half twaalf in bed en komt, wanneer ze opstaat maar moeilijk op gang. Verveeld slentert ze 's middags door het winkelcentrum of door het park. Knoopt met iedereen, waarvan ze hoopt dat er een jointje of een biertje te bietsen valt, gesprekken aan. Geld heeft ze niet, tijd echter in overvloed. De loop naar Achmed en Marjolein is er nagenoeg uit. Achmed was werkelijk heel lief. Nooit heeft hij Becky een verwijt gemaakt dat Paul zijn auto ondergekotst had. Toch is het anders dan vroeger. Sinds enkele weken werkt Marjolein in de ochtenduren op een kantoor en moet 's ochtends vroeg op, dus erg laat kan ze het 's avonds niet meer maken. Na verloop van tijd blijft Becky maar helemaal weg. Bovendien heeft ze een aardige jongen leren kennen en verkering vraagt nu eenmaal veel tijd en energie.

'Hoe heet je?'

'Rob. En jij?'

'Becky.'

'Becky? Wat een vreemde naam.'

'Eigenlijk heet ik Rebecka, maar iedereen noemt me Becky.'

Ze zitten samen op het bankje dat voor de snackbar staat. Rob eet een frietje en Becky is naast hem gaan zitten, in de hoop dat hij haar

geld geeft om ook iets te kopen. Eerst maar eens een gesprek aanknopen, dan gewoon vragen of hij haar iets aanbiedt. Ze zwerft al uren over straat en verveelt zich kapot. Thuis was het geen harten, weer de grootste ruzie met moeder gehad. Het werd met de dag erger. Een normaal gesprek was niet meer mogelijk en ze scholden elkaar de huid vol. Moeder zeikte werkelijk over alles, je kon het zo gek niet bedenken of ze had er wel op- en aanmerkingen over. Er deugde werkelijk helemaal niets.

'Je bent precies je vader, die was ook te beroerd dat hij een poot uitstak.'

Het was de laatste weken al een paar keer voorgekomen dat moeder haar dochter met haar vader vergeleken had en dat stoorde Becky mateloos. Ze wilde zo min mogelijk aan hem herinnerd worden en al helemaal niet met hem over één kam geschoren worden.

'Ik heb er genoeg van,' had ze vanmorgen gezegd, 'je bent net je vader.'

Dat was voor Becky de druppel geweest.

'Als je mij nog één keer vergelijkt met die gore schoft, sla ik alle tanden uit je bek, teringhoer!'

Voordat Becky echter tot daden had kunnen komen, had moeder haar bij haar haren gegrepen en haar naar buiten gesleept. Met een klap was de deur dichtgevallen, die door moeder onmiddellijk op slot was gedraaid.

'Krijg ik een frietje van je?'

'Heb je zelf geen geld?' zegt Rob.

'Anders zou ik het niet vragen.'

'Oké,' zegt hij en geeft Becky drie euro. 'Wisselgeld terug.'

'Een frietje voor drie euro,' zegt Becky tegen de man in zijn smoezelige schort, die daarop met een schep de friet in het mandje doet en deze in het frituurvet laat zakken.

Vanaf de plek waar ze staat, kijkt ze naar Rob. Geen onaardige jongen om te zien. Een smal gezicht met een rechte neus en volle lippen. Mooi donker haar, dat bijna op zijn schouders hangt.

'Moet je er mayonaise bij?'

'Als het maar niet duurder is dan drie piek,' zegt Becky en legt het geld op de toonbank.

De man schraapt met een spatel het overtollige vet van de plaat en veegt zijn handen aan zijn schort af.

'Een milkshake,' roept een meisjesstem.

'Wat voor smaak?'

'Aardbeien.'

'Ik weet niet wat het is,' zegt de man tegen Becky, 'maar iedereen wil aardbeien de laatste tijd. Ben jij ook een aardbeienmens?'

'Als ik geld heb, vind ik alles lekker.'

'Zeg, jij hebt toch een tijdje gescharreld met die Erik?' zegt de man, terwijl hij een beker voor de milkshake pakt. 'Ik zie hem nooit meer. Hoe is het eigenlijk met hem?'

'Geen idee en het interesseert me ook geen reet. Bovendien is dat eeuwen geleden.'

'Nou ja, het zou toch kunnen zijn dat jullie elkaar nog treffen.'

'Nee, gelukkig niet.'

Hij doet de friet in een bakje en gooit er een klodder mayonaise overheen.

'Eet smakelijk.'

'Bedankt.'

Rob heeft inmiddels zijn friet op en veegt met een papieren servet langs zijn mond.

'Wisselgeld,' zegt hij, terwijl hij zijn hand ophoudt.

'Krijg je de volgende keer,' zegt Becky en gaat naast hem zitten.

Op de rand van de prullenbak zit een mus en pikt de kruimels uit het bakje dat Rob er zojuist heeft ingegoooid.

'Waar woon je?' vraagt Becky en stopt een lang stuk friet, dat druipt van mayonaise in haar mond.

'In de Vijfmorgenstraat.'

'Woon je alleen?'

'Nee, bij m'n ouders, dat wil zeggen bij m'n moeder en stiefvader. Mijn ouders zijn gescheiden en m'n echte vader woont in Apeldoorn. En jij? Woon jij ook nog bij je ouders?'

'Ik woon bij m'n moeder. Mijn ouders zijn ook gescheiden en waar m'n vader woont weet ik niet en interesseert me ook geen reet.'

Het meisje dat de aardbeienmilkshake had besteld komt naar buiten. Ze zuigt aan het rietje het laatste restje uit het bekertje, werpt dit dan met een achteloos gebaar op de grond.

'Hé,' roept de eigenaar vanachter zijn toonbank, 'er staat een prullenbak hoor!'

'Ach, val dood man!' Even later fietst ze aan Becky en Rob voorbij en verdwijnt in een van de smalle steegjes tegenover het plein.

'Is je stiefvader een beetje aardig?'

'Een lul van een kerel,' zegt Rob en neemt een pakje shag uit zijn zak.

'Weet altijd alles beter. Vanmorgen weer de grootste heibel met 'm gehad.' Hij pakt een vloeitje uit het pakje en begint een uiterst dun shagje te draaien. 'Met m'n moeder kan ik prima opschieten,' zegt hij als hij aan het vloeitje heeft gelikt en het heeft dichtgeplakt. 'Ik begrijp niet dat ze aan zo'n zak is blijven hangen. Zullen we een stukje wandelen?'

'Waarom?' vraagt Becky en moet onwillekeurig terugdenken aan Erik, die haar dit de eerste keer dat ze hem ontmoet had ook had voorgesteld.

'Het hoeft niet als je niet wilt,' zegt Rob.

'Jawel, ik wil wel.'

Ze steken de straat over, lopen onder het spoorwegviaduct door en slaan dan rechtsaf. Als ze de houten bank ziet staan, moet Becky weer aan Erik denken.

'Zullen we hier even gaan zitten?' vraagt Rob.

'Laten we naar de vijver lopen, daar staat ook een bank.'

Er zwemmen tientallen eenden in de vijver. Gewone alledaagse eenden en eenden met schitterende kleuren en een kuifje op hun kop.

'Voorzichtig nou,' zegt een moeder tegen haar zoontje, die met wilde gebaren stukjes brood in het water gooit. 'Voorzichtig, anders schrikken de eendjes en jij wilt toch niet dat de eendjes schrikken?'

In de verte begint het te rommelen en boven hun hoofden betreft de hemel. De moeder kijkt naar boven, werpt de laatste stukjes brood in

het water en pakt haar zoontje bij de hand. Even later zijn ze uit het zicht verdwenen.

'Wat doe je voor werk?'

'Ik zit nog op school, havo vier. En jij?'

'Ik ben werkloos op dit moment, maar ik vind vandaag of morgen wel weer iets.'

'We kunnen beter gaan,' zegt Rob en kijkt naar de donkere lucht die nu snel nadert. 'Ik heb geen zin om nat te worden.'

'Ik weet een leuke kroeg,' zegt Becky, 'daar kunnen we een pilsje drinken en een beetje blowen.'

'Ja, waarom niet.'

Het onweer komt nu snel dichterbij en opeens klinkt er een oorverdovende klap.

'Kom op, rennen!'

Hand in hand rennen ze het park uit en hijgend staan ze even later onder het viaduct. Dan begint het plotseling te regenen en het water komt met bakken uit de lucht. Het gutst door de straten en overal zoeken mensen in allerijl een goed heenkomen.

'Nou, daar staan we dan.'

'Is het ver naar die kroeg?'

'Ver genoeg om zeiknat te worden,' zegt Becky. 'Laten we maar even wachten.'

Na tien minuten is de ergste regen voorbij.

'Zullen we?' vraagt Rob.

'Oké.'

Hand in hand, alsof ze elkaar al jaren kennen.

'Maak je niet druk, er is niemand thuis.'

Becky steekt de sleutel in het sleutelgat, draait deze om en opent de voordeur.

'Mijn kamer is boven, daar, die groene deur. Ga maar vast, dan pak ik even iets te drinken uit de koelkast.'

Het was hartstikke gezellig geweest in de kroeg. Rob had getrakteerd op een biertje en onderuit gezakt hadden ze genoten van een blowtje. Tegen tien uur had Becky voorgesteld om naar haar kamer te gaan.

'Je kunt ook bij me blijven slapen als je dat wilt,' had ze gezegd, 'm'n moeder is er toch niet.' Vanuit de kroeg had Rob naar huis gebeld en gezegd dat hij bij een vriend bleef overnachten. Natuurlijk wilde z'n stiefvader weten wie die vriend was en waar hij woonde. Rob had echter allerm minst behoefte gevoeld dat allemaal te vertellen en had opgehangen. Toen ze uit de kroeg kwamen was het weer gaan regenen en in het donker waren ze beiden in een plas water gestapt.

'M'n broekspijpen zijn helemaal nat,' zegt hij, als Becky even later met twee flesjes bier in de kamer staat.

'De mijne ook.' Ze maakt de flesjes open, zet deze op het nachtkastje en trekt onmiddellijk haar broek uit, die ze in een hoek van de kamer slingert.

Rob zit op de rand van het bed en kijkt naar zijn broekspijpen.

'Trek je broek uit, dan hang ik hem over de verwarming.'

Aarzelend staat Rob op en weet niet goed wat hij moet doen.

'Kom op, doe niet zo kinderachtig, ik heb heus weleens een vent in z'n onderbroek gezien.'

Dan maakt Rob zijn broek open en laat deze langzaam naar beneden glijden. Hij heeft veel haar op zijn benen en Becky kan het niet nalaten ernaar te kijken.

'Geef hier,' zegt ze en loopt met de broek naar de verwarming. Rob is inmiddels weer op het bed gaan zitten. Becky legt de broek over de radiator, draait zich dan om en staart Rob langdurig aan. Deze weet niets te zeggen en voelt zich ongemakkelijk. Dan komt Becky in zijn richting en blijft vlak voor hem staan. Als ze enkele seconden later zijn handen op haar heupen voelt, sluit ze haar ogen. Behoedzaam trekt Rob haar tegen zich aan en verbergt zijn gezicht in haar warme schoot. Ze probeert aan niets te denken. Ze moet er moeite voor doen en echt lukken doet het niet. Dan laat ze zich op zijn schoot zakken en wanneer ze zijn lippen op de hare voelt, lijkt de wereld om haar heen te verzinken. Zonder een woord te zeggen staat ze op en kleedt zich uit. Rob zit nog altijd op de rand van het bed en kijkt toe. Haar lichaam heeft een bruine tint en haar kleine borsten zijn stevig met diepbruine tepels en als hij even later haar vagina beroert, vraagt

Becky hem zich ook uit te kleden. Becky gaat op het bed liggen en kijkt toe, terwijl Rob zijn kleren op een stoel legt. Wanneer hij even later naast haar ligt en haar lichaam streelt en haar tepels kust, spreidt Becky haar benen en vraagt hem in haar te komen.

Als Becky de volgende ochtend wakker wordt is Rob verdwenen. Ze kijkt op haar wekkertje dat op het nachtkastje staat en ziet dat het bijna half elf is. In de hoek van de kamer liggen haar kleren en onder het bed liggen twee lege bierflesjes. Ze schuift de gordijnen opzij en vindt dat het zeikweer is. Uit een zwaarbewolkte hemel valt een lichte motregen en het waait behoorlijk. Op het nachtkastje ligt een briefje: Vanmiddag om drie uur bij de snackbar. Ze loopt de trap af naar de woonkamer en zet de tv aan. Dan gaat ze weer naar boven en staat een half uur onder de douche. Om tien over twaalf trekt ze de deur achter zich dicht en loopt urenlang doelloos door de stad. Om half drie zit ze op het bankje tegenover de snackbar. Het is half vier als Rob eindelijk arriveert.

'Jezus nog aan toe, waar blijf je nou?'

'Het lesrooster was gewijzigd,' zegt Rob, terwijl hij naast haar gaat zitten en een shagje draait.

'Ben je niet moe?'

'Gaat wel.'

'Volgens mij heb je de hele nacht aan me liggen flikflooien,' zegt Becky en vlijt zich tegen hem aan.

'Ja, lekker,' zegt Rob en strijkt een lucifer af. 'Heeft je moeder gemerkt dat ik bij je heb geslapen?'

'Geen idee, ik heb haar niet gezien.'

'Ik had vanmorgen twee tussenuren en ben naar huis gegaan. De grootste heibel met m'n stiefvader gehad, de lul! Hij was zwaar op z'n pik getrapt dat ik hem gisteravond niet verteld had bij wie ik bleef slapen. En dat terwijl hij geen moer over me te zeggen heeft.'

'Waarom kom je niet een tijdje bij mij wonen,' zegt Becky, terwijl ze het pakje shag uit zijn borstzak neemt.

Rob kijkt haar vragend aan. 'Bij jou wonen? Hoe stel je je dat voor?'

'Gewoon,' zegt ze en pakt een vloeitje uit het pakje. 'Je haalt een paar spullen thuis op, kleren, ondergoed en al die meuk en je komt gewoon bij mij logeren. Kunnen we elke avond neuken.'

'Ja, dat lijkt me wel.'

Terwijl Rob thuis zijn tas inpakt, wacht Becky op de hoek van de straat. Als moeder nou maar niet te veel gaat zeiken, denkt ze en staart naar de voordeur.

'M'n stiefvader was niet thuis en m'n moeder had er geen problemen mee,' zegt Rob, als hij even later naast Becky loopt. 'Die ziet ook wel dat ik op gespannen voet leef met die klootzak en vindt het wel lekker dat er een tijdje rust in huis is. Moet je het trouwens niet eerst even met je moeder overleggen?'

'Die vindt het wel goed. Bovendien ga ik helemaal m'n eigen gang en ik doe wat ik wil.'

Moeder zit in de kamer en kijkt tv.

'Dit is m'n nieuwe vriend,' zegt Becky. 'Hij blijft een paar dagen logeren. Ga maar vast naar boven, ik kom zo.'

'Logeren?' vraagt moeder verbaasd als Becky de deur achter Rob heeft dichtgedaan.

'Ja, dat is toch niet zo gek?'

'Sinds wanneer heb je verkering dan?'

'Sinds gisteren.'

'En dan blijft hij nu al logeren?'

Dat mens moest ook werkelijk altijd alles uitkauwen. Dat was toch om gestoord van te worden.

'Je hebt helemaal geen last van hem en als het je niet bevalt, dan rot ik ook op en dan zie je me nooit meer terug.' Daarop draait ze zich om en verlaat de kamer.

'Je moeder leek me niet erg enthousiast,' zegt Rob, als ze even later naast elkaar op de rand van het bed zitten.

'Dat lijkt maar zo,' antwoordt Becky, 'ze is dolgelukkig.'

Zo dolgelukkig als Becky het doet voorkomen, is haar moeder niet. Deze ergert zich mateloos aan het feit dat Becky werkloos is, de hele

dag over straat zwerft, 's avonds met Rob naar huis komt en met hem naar haar kamer verdwijnt, waar ze nagenoeg de hele avond niet uitkomt.

Er gaat geen dag meer voorbij dat moeder en Becky geen ruzie hebben. Becky schijnt helemaal niets meer goed te kunnen doen. Om het minste geringste is er heibel in huis, wordt er geschreeuwd en wensen ze elkaar de meest vreselijke dingen toe. Het is niet meer om uit te houden.

Op een dag heeft moeder een hondje uit het asiel gehaald.

Een klein wit mormel dat keft tegen alles wat beweegt. Als het niet voor je voeten loopt, staat het wel vlak achter je. Becky houdt van dieren, maar op kleine hondjes is ze niet zo gek.

'Wat moet je nou met zo'n beest?'

'Van dat béést,' zegt moeder, met de nadruk op beest, 'krijg ik liefde en in ieder geval geen grote bek.'

'Dat komt omdat die niet kan lullen.'

'Zo'n hondje is al blij met een beetje aandacht,' zegt moeder, terwijl ze hem over zijn kopje aait.

'Aandacht?' schampert Becky. 'Uit jouw mond klinkt het bijna als een vies woord.'

'Ga alsjeblieft naar boven en laat me met rust.'

Als Becky opstaat om naar haar kamer te gaan, staat het hondje opeens voor haar voeten.

'Flikker op, kuttenlikker,' roept Becky, die bijna struikelt en over het hondje heen stapt.

'Kuttenlikker? Zei jij kuttenlikker?!'

'Je mankeert in ieder geval niets aan je oren.'

'Als je dat beest nog een keer zo noemt, kun je je spullen pakken en oprotten.'

'Het is geen beest, het is geen hond, het is helemaal niks, het is gewoon een kuttenlikker,' zegt Becky en wil de kamer verlaten.

'Ik heb je gewaarschuwd,' zegt moeder.

'Ach mens, zeik niet zo.'

'Spullen pakken en oprotten! Meteen!'

'Ach mens, val dood!'

'Binnen vijf minuten ben je buiten. Zo niet dan breng ik je persoonlijk, stuk ongeluk!'

'Maak je niet druk, ik ben al weg.'

Op haar kamer pakt Becky een tas, gooit er wat kleding in, loopt de trap af en trekt de voordeur met een klap achter zich dicht.

's Ochtends bij het opstaan heeft hij hoofdpijn. Ook ziet hij wazig, alles lijkt verzwommen. Onder de douche neemt de hoofdpijn toe en hij denkt erover om terug naar bed te gaan. Misschien eerst maar even ontbijten. Het zou kunnen zijn dat de hoofdpijn dan zakt. Met de grootste moeite eet hij een boterham met kaas en drinkt een kop koffie. Vijf minuten later is hij opeens doodziek en voelt dat hij moet overgeven en net op tijd bereikt hij het toilet. Nadat hij zijn ontbijt er uitgebraakt heeft, wordt de hoofdpijn alleen maar erger. Alsof er een stalen band om zijn hoofd zit die telkens een stukje strakker wordt getrokken. Hij belt Eva. Hij kan nauwelijks praten, alles dreunt in zijn hoofd, in zijn lichaam. Ook valt hij telkens naar links, kan zich niet in evenwicht houden.

'Ik bel de dokter en kom naar huis. Ik vraag wel even of een collega me brengt, met het openbaar vervoer duurt het te lang.'

De dokter is er binnen een kwartier. Hij is bang voor een bloeding. 'Komt vaker voor bij tumoren,' zegt hij. Eerst belt hij een ambulance, dan belt hij Eva.

'Goed,' zegt Eva, 'ik ga rechtstreeks naar het ziekenhuis.'

'We gaan een ct-scan maken. Meldt u zich maar bij de röntgen.'

Terwijl Bob naar een eenpersoonskamer wordt gereden, stapt Eva uit de auto van haar collega.

'Wat de huisarts al vermoedde,' zegt de dokter, 'een bloeding.'

'Wat wordt er nu gedaan?' wil ze weten.

'Uw man krijgt morfine om de pijn te verzachten en medicatie om de

druk in de hersenen te verminderen.'

'Hij wordt niet geopereerd?'

'Nee, het is een kleine bloeding en met de medicatie zal de druk verminderen en de hoofdpijn overgaan.'

'Hoelang moet hij blijven?'

'Een dag, twee dagen, hangt er vanaf. Als de hoofdpijn over is, zal hij zich in principe weer goed voelen.'

'Mag ik naar hem toe?'

Als Eva even later bij zijn bed zit, slaapt Bob. Als ze zijn hand pakt doet hij zijn ogen open, om ze onmiddellijk weer te sluiten.

'Ik hou van je,' zegt Eva, terwijl ze hem op zijn voorhoofd kust.

'Gaat u maar naar huis,' zegt een verpleegkundige, 'hij is hier in goede handen.'

Het ontbijtbordje staat nog op de tafel en in het kopje zit een restje koffie. Als Eva opgeruimd heeft en even later op de vensterbank zit en naar buiten staart, beseft ze dat er een moment zal komen dat ze alleen in dit huis zal wonen. Alleen, zonder Bob. Dit moment komt nu beangstigend dichtbij. Alle tekenen wijzen erop.

Vorige week zijn ze bij de notaris geweest. Het huis, waar nagenoeg geen hypotheek meer op rust en de hele inboedel zullen voor Eva zijn. Ook heeft Bob gespaard, flink gespaard en ook dat is voor Eva. Broers en zussen heeft hij niet en zijn ouders zijn al jaren geleden overleden. Toch maar even het ziekenhuis bellen. Vragen hoe het gaat.

'Uw man slaapt en de hoofdpijn is al een heel stuk minder. Als dit doorzet, zal hij naar alle waarschijnlijkheid morgen weer naar huis kunnen.'

Eva vraagt zich af of ze vrienden en kennissen moet bellen. Ze doet het niet, heeft even genoeg aan zichzelf.

Twee dagen later is Bob thuis en voelt hij zich weer goed.

'Nog een paar dingen regelen,' zegt hij tegen Eva, 'dan ben ik er klaar voor.'

En Eva weet exact wat hij daarmee bedoelt.

De drie oude bomen op de binnenplaats hebben nu al hun bladeren verloren en het is een stuk lichter in de kamer dan de eerste keren dat hij hier was. Inmiddels zijn er vijf maanden voorbij gegaan na hun kennismaking in het kleine kantoortje in het huis op de gracht. Het is eind oktober en het is guur en onaangenaam. Er is regen voorspeld en als Bob zo de grijze hemel ziet, zal die niet lang meer op zich laten wachten.

Vandaag hebben ze hun laatste afspraak. Bob en Becky. Samen naast elkaar op het bed. Tussen hen in de kleine taperecorder.

'Weet je wat ik nu het leukste vond aan onze gesprekken,' zegt ze, als hij de opnameknop van zijn recorder heeft ingedrukt.

'Nou?'

'De wandeling aan het strand.'

'Waar je nog nooit was geweest.'

'Ja, hoe vind je zoiets? Ik heb maanden over straat gezworven en ben nooit eens op het idee gekomen om naar het strand te gaan. Ik weet trouwens ook niet hoe ik er had moeten komen.'

'Nou, je bent er nu in ieder geval geweest.'

'Het is toch zwaar kloten dat ik, omdat zo'n kuttenlikkertje me voor de voeten liep, de deur uit werd getrapt?'

'Je moeder had je natuurlijk wel gewaarschuwd.'

'Ach, m'n moeder lulde de hele dag bullshit, dat nam ik al helemaal niet meer serieus.'

'Toch heb je je spullen gepakt.'

'Ja en rechtstreeks naar Henny, een van de vele duistere vrienden van m'n broer. Henny was een soort opvangtehuis in z'n eentje. Mensen die om een slaapplek verlegen zaten konden bij hem terecht. Toen ik er kwam woonde er al een meisje, ene Esmee, wel een leuk kind. Dat kind werd thuis verkracht door haar vader, de schoft. Gelukkig heb ik dat nooit meegemaakt. Mijn vader was ook wel een viezerik, maar verkracht heeft hij me niet. Had hij ook niet moeten proberen, want dat had hij niet na kunnen vertellen.

Ik heb een paar dagen bij Henny geslapen, op een matras in een muffig kamertje. Jezus nog aan toe, het stonk er als de hel en het water liep langs de wanden. Maar goed, het was een slaapplek, ja toch? Bovendien was die Henny wel een aardige peer. Kon altijd wel een sigaret af of een pilsje.

Krijgt die klootzak opeens verkering met ene Esther en dat terwijl ik nog dacht dat hij een homo was. Hij deed zo verwijfd. Draaide met z'n kont en al die meuk. Hij wilde dat Esmee en ik een andere slaapplek zochten. Hij was zeker bang dat we hem zouden storen bij het neuken.

Stond ik weer op straat, voor de zoveelste keer. Het begon bijna traditie te worden.

Esmee vond onderdak bij een neef en ik wist bij god niet waar ik heen moest. Ik sliep dan hier, dan weer daar. Kennissen van Paul. Mensen die ik niet of nauwelijks kende, maar dat maakte me geen flikker uit, als ik maar ergens kon slapen. Na een paar dagen had ik genoeg van dat heen en weer gesjouw. Ik heb m'n spullen gepakt en ben naar huis gegaan.

"Wat kom je doen?" vroeg m'n moeder.

"Ik woon hier, weet je nog wel?"

"Je woont hier niet meer want ik heb je op straat gezet."

"Ach, barst, teringhoer," zei ik en ben gewoon naar m'n kamer gegaan. De deur heb ik voor de zekerheid maar op slot gedaan.'

Overdag zwerft ze over straat en pas laat op de avond komt ze thuis en gaat dan vrijwel onmiddellijk naar bed. Ze wil haar moeder zo min

mogelijk zien, daar komt toch maar ruzie van. Moeder houdt zich wonder boven wonder heel rustig, vraagt en zegt weinig. Ze is druk met haar hondje. Kammen, eten geven, uitlaten, op schoot nemen. Becky heeft het beest al een paar keer over z'n kopje geaaid, maar blijft het een kuttenlikkertje vinden. Ze waakt er echter wel voor het woord uit te spreken. Ze wil voorlopig rust en geen gezeik.

De verkering met Rob is uit. Op een avond heeft ze hem verteld dat hij maar een ander moest zoeken omdat ze er geen zin meer in had. Rob had niets gezegd, had zich omgedraaid en was weggegaan. Een paar dagen later ziet Becky hem met een ander meisje. Het laat haar volkomen koud, jongens genoeg.

Eigenlijk is het wel lekker rustig allemaal. Rob is pleite en moeder ziet in dat gezeik ook niet helpt.

'Kun je me een tientje lenen?'

Onverwacht staat Paul opeens in de deuropening van haar kamer. Becky heeft geen idee waar hij altijd uithangt en eerlijk gezegd interesseert het haar ook niet in het minst. Hij ziet er verlopen uit. Zijn kleren zitten onder de vlekken en zijn haar hangt in slierten om zijn hoofd.

'Lenen? Ik wist niet dat je dit woord kende. Lenen betekent namelijk teruggeven en dat doe je nooit als ik je geld leen.'

'Zo vaak leen je me geen geld.'

'Nee, omdat ik het toch niet terugkrijg.'

'Ik heb geld nodig,' zegt Paul en komt een stap dichterbij. Hij heeft gedronken en stinkt een uur in de wind.

'Waarvan moet ik je een tientje geven, ik heb geen cent.'

'Jij hebt altijd wel ergens geld.'

'Nu even niet.'

'Kom op zeg, krijg ik nou nog een tientje, ja of nee?'

'Je kan de gore tyfus krijgen, dat kun je!'

Plotseling haalt Paul uit en treft Becky met zijn vuist midden in haar gezicht. Even voelt Becky een vlamme pijn. Dan wordt het zwart

voor haar ogen en valt ze op de grond.

De volgende dag pakt ze haar tas in en verlaat haar ouderlijk huis, om er nooit meer terug te keren.

Becky is terug op Hoog Catharijne. De daklozen en de junks die er nu komen kent ze niet meer, ze is te lang weggeweest. Ze wordt met argwaan bekeken. De hele avond heeft ze op het perron gezeten, totdat ze door de spoorwegpolitie werd weggestuurd.

'We willen dat je weggaat.'

'Waarom?'

'Omdat je hier al de hele avond zit.'

'Nou en? Ik zit toch niemand in de weg of wel soms?'

'En nu wegwezen en snel!'

'Ach ... val dood man!'

Ze trekt haar knieën op en slaat haar armen eromheen. Ze zal moeten slapen. Morgen weer een dag. Dan zal ze verdere plannen maken. Haar neus is opgezwollen en doet pijn. De klootzak, de vuile, gore klootzak. Meisjes slaan en dan nog wel je eigen zuster, dat doe je toch niet? Een eind verderop gilt een vrouw. Een man schreeuwt. Dan is het weer stil.

'Hé, heb je wat geld voor me?'

'Nee.'

'Wil je neuken dan?'

'Laat me met rust, klootzak, rot op en val een ander lastig.'

'Ach, zak in de stront, smerige hoer.'

Er is niets veranderd, denkt Becky. Er is niets veranderd en er zal ook niets veranderen.

'Viel hij je lastig?'

'Hij vroeg of ik wilde neuken.'

'Dat vraagt hij aan elk meisje. Mag ik bij je komen zitten?'

'Mij best.'

'Ik ben Simon,' zegt de man, als hij naast Becky op de grond gaat zitten.

'Becky.'

'Ik heb je hier nog nooit gezien.'

'Klopt, ik ben een hele tijd niet hier geweest,' zegt ze, terwijl ze de man in zich opneemt.

Ze schat hem een jaar of veertig. Zijn haar is dun en hij draagt een baard van enkele dagen. De gympen die hij aan heeft zijn versleten en hebben geen veters.

'Ik kom hier ook sinds kort. Sinds ik dakloos ben. Die kloodzakken van de woningbouw hebben me uit m'n huis gezet omdat ik de huur al maanden niet had betaald. Ik zou niet weten waar ik dat ook van had moeten doen.'

Simon gebruikt coke, dat hij op een theelepeltje met ammoniak verwarm door zijn aansteker er onder te houden. De basepijp heeft hij, zoals de meesten, gemaakt van een doorgesneden aansteker. Met de punt van een aardappelschilmesje roert hij net zolang tot de ammoniak door de coke is opgenomen. De coke smeert hij met het mesje op een klein stukje folie, waarin hij van tevoren een aantal gaatjes heeft geprikt. Dan legt hij de folie over het uiteinde van de afgesneden aansteker en stopt het pijpje in zijn mond. Becky heeft nog nooit coke gebruikt en is het ook niet van plan. Ze heeft teveel mensen gezien die er slecht aan toe waren door het gebruik van deze zogenaamde witte nasi.

'Heb je geen dak boven je hoofd?'

'Nee, anders zat ik hier niet.'

'Ouders?'

'Vader is verdwenen en moeder heeft me de deur uitgetrapt.'

Overdag zwerft ze door het winkelcentrum Hoog Catharijne of zit op een perron. Treinen komen en gaan. Als de winkels sluiten gaat, ze naar het plateautje. Ze wordt er voortdurend lastig gevallen door junks die geld willen, of vragen of ze wil neuken. 's Avonds laat komt Simon dan bij haar zitten en heeft Becky eindelijk het gevoel dat ze rustig kan gaan slapen.

'Je kunt beter een ander onderkomen zoeken, het is niet veilig hier voor een meisje alleen.'

'Ik kan wel tegen een stootje.'

'Vandaag of morgen loop je tegen de verkeerde aan en gaat het fout. Er lopen hier een paar figuren rond die zeer agressief kunnen worden en er niet voor terugdeinzen een mes te trekken.'

'Waar moet ik in godsnaam een ander onderkomen vinden?'

'Ik zal je morgen naar het t-team brengen,' zegt Simon, 'daar kunnen ze je wel verder helpen.'

'T-team? Wat is dat?'

'Het Thuislozen Team, die zorgen voor hulpverlening.'

'Goed,' zegt Becky en doet haar ogen dicht in de hoop te kunnen slapen.

Het is elke avond weer dringen voor het hek van de sleep-in, dat niet eerder dan klokslag negen uur opengaat. Iedereen stormt naar binnen. Duwen, trekken, struikelen, vallen, opstaan en weer meerennen. Zorgen dat je niet te laat bent.

Aan de balie in de hal moet je je inschrijven. Dan wachten. Wachten tot je naam wordt afgeroepen. Als dat het geval is, mag je na betaling van vier euro naar binnen en heb je een bed, een plek voor de nacht.

's Ochtends mag je een douche nemen en je krijgt een ontbijt.

Simon had woord gehouden en Becky meegenomen naar het Thuislozen Team.

'Ga hier maar naar binnen. Hier kunnen ze je wel verder helpen. De straat is niks voor je, daar ga je kapot.'

'En jij?'

'Ik red me wel, maak je geen zorgen. Het beste met je.'

Als Becky naar binnengaat en de deur achter zich sluit, vraagt ze zich af of het nooit ophoudt. Of het nooit ophoudt dat ze zich bij allerlei instanties moet melden. Vragen moet beantwoorden en formulieren in moet vullen. Even overlegt ze of ze niet beter weg kan gaan, de straat weer op. Terug naar Hoog Catharijne. Vannacht weer op het plateautje slapen? Weer lastig gevallen worden door junks? En wat gebeurt er als ze inderdaad vandaag of morgen de verkeerde treft?

'De straat is niks voor je, daar ga je kapot.'

De man in het kleine kantoortje vraagt haar het hemd van het lijf. Hij zal zorgen dat ze een uitkering krijgt. Tot die tijd kan ze elke dag een tientje bij hem komen halen. Als ze eenmaal haar uitkering heeft, moet ze het geleende bedrag terugbetalen.

Dat is van later zorg, denkt Becky, als ik eerst dat tientje maar heb.

'Elke dag kom je je tientje halen en dan nemen we even je doen en laten door. Ik wil weten hoe je de dag zoal doorbrengt.'

'Moet dat?'

'Nee, dat moet niet.'

'Mooi, ik hang niet graag m'n vuile was buiten. Ik ben gewend m'n boontjes zelf te doppen.'

'Zoals je wilt, maar dan help ik je ook niet.'

Een streep door de rekening, denkt Becky. Maar elke dag een tientje is het misschien toch wel waard. Bovendien hoeft ze de waarheid niet te vertellen. Hij kan het toch niet controleren.

'En onderdak. Regel je ook een onderdak?'

'Daar kan ik voor zorgen, maar dat kan heel lang duren. Je kunt je in ieder geval aanmelden bij de sleep-in. Daar kun je negentien nachten per maand slapen.'

'En de rest van de maand?'

'Bij je moeder misschien?'

'Over m'n lijkt!'

'Er zijn in de omgeving meerdere sleep-ins. Ik zal ik je een lijst met adressen geven.'

'En wanneer krijg ik m'n uitkering?'

'Daar kan ik nog niets over zeggen. Ik zal het vandaag nog aanvragen, maar die aanvraag moet langs allerlei mensen en ik weet niet hoe snel die zijn. Ik zal in ieder geval m'n best voor je doen.'

'Tof.'

Dan krijgt Becky haar eerste tientje en een half uur later zit ze in de coffeeshop en is van mening dat ze het geld uitstekend besteedt.

'Eigenlijk had hij nooit problemen met z'n ouders. Hij is in een doodnormaal gezin opgegroeid. Zo'n huisje, boompje, beestje gedoe.

Best wel gezellig. Heel anders dan bij ons thuis. Maar hij raakte verslaafd aan de speed en begon geld te jatten van zijn ouders. Steeds weer ruzie natuurlijk. Ouders maar zeiken dat het de schuld van zijn vrienden was en dat hij moest stoppen en al die meuk. Op een dag is hij gewoon niet meer naar huis gegaan en kwam ook in de sleep-in terecht. Ik had al een paar keer gezien dat hij naar me zat te loeren. Toen ben ik naar hem toegegaan. Ja, dat geloer daar kan ik niet zo goed tegen, dan wil ik gewoon weten wat er aan de hand is. Het was echt een hele aardige gozer. We zijn op een avond naar de coffeeshop gegaan. Beetje lullen met elkaar, colaatje gedronken, blowtje genomen en toen vroeg hij me of ik verkering met hem wilde. Ik wilde wel en toen hebben we dus iets met elkaar gekregen. We sliepen gewoon bij elkaar in bed.

"Dat kunnen we hier niet tolereren," zei die vent achter de balie van de sleep-in.

"Dan tolereer je het maar niet," zei ik. Tolereren, hoe kom je op het woord? Ik kon het nauwelijks uitspreken.

"Bovendien slaap je op de mannenslaapzaal en dat keuren we al helemaal niet goed."

Die vent had gewoon een zeikbui. Het liefst had ik hem achter die balie vandaan getrokken. Wat een zuiger zeg.

"Daar slaap ik, omdat dat wijf in bed H 10 onder de luizen zit," zei ik, "en jullie geen andere vrouwenslaapzaal hebben. Ik moet dus wel."

Er was maar één vrouwenslaapzaal in dat hele gebouw en de tweede nacht kwam er een vrouw in het bed naast me liggen die onder de luizen zat. Gadverdamme, ik zag ze zo over haar kop kruipen. Er waren wel douches in die sleep-in, maar het was niet verplicht om daar gebruik van te maken.

"Kun je niet onder de douche," zei ik. "Je stinkt een uur in de wind en je hebt luizen."

"Ach kreng, bemoei je met je eigen zaken, val dood!"

Als ze niet zo smerig geweest was, had ik haar een dreun verkocht, maar ik durfde haar niet aan te raken. Ik heb toen m'n bullen opgepakt en ben naar de mannenslaapzaal gegaan. In de hoek bij het

raam stond een leeg bed en daar ben ik ingekropen. Ik heb meteen het raam op een kier gezet, want ik werd misselijk van de lucht. Eigenlijk had de leiding moeten zeggen: "Je kunt hier wel slapen, maar eerst douchen." In de sleep-in in Amsterdam moest dat wel en dan kreeg je na het douchen een wit nachthemd aan. Het was geen gezicht, al die kerels in dat witte hemd, maar ze waren in ieder geval wel schoon en op de slaapzalen stonk het tenminste niet. In Utrecht hadden ze dus andere regels. Het stonk er een uur in de wind. Gore lichaamsgeuren en van die vieze scheten. Gadverdamme, wat een tyfusbende.

Ik zat overdag meestal met m'n vriend Jacob op Hoog Catharijne en aan het eind van de middag in de coffeeshop. Om een uur of acht gingen we dan naar de sleep-in, zodat we de eersten waren als om negen uur het hek openging. Je kon daar in een soort huiskamer tv kijken of een spelletje doen. Eigenlijk was het er best wel gezellig. 's Ochtends om acht uur werd je wakker gemaakt en om negen uur moest je opgerot zijn. Meestal zwierf ik over straat, winkels kijken op Hoog Catharijne of gewoon een beetje ouwehoeren met mensen die ik kende.

Op een gegeven moment ben ik door twee daklozen meegenomen naar de dagopvang. Je kon bij die dagopvang douchen en eten. Het eten werd gekookt door de mensen die daar kwamen. Als je wilde koken, moest je je melden bij de leiding en die zette je op een lijst. Er kookten altijd twee mensen en je kon aan de leiding zeggen wat je wilde koken. Ik kookte meestal macaroni. Mensen konden zich 's ochtends inschrijven als ze daar wilden eten. De leiding deed dan 's middags de boodschappen. Een maaltijd kostte twee euro. Als je kookte hoefde je niet te betalen natuurlijk, maar je moest wel afwassen.

Ik mocht maar negentien nachten per maand in die sleep-in slapen, de rest van de maand sliep ik soms in de sleep-in in Amsterdam, maar meestal op het plateautje. Simon heb ik er nooit meer gezien. Later hoorde ik dat hij doodgestoken was. Jacob woonde in Amsterdam. De verkering tussen ons ging niet zo goed en hij ging in een kraakpand

bij een vriend in Amsterdam wonen. Ik heb hem toen een paar maanden niet gezien.

Eigenlijk was de tijd in de sleep-in wel een relaxte tijd. Eén keer heb ik ruzie gehad en dat ging bijna fout. Een paar bedden verderop sliep een Marokkaan. Die had de hele avond in de huiskamer al geil naar me zitten loeren en toen ik 's avonds in bed lag, stond hij opeens naast me en begon aan me te friemelen. Ik sprong overeind en begon tegen hem te schreeuwen. Van schrik rende hij de kamer uit. Al die kerels wakker en lachen natuurlijk.

De volgende dag loopt hij weer zo geil naar me te kijken en opeens zegt hij: "Wil je neuken?"

"Nou, als ik wil neuken dan zeker niet met jou, viezerik!"

Hij gaat vlak voor me staan en begint met z'n bovenlijf tegen me aan te duwen. "Kom op," zegt die, "je neukt toch zo graag?"

Ik werd witheet en met m'n vuist geef ik hem opeens een dreun op z'n gore, geile bek. Het bloed spatte alle kanten op. Wat er toen gebeurde weet ik niet meer precies, dat ging veel te snel. Opeens zie ik een paar kerels bovenop die Marokkaan liggen en hem een mes uit z'n handen trekken. Die klootzak had een mes getrokken en wilde me daarmee overhoop steken. Ik moest toen wel even aan Simon denken:

"Vandaag of morgen loop je tegen de verkeerde aan en gaat het fout."

De volgende dag toen ik mijn tientje ging halen, heb ik gevraagd of ik een kamer in Amsterdam zou kunnen krijgen. Weer een heleboel gelul, dat ik het eerst nog maar eens in Utrecht moest proberen, dat ik maar aan moest kloppen bij vrienden of dat ik maar weer bij m'n moeder moest gaan wonen.

"Dan moet je het zelf maar weten," zei ik.

"Hoe bedoel je?"

"Ik blijf hier net zo lang zitten tot je onderdak voor me hebt gevonden."

Hij keek alsof hij snot zag branden, de eikel. Maar omdat hij niet wist wat hij met me aan moest en ik niet van plan was te vertrekken, haalde hij bakzeil.

"Kom morgen maar terug," zei hij, "dan kun je een gesprek hebben

met Annemiek."

Ik had geen idee wie Annemiek was, maar ik dacht: laat ik dat maar doen, zo kom ik ook niet verder. De volgende dag was ik er weer en die Annemiek ook. Ze was hulpverleenster, een soort kut op stelten. Jezus nog aan toe, wat had die doos een dunne benen zeg. Daar zat nu werkelijk geen spek aan. Als het hard waaide moest ze binnenblijven, anders zou ze bij de enkels afbreken. Ze wilde alles van me weten, m'n hele hebben en houwen.

Wat ik zoal deed de hele dag, met wie ik omging, waar ik m'n geld aan uitgaf en al die meuk. Ik lulde maar een eind weg en zij maar knikken. Het was net een jaknikker.

En of ik dan wel bereid was een dagbesteding te zoeken. Nou nee, daar was ik niet toe bereid, maar dat wilde ik haar natuurlijk niet aan haar puntneus hangen.

"Ja hoor," zei ik, "ik ben gek op dagbestedingen."

Een dagbesteding. Het idéé zeg! Ik moest er niet aan denken dat ik gedwongen iets zou moeten doen, terwijl een of andere zeurpiet over m'n schouder mee zou kijken of het allemaal wel goed zou gaan. Nee hoor, dagbesteding was niet aan mij besteed.

"Kom morgen maar terug," zei ze.

De volgende dag zat ik er weer en begon ze weer te eikelen over die dagbesteding.

"Ik ben ermee bezig," zei ik tenslotte maar om van het gezeik af te zijn.'

'Weet je, ik kan nog best woest worden als ik eraan denk. Iemand een schroevendraaier in zijn buik rammen, dat doe je toch niet?! Ik heb ze allebei nooit meer gezien, maar eerlijk is eerlijk, ze hebben me nooit verraden, ik heb tenminste nooit iets gehoord. Ik had ook geen behoefte om ze te zien, rot op. Bovendien was het weer aan tussen Jacob en mij en daar had ik genoeg aan. Jacob zat op de grafische school, had weer een beetje contact met z'n ouders en woonde bij een vriend op kamers. Ik ben gewoon bij hem ingetrokken. Die vriend vond het allemaal wel best, maar het was geen succes. Het hele

samenwonen heeft drie weken geduurd.

Ik had Jacob verteld van die inbraak in Veldhoven en nu hield hij me voortdurend in de smiezen. Ik werd er gestoord van.

Voordat ik het goed en wel besepte zat ik in de trein naar Amsterdam. Nou en toen kwam ik hier terecht. Weer begeleid kamerwonen dus. Had die Annemiek toch mooi voor elkaar gekregen. Nou, ik vind het wel best. Er komt heus nog wel eens een dag dat ik m'n eigen huisje heb. Een huisje met dieren en wie weet krijg ik ooit ook nog kinderen. Ach, ik zie wel hoe het loopt. Ja toch?'

Met glazen handen omvat Becky haar leven, doorzichtig en breekbaar, in een verscheidenheid aan schreeuwende agressieve kleuren tegen een grauwe hemel.

Desondanks lacht ze en heeft ze vertrouwen in de toekomst.

Arme, arme Becky.

Becky,

Ik ben mijn manuscript begonnen met een brief. Nu, bijna aan het eind van dit manuscript, richt ik me wederom persoonlijk tot je. Ik heb je verhalen met gemengde gevoelens aangehoord. Soms sloot ik een gesprek met blijheid af, andere keren was ik bedroefd om zoveel ellende. Maar al die keren dat ik je sprak, was je eerlijk en openhartig en daar wil ik je hartelijk voor bedanken. Ik heb het gevoel gekregen dat ik een deel van je leven ben geworden, dat ik erbij was toen je het leven leed zoals je mij dat hebt verteld.

Er resten mij nog twee dingen om te doen. Ik zal binnen enkele dagen naar Utrecht rijden om daar je moeder te bezoeken. Je zult aan het eind van dit manuscript ervaren waarom ik dit doe. Je zult ervaren, waarom ik uitgerekend jou uitgekozen heb om een boek over te schrijven.

Het laatste wat ik dan moet doen, Becky, is misschien wel het ingrijpendste wat een mens in zijn leven kan doen.

Tijdens een van onze eerste gesprekken heb je mij gevraagd waarom ik een pet op had. Ik heb je toen gezegd dat ik was geopereerd omdat er iets in mijn hoofd zat wat er niet hoorde, maar dat het verwijderd was.

Dat is niet zo. Ik heb een kwaadaardige hersentumor en de doktoren

kunnen niets meer voor me doen. Dit betekent dat ik binnen nu en een aantal weken zal overlijden. Omdat ik niet onnodig wil lijden, niet geestelijk en lichamelijk gehandicapt wil raken, niet afhankelijk van Eva of hulpverleners wil zijn, heb ik besloten om euthanasie te laten plegen. Nadat ik bij je moeder ben geweest, zal Eva de huisarts bellen en dan zullen we een datum en tijd afspreken.

Bizar hè, je eigen dood regisseren.

Toch ben ik niet bedroefd. Ik heb de laatste maanden geleerd met andere ogen naar het leven te kijken. Jij liet me een wereld zien waarvan ik het bestaan wel wist, maar waarvan ik geen idee had hoe die er in werkelijkheid uitzag.

Ik dank je heel hartelijk voor alles en wens je heel veel goeds voor de rest van je leven.

Denk af en toe nog eens terug aan onze gesprekken.

Bob.

De ziekte van Bob manifesteert zich steeds vaker en duidelijker. Hij heeft regelmatig moeite zich te oriënteren, valt voortdurend naar links, voelt zich beroerd en is moe. Hij kan weinig verdragen, is kribbig tegen Eva, waar hij dan ook onmiddellijk weer spijt van heeft.

Hersentumoren kunnen het karakter doen veranderen, had de huisarts gezegd. Tumoren die groeien, zoals bij uw man het geval is, beginnen te drukken op andere delen van de hersenen. Daardoor vallen bepaalde functies in de hersenen uit en we weten nooit van tevoren welke functies dat precies zullen zijn. Het is zaak nu de dingen te gaan regelen die er geregeld moeten worden.

Bob en Eva hebben een gesprek met een SCEN-arts gehad en moesten nagenoeg dezelfde vragen beantwoorden als een paar dagen geleden bij dokter van Rooy. Ze had een vriendelijk gezicht, de SCEN-arts en er ging een rust van haar uit, die hen volkomen op hun gemak stelde.

'Ik schrijf een verslag en dat stuur ik naar uw huisarts. Hij zal dan contact met u opnemen.'

'Dokter Schouten, heeft geen bezwaren tegen uw besluit en geeft groen licht,' zegt van Rooy, als hij op een dinsdagochtend Bob belt, teneinde een afspraak met hem en Eva te maken.

'Ik zal u dan vertellen wat we gaan doen en we zullen een datum en tijd afspreken.'

'Ik moet nog één ding doen voordat ik met u een afspraak ga maken,' zegt Bob. 'Ik bel u volgende week.'

Eva vindt het niet goed dat hij alleen naar Utrecht gaat.

'Het is niet meer vertrouwd dat je nog achter het stuur zit,' zegt ze en Bob vindt dat ze gelijk heeft. 'Ik rijd je naar Utrecht, zet je af waar je moet zijn en je belt als ik je moet komen halen. Ik vermaak me intussen wel.'

Op een woensdagmorgen brengt Eva hem naar Utrecht.

Eva heeft hem afgezet aan het begin van de straat, waarvan Bea Wijtman de naam op een papiertje had geschreven. Hij is moe en ziet vreselijk op tegen de ontmoeting die hij zo direct naar hij hoopt te zullen hebben. De vrouw ontmoeten met wie hij vierentwintig jaar geleden een nacht heeft doorgebracht in het huis van een collega, wiens planten zij verzorgde, terwijl deze op vakantie was naar Mallorca en die hij heeft ontmoet ergens in een kroegje in Utrecht.

Bedankt voor de geweldige nacht.

Terwijl Eva langzaam de straat uitrijdt, moet Bob al zijn moed en kracht bij elkaar rapen. Er mag nu niets gebeuren, hij is zo dicht bij de waarheid. De waarheid waar hij al die maanden in heeft geloofd. Geloofd vanaf het moment dat hij haar in die documentaire op de televisie zag. Bij het goede huisnummer aangekomen slaat de twijfel toe. Wat nu, wanneer zijn waarheid niet blijkt te kloppen. Zal hij zich dan niet ongeloofelijk blameren? Voor schut staan? Wat zal ze van hem denken? Dat hij niet goed bij zijn hoofd is?

Bedankt voor de geweldige nacht.

Hij ademt heel diep door. Dan belt hij aan en even later staat hij oog in oog met de vrouw die hij vierentwintig jaar geleden slechts één keer heeft ontmoet en waarvan hij niet eens weet hoe ze heet. Hoewel het jaren geleden is dat hij haar voor het laatst heeft gezien, herkent hij haar onmiddellijk en dat is wederzijds. Zonder een woord te zeggen, doet ze een stap opzij om hem binnen te laten.

De ziekte slaat meedogenloos toe. Er gaat nagenoeg geen dag meer voorbij dat hij gedesoriënteerd is, de weg in zijn eigen huis niet meer

weet. Wanneer hij dan op wil staan, lijkt zijn lichaam niet mee te willen werken en valt hij telkens terug in zijn stoel. Hij slaapt veel en als hij wakker wordt, is hij doodmoe.

Al een aantal keer is hij op weg naar het toilet gevallen en telkens heeft Eva hem overeind moeten helpen. Als hij dan eenmaal stond, draaide alles om hem heen en leek de gehele linkerkant van zijn lichaam er niet meer bij te horen. Op die momenten liet hij ontlasting en urine lopen en een aantal keren had hij alles onder gebrakt. Het spreken wordt steeds problematischer. Wartaal waar geen touw aan vast te knopen is. De mist in zijn hoofd wordt compacter en er zijn momenten dat de wereld om hem heen slechts uit vage onsamenhangende contouren bestaat, beelden zonder aanknopingspunten.

Het is duidelijk dat zijn leven niet meer menswaardig is en wil hij niet nog verder afglijden naar onmenselijkheid, dan moet er nu worden gehandeld. Het is Eva die de huisarts belt.

Van Rooy kijkt ernstig als hij tegenover Bob en Eva in de huiskamer zit en het is duidelijk dat het ook voor hem zeer ingrijpend zal zijn. Er worden een paar beleefdheden uitgewisseld en uiteindelijk is het Eva die, evenals destijds in de spreekkamer van dokter Zwarthoed, als eerste het woord neemt. Helemaal goed denkt Bob, laat zij maar een begin maken, ik vul wel aan als het moet.

'Op uw sterfdag,' zo zegt van Rooy, 'zal ambulancepersoneel komen en een canule in uw arm aanbrengen. Ambulancepersoneel heeft ervaring met het aanbrengen van canules, het is hun dagelijks werk. Geen gezocht naar een geschikte ader, geen onnodig geprik. Het moet snel en pijnloos.'

Later zal van Rooy dan de benodigde vloeistoffen in de canule spuiten, waardoor Bob in een diepe comateuze slaap zal geraken. Als Bob slaapt zal de arts een middel spuiten dat zijn spieren verlamt, waaronder de hartspeer. Op dat moment zal hij overlijden.

'U merkt er helemaal niets van,' zegt van Rooy, 'het is een bijzonder humane manier om uw leven te beëindigen.'

'Moet hij daarvoor op bed liggen?' wil Eva weten.

'Nee, dat is niet noodzakelijk, u mag zelf een plek uitzoeken.'

'De vensterbank,' zegt Bob.

In de vensterbank wil hij sterven. Het is een geliefde plek, de vensterbank, ze zitten er vaak op, Bob en Eva, nooit tegelijk, altijd apart.

'Goed,' zegt Eva, 'dan doen we dat zo.'

Samen met Bob en Eva legt de huisarts een datum en tijd vast. Het moment dat de dood mag komen is bekend. Opeens heeft de dood een gezicht gekregen.

Er is geen weg meer terug.

Op dat moment voelt Bob zich volkomen rustig worden. Hij vraagt zich af of dit het gevoel is, dat mensen hebben wanneer ze vrede hebben gesloten met de dood. Er is geen verdriet, zelfs geen pijn, het is goed. Alsof hij op dat moment afscheid neemt van de wereld, van het leven. Afscheid neemt van zichzelf.

Evalief,

Het boek is af, althans bijna. Mijn laatste hoofdstuk is voor jou. Jij bent het geweest die mij ervan heeft overtuigd mijn woord te houden naar Becky om over haar leven een boek te schrijven.

Nu je dit leest ben ik er niet meer, maar ik troost mij met de gedachte dat jij altijd een diep vertrouwen hebt gehad dat ik na mijn dood, naar een andere, een mooiere wereld zou gaan. Helaas kan ik je niet laten weten of je gelijk hebt gekregen. Je moet er maar op vertrouwen.

De laatste maanden hebben in het teken gestaan van mijn zoektocht naar de waarheid zoals ik dat noemde en in het teken van mijn ziekte. Beide waren niet van elkaar los te koppelen en beide hebben mij een andere kijk op het leven gegeven, hebben mij veranderd.

Mijn ziekte waar ik niet om had gevraagd, lag ten grondslag aan mijn zoektocht naar de waarheid, waar ik daarentegen geheel vrijwillig naar op zoek ben gegaan. Ik wist dat ik zou sterven en wilde, voordat het zo ver was uiteraard, mijn waarheid vinden. 'Pas wanneer je haar levensverhaal kent, kun je voor je gevoel rustig sterven.' Het waren jouw woorden.

Inmiddels weet je dat ik de waarheid heb gevonden, ik heb het je op de terugweg van Utrecht allemaal verteld.

Toen ik van de moeder van Becky te horen kreeg dat mijn vermoeden juist was en dat Becky inderdaad mijn dochter is, was dit tevens het einde van mijn zoektocht. Mijn zoektocht die begon toen ik de documentaire op de televisie zag. Toen ik de foto aan de wand zag en onmiddellijk de vrouw herkende, met wie ik vierentwintig jaar geleden een nacht had doorgebracht en in Becky trekken van mijn eigen moeder terugzag, was ik ervan overtuigd dat zij mijn dochter was. Dat was het begin van mijn zoektocht.

Nu vraag ik mij af, wie er behalve ikzelf gediend is met het resultaat van deze zoektocht.

Zo, op de rand van de dood kan ik er verder niets meer mee doen, behalve accepteren dat het zo is en accepteren dat mijn vermoedens juist bleken te zijn. Dat is alles.

Ik heb je een tijd geleden gevraagd of je dit manuscript aan Becky zou willen geven, wanneer ik er zelf niet meer toe in staat zou zijn. Dat moment is nu gekomen.

In de afgelopen weken ben ik echter gaan twijfelen of het wel zo'n goed idee is Becky dit manuscript te laten lezen.

Haar leven is tot nu toe een puinhoop geweest en ik vraag mij af of de chaos niet groter zou worden, wanneer ze zou ervaren dat de man, van wie ze altijd heeft gedacht dat hij haar vader was, haar niet heeft verwekt. Wat kan ze doen met deze wetenschap?

Daarom leg ik mijn gevonden waarheid en dit manuscript nu in jouw handen en laat de beslissing om er iets of niets mee te doen aan jou over. Ik heb altijd vertrouwen gehad in jouw gevoel en zal dat blijven houden.

Doordat ik de laatste maanden zo in beslag werd genomen door mijn zoektocht, heb ik het gevoel dat ik niet voldoende aandacht aan je heb besteed. Dat spijt me, maar ik besef tegelijkertijd dat je daar nu niet zoveel meer aan hebt. Jij daarentegen hebt mij gesteund in mijn

zoektocht en gesteund toen ik te ziek werd om nog zelfstandig te kunnen functioneren.

Ik had nog zo heel erg lang bij je willen blijven, nog zoveel willen doen samen. Het heeft niet zo mogen zijn.

Ik houd meer van je dan ik je ooit heb kunnen zeggen. Misschien wel zoveel als er druppels in de zee zijn.

Bob.

Op maandag, 17.25 uur, maakt dokter van Rooy, in het bijzijn van Eva, een eind aan het leven van Bob van Walraven.

Bob sterft, zoals hij wilde in de vensterbank. De geliefde plek waar ze vaak zaten, Bob en Eva, nooit tegelijk, altijd apart.

Bob heeft vrede gesloten met de dood en sterft volkomen rustig, terwijl Eva zijn hand vasthoudt.

DE AUTEUR

Carl Slotboom (Zutphen 1949) studeerde operazang (tenor) in Nederland, Duitsland en Oostenrijk. Zong aan verschillende theaters in binnen- en buitenland.

Hij is een bekend toneelschrijver en heeft meer dan honderd toneelstukken op zijn naam staan, die veelvuldig in binnen- en buitenland worden gespeeld.

Tevens was hij werkzaam als regisseur (operette/musical/toneel) en gaf theatercursussen en theaterworkshops.

Na zijn zangcarrière had hij jarenlang een praktijk als hypnotherapeut, met als specialisatie traumaverwerking na incest. Hij gaf tevens cursussen, workshops, lezingen parapsychologie en hypnose.

Carl Slotboom is een overtuigd atheïst, wat betekent dat hij niet gelooft in een hogere macht of godsdienstige dogma's. Ondanks zijn overtuiging staat hij open voor iedereen en toont respect voor alle mensen, ongeacht hun achtergrond, levenswijze of seksuele geaardheid.

Hij is sinds 1973 getrouwd met Anja. Zij hebben een dochter en twee kleindochters.

BOEKEN VAN CARL SLOTBOOM

Bevroren tijd / Roman / Iskander Uitgevers
Erforene Zeit / Roman / Bookmundo
Weer net als eerst / Roman / Iskander Uitgevers
Druppels in de zee / Roman / Brave New Books
Hersenspingsels / Verhalen / Brave New Books
Dweilen met de kraan open / Verhalen / Brave New Books
Laat ze maar kletsen / Verhalen / Brave New Books
Dansen in de regen / Verhalen / Brave New Books
De tijd voorbij / Roman / Brave New Books
Heuvelkind / Roman / Brave New Books

Alle boeken van Carl Slotboom zijn te bestellen in elke Nederlandse-
en Vlaamse boekhandel en op internet.